

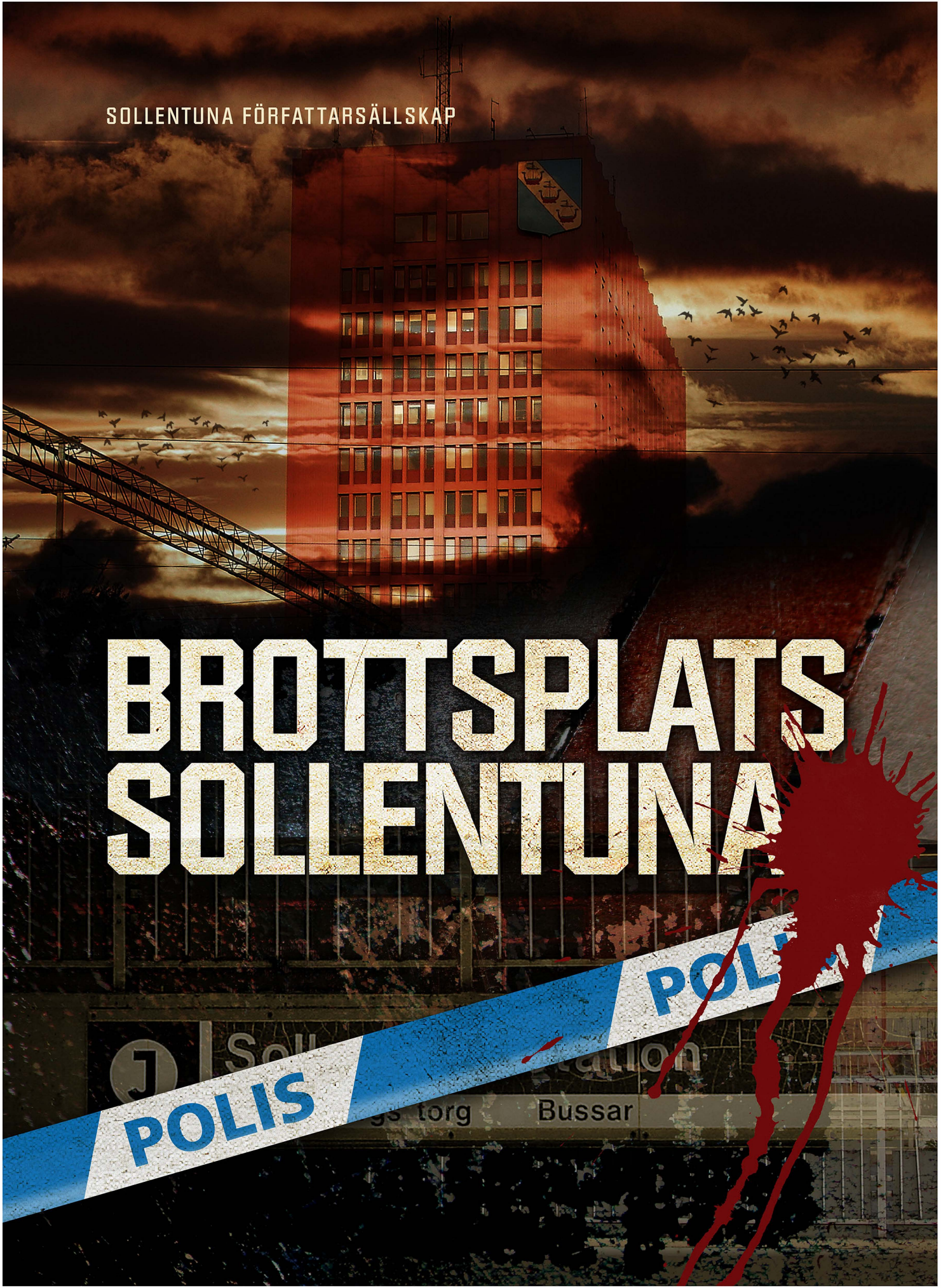
SOLLENTUNA FÖRFATTARSÄLLSKAP

BROTTSPLATS SOLLENTUNA

POLIS

POLIS

Sollentuna Station
Sollentuna torg Bussar

BROTTSPLATS SOLLENTUNA

Sollentuna Författarsällskap

BROTTSPLATS SOLLENTUNA

Sollentuna Författarsällskap

Redaktion

Sain Sucha

Roger Forslund

Ulrica Marmfeldt-Lindgren

Av Sollentuna Författarsällskap
tidigare utgivit:
Om orden fattar eld 1997
Ordgärningar 2000
När tankarna dansar 2000
Slaget vid Rotebro 2001
Dagdroppar 2002
Det går an igen! 2003
Möten 2006
Sollentunabor 2007
Sollentunaskröner 2008
Sagotuna 2010

Vudya Kitaban Förlag
Box 6099
192 06 Sollentuna, Sweden
vudya@vudya.se
www.vudya.se

© 2012 Respektive författare

Sättning, layout & omslag: Sain Sucha
Omslagsillustration: Spoil
Tryck: Vulkan, Stockholm
ISBN: 978-91-86620-38-7

INNEHÅLL

BROTT I SOLLENTUNA – Hans Lundell	7
SCHACKSPELAREN – Nettan Wall	12
ÅT VAR OCH EN – Eva Giese	21
ROTEBROSKATTEN – Göran C-O Claesson	36
RÖD SNÖ – Ulrica Marmfeldt-Lindgren	48
BEKÄNNELSER – Katarina Wikholm	63
DET SVEKFULLA HJÄRTAT – Sain Sucha	65
I JULETID – Heidi Jergovsky	77
DOKTOR JAM OCH – Ingvar Åhman-Eklund	81
YASMINE FÖRLORADE HEDER	
BUSSCHAUFFÖREN – Kevin Iversen	94
NÄR MÄSSAN SLUTAT BÖRJAR FESTEN – Roger Forslund	96
MISSBRUK – Peter Yngen	108
MYSTISK MAN I KALSONGER – Hans Lundell	121
INVOLVERAD I POLISMORD	
PÅ JAKT EFTER IDENTITET – Conny Knutsson	126
KALLPERSGULDET – Peter David	139
RUM 332 – Charlotte Ekbohm	150
PISTOLEN – Carina Cefa-Öhrlund	154
POETRY SLAM MED MERA – Mary Lindkvist	166
MÖRDAREN SOM SKREV DET PÅ NÄSAN – Nettan Wall	177
KROKODILSKINN – Maud Bjarnelind	190

Sollentuna Författarsällskap tackar Kulturnämnden i Sollentuna kommun för det ekonomiska stödet till denna bok.

BROTT I SOLLENTUNA

av **Hans Lundell**

Överallt där brott kan begås, begås det också brott. Det spelar ingen roll om man bor i städer eller på landet, i idylliska skärgården eller någon annanstans. Och om nu någon till äventyrs skulle tro att Sollentuna kommun skulle vara något undantag, ja då har denne någon redan blivit ordentligt dragen vid näsan, och behöver nog gå och snyta sig både en och två gånger. För det är inte bara biltjuvar eller överförfriskade kroggäster som fått logera på Sollentunapolisens ogästvänliga, gröna plastmadrasser. Där har både kassaskåppsprängare, dråpare, värdetransport rånare, grova narkotikalangare och smugglare varit inhysta under årens lopp. Den mest ökände var väl den för mordet på statsministern 1986 misstänkte Christer Pettersson, som frekventerade arrestlokalerna lika ofta som nyblivna föräldrar byter blöjor på kidsen. Denne Pettersson, som var kriminellt kriminell redan innan han vaknade på mornarna, hade alltid dagens agenda klar för sig när ytterdörren i Rotebro slog igen bakom ryggen. Dom inte så direkt lysande stölderna på Systemet och ICA resulterade för det mesta i åter en natt på någon av de gröna madrasserna.

Men att det funnits tyngre brottslighet i Sollentuna kan ju tillskrivas bl.a. Skomakarligan som på 1980-talet härjade både på Malmvägen och i Huddinge innan de åkte fast och fick långa fängelsestraff för grova narkotikabrott. Ligan hade skomakeri i Huddinge och ”filial” i Servicehuset där klackarna ”modifierades” för knarksmuggling. Den mindre nogräknade, kunde

samtidigt som skorna sulades om, även få stämpeln på SJs sjuttio kort borttvättad och utbytt mot en tredjedel av nypriset.

Innan polisstationen flyttade till Tingsvägen i början på 1980-talet låg högkvarteret i Norrviken, på Sollentunavägen som den då hette. Men den blev med åren så pass sliten att den inte dög som arrestlokal för intagna ens en gång. Även dessa personer hade ju rätt till en timmes promenad och friskluft varje dag efter den tionde anhållningsdagen. Men eftersom "Norrviken" saknade promenadgård blev det lite si och så med den saken. Det fick bli en sväng till Järvafältet, i mån av tid och engagemang, så därför blev det ju inte särskilt många som fick "äran" att trampa runt "ön". Ön var en dunge med ett tjugotal träd mitt ute på ett fält, och där kunde de anhållna få gå två och två handbojade i varandra medan två poliser satt kvar i sin polismålade bil och hade vapenvård. Mest för att markera vad som kunde hända om arrestanterna inte dök upp bakom ett visst träd efter ett visst antal sekunder. Ön tog bara fyra fem minuter att gå runt, men eftersom det nästan alltid "råkade" regna dessa få gånger några fick privilegiet, blev den timmen av naturliga skäl tidernas kortaste timme. De anhållna som sedan råkade vara kvar ytterligare tid i häktet och begärde sextio minuters promenad när det var fint väder, fick för det mesta det glada svaret: "Verkligen tråkigt, men militären har tyvärr minövning där ute idag".

Bankrån hör kanske inte till dagsrutinerna i Sollentuna. Men en dag i juli 1972 klev tre unga Sollentunakillar in på banken i Servicehusets norra kortsida, viftade med något som personalen uppfattade som ett vapen och fick med sig etthundratolv tusen kronor. En jättesumma på den tiden. Flyktvägen genom servicehusets gångar var inte helt problemfri. Sedlar i alla valörer tappades innan de kom fram till lägenheten, där de gjort upp i förhand att de skulle dela upp bytet. Men det hade blivit för mycket småvalörer, och efter sextiotusen la de därför av räknandet

för att istället invänta nyheterna på radion.

Under tiden hade en av Sollentunas äldre A-lagare, en oförarglig gubbe vid namn Gustav, råkat komma i flyktingarnas väg och ställt sig på en tappad tusenkronorssedel. Oturen för Gustav var att en, om rånet ovetande ABAB-vakt också kom gående i samma korridor när Gustav böjde sig för att plocka upp sedeln. Vakten, som frågade varför Gustav stod på knä fick till svar att skosnöret gått sönder, kunde se delar av tusenkronorssedeln sticka fram under skosulan, samtidigt som han fick larm över walkie-talkien om rånet bara tvåhundra meter bort.

Några snabba ölpengar blev det inte för Gustav den dagen, trots idogt letande hela eftermiddagen.

Bättre gick det för trion som när de hört på radion att rånet inbringat minst hundratusen i kontanter, började planera för en storslagen Danmarksresa. Men först en taxiresa till Edsberg där femtiotusen gömdes i ett par kvinnliga vänners stora bashög talare.

Veckorna gick och polisen som nu hade fått tillfälliga lokaler högst upp i Muntershuset i korsningen Bygdevägen - Malmvägen satt inte och rullade tummarna. De misstänkte redan från första början att det kunde vara några ur det mindre kriminella gänget som brukade sitta och dricka öl på gräsmattan bakom servicehuset, och beslutade att ta reda på om det var några som blivit ”osynliga”. Att de redan första dagen begått ett otroligt misstag genom att omringa ett helt hyreshus i Skälby med poliser i skyddsvästar och k-pistar, och klättrat in genom ett öppet fönster hos en helt oskyldig som inte ens var hemma, låtsades de aldrig om. Trots ett flertal grannar och en sönderkörd gräsmatta så ”hade det aldrig hänt”.

Men så en eftermiddag när kriminalkommissarie Åke Spak satt och tittade ut genom sitt kontorsfönster, stannade en taxi femtio meter bort. Ut kliver en av de ”osynliga” i gänget ur taxin, klädd i en silverfärgad kostym, skrikig slips och ett par

svarta lackskor på fötterna. Kriminalkommissarie Spak som var en mycket stor och stark man flyger utför trappan, och efter några snabba älgkliv lägger han en björntass runt silverkostymens hals och så var det slut på den glänsande turnén.

Hur de gick för de andra två? De satt i en soffa i Edsberg och badade i sedlar bredvid en nermonterad högtalare när polisen bröt sig in.

Andra brott, som kanske inte ses som lika illvilliga, är dock desto vanligare. Nämligen det årliga och säsongsbetonade tjuvfisket av kräftor. Det förekommer högst sannolikt i landets alla kommuner med kräftsjöar under mörka augustikvällar. I Sollentuna finns det gott om sådana vatten, men det är väl knappast något brott polisen jagar livet ur sig för, trots att stora belopp är i omlopp. Det verkar snarare betraktas, om än tyst, som pojkstreck av folk i många led.

I slutet av 1960, och i början av 1970-talet, tjuvfiskades det dock så kraftigt i Rösjön att kräftorna var på gränsen att ta slut. Kommunen, som först trodde det var mink som varit framme, var tvungen att inställa kräftkortsförsäljning i sjön för åtskilliga år eftersom beståndet blivit så desarmerat. När sanningen kom fram, genom en artikel i Dagens Nyheter att ungdomar erkänt flerårigt rovfiske, började stränderna patrulleras av särskilda vakter, och kräftbeståndet kunde sakta men säkert återhämta sig. Om någon eller några någonsin åkte fast för detta är höljt i dunkel, men att det olagliga kräftfisket fortfarande pågår i de flesta sjöar är nog ett som är säkert.

Samma sak verkar märkligt nog gälla när det rör sig om hembränning av sprit, så länge det rör sig om någon enstaka flaska till Lördagskvällens "husbehov". Det är ofta omgärdat av hysshyss i förtroende, och når sällan polisens öron. Inte ens den gången en vindslägenhet på Klasrovägen i Häggvik 1986 halvt demolerades av en mindre hembränningsapparat som exploderade, larmades polis eller Sollentunahem. Lägenheten reparerades istället i tysthet av grannar som deltagit på festen.

Men det har även förekommit både politiska mord, polismord och väktarmord i Sollentuna genom åren. I Norrviken härjade en liga som kom att kallas "Ryssligan" under åren 1918-19 och bestod av en grupp ryska politiska flyktingar ledda av en rysk kosacköverste. Deras högkvarter som var beläget i en stor tvåvåningsvilla vid Norrvikssjöns norra ände, blev sedermera känd som "Ryssvillan" i folkmun. Där torterade ligan år 1919 bl.a. tre kidnappade ryska medborgare till döds. Kropparna sänkte de sedan i Norrvikssjön. Ligan sprängdes samma år av polisen, och översten blev den siste som dömdes till döden i Sverige. Han fick dock straffet omvandlat till livstid straffarbete och dog på Långholmen år 1929 på avdelningen för sinnessjuka.

P.g.a. den grymma tortyr och sadism offren utsattes för innan de avrättades, fick händelsen enorm uppmärksamhet i pressen. Den ansågs i decennier ha bidragit till den rysskräck som fanns bland allmänheten.

1950 sköts en polisman ihjäl i en flerfamiljsvilla på Turebergsvägen av en man som barrikaderat sig i sin lägenhet i huset. Två obeväpnade polismän hade fått uppgift att kontrollera om två tonårsflickor befann sig i mannens lägenhet. När ingen öppnade på polisens uppmaning fick de låna en nyckel av husvärdens som bodde i samma hus. Den ene polismannen låste upp dörren och den andre tog ett steg in i hallen. Han kom då att stå öga mot öga med en beväpnad man som ögonblickligen avlossade ett skott med geväret som träffade polismannen rakt i bröstet och han avled omedelbart. Efter att polisförstärkning kommit till platsen och omringat fastigheten, sköt kidnapparen först sin sjuuttonåriga före detta fästmö, som var den enda av de två som var kvar, och sedan sig själv i huvudet med en expanderande "dumdumkula". Synen som mötte de poliser som därefter trängde in i lägenheten beskrevs som det värsta blodbadet i Turebergspolisens historia.

SCHACKSPELAREN

av **Nettan Wall**

Det var onsdagskväll och Kurre hade snofsat till sig. Varje onsdag tvättade han håret och tog på sig rena kläder. Det var klubbkväll. Kurre begav sig till Bibliotekshuset. Han gick nerför trapporna och hängde av sig sin jeansjacka i kapprummet. Kurre släntrade in i Tintomarasalen och möttes av ljudet av smattrande schackklockor. Han såg sig omkring. Som vanligt var det fullt med folk där. De yngsta schackspelarna stod på knä på stolarna för att nå pjäserna. Vid brädet kunde barn och pensionärer umgås naturligt med varandra och på schackklubben fanns människor från många olika länder, med olika yrken och bakgrunder. Inget av det spelade någon roll. Det enda som bedömdes här var ranking, kvittot på ens schackliga framgångar. Ranking är lika med status. Hög ranking – hög status, låg ranking – låg status och dessa siffror visade var i schack-hierarkin du befann dig. Kurre kunde rankinglistan utantill. Klubbens högst rankade spelare, Vassilios Kotronias, hade svindlande 2685 i ranking. Själv hade han 1532, vilket betydde att han var lågrankad och befann sig långt ned i rangordningen.

Kurre gick fram till tavlan och letade upp sitt namn. Där var det. Kurre Svensson. Han skulle tydligen spela vit mot Bengt Asp ikväll. Bengt hade 1927 i ranking. Kurre hämtade en kopp kaffe och slog sig ned vid de vita pjäserna på bord 19. När tävlingsledaren sa att det var dags att starta rondan, hade Kurre motståndare ännu inte kommit. Kurre flyttade sin D-bonde två steg, tryckte på schackklockan och skrev ner draget i protokol-

let. Ett par minuter senare kom Bengt. Han sträckte fram sin hand och gav Kurre ett slappt handslag. Sedan tog han av sig jackan, satte sig ner på andra sidan bordet och skrev d4 i sitt protokoll. Bengt spelade d5 och startade Kurrens klocka. Med Kurrens nästa drag, c4, blev det Damgambit. Istället för att slå C-bonden, valde Bengt att försvara sig med c6, Slaviskt. Den här öppningen kunde Kurre och även hans motståndare, så de första tio dragen spelades snabbt. Det var först en bit in i mittspelet som Kurre var tvungen att börja tänka. Det var då det brukade gå utför för Kurre. Han var van att förlora.

Trots att Kurre varit medlem i Sollentuna schackklubb i nitton år, fyra månader och fem dagar och dessutom hade plöjt igenom en herrans massa schackböcker, låg hans ranking stadigt på dryga 1500. Hans högsta notering, hans stolta rekord, hade varit 1608, men nästa rankingperiod åkte han rutschkana ner igen så det bara svischade om det och landade hårt på arslet. Efter det hade han aldrig lyckats nå över 1600 igen.

Kurre var en förlorare. Både i schacklivet och i privatlivet. Han hade varit arbetslös en längre tid nu och det var inte lätt att känna sig värdefull när man inte var med och bidrog. Hade det inte varit för schacket, hade han nog inte känt någon större mening med tillvaron över huvud taget.

De andra medlemmarna på klubben höll ganska bra koll på varandras ranking de med, men det var bara Kurre som hade memorerat alla medlemmarnas adresser och telefonnummer. Han hade aldrig ringt till någon. Jo förresten, en gång hade han ringt återbud, när han blivit sjuk och hade varit tvungen att skjuta upp ett parti i klubbmästerskapet. Det hade bara hänt en gång på nitton år. Inte ens flusnan kunde stoppa Kurre från att spela schack. Han hade aldrig varit hemma hos någon av de andra i klubben, men han gick ofta förbi deras hem. Kurre hade fyra

olika rundor han brukade ta. De täckte alla de klubbmedlemmar som bodde i Sollentuna. Tack vare promenaderna, höll han sig fysiskt aktiv och schacket gav honom mental stimulans.

När Kurre hade gjort sitt 24:e drag passade han på att ta sig en bensträckare. Han gick runt och tittade lite på de andra partierna som spelades. Han tyckte att det var svårt att bedöma ställningarna. De bättre spelarna kunde med ett enda ögonkast avgöra om någon stod på vinst eller om det såg ut att bli remi. Kurre kunde inte utifrån pjäsernas placering på bräderna avgöra detta. Däremot kunde han tyda schackspelarnas kroppsspråk. En vinnare satt avslappnat tillbakalutad och utstrålade självsäkerhet. De som stod på förlust, hade ofta ett ryckigt rörelsemönster. En del bet sig i överläppen, andra hade vibrerande näsborrar och Kurre kunde till och med se fuktblänk i ögonen hos vissa. En kille satt ihopsjunken med pannan i handen. Kurre såg att en ung tjej skakade hand med sin motståndare. De hade kommit överens om remi. Vid tionde bordet höll spelarna på att ställa tillbaka pjäserna i utgångsställning, så det partiet var också färdigspelat.

När Kurre kom tillbaka till sitt bord, hade motståndaren gjort sitt drag och själv gått iväg från brädet. Kurre kunde inte se vilket drag Bengt gjort. Det var pinsamt, så han sneglade försiktigt på Bengts protokoll. Jaha, han hade backat sin vitfältslöpare till b7. Det såg inte ut som om han hotade något. Kurre visste inte vad han skulle göra för drag. Han flyttade den springare han hade kvar på brädet. Kurre kunde inte bedöma ställningen i sitt eget parti heller, men han var glad att han ännu inte förlorat. Det var tråkigt att förlora alltför snabbt, när det bara var en rond per spelkväll. Motståndaren kom tillbaka och de fortsatte göra vartannat drag. Bengt såg väldigt nonchalant ut. Det verkade som om han inte ansåg sig behöva slösa med energi mot någon som Kurre. Ett par gånger hade Kurre sett honom luta sig bakåt i stolen och gäspa.

Kurre älskade klubbkvällarna, men mest av allt såg han fram emot lagmatcherna. Han – som aldrig kunnat sparka en boll åt det tilltänkta hållet. Han – som inte kunde svinga en racket. Han – som var så omusikalisk att hans pianofröken hade lämnat tillbaka pengarna till mamma med orden: ”Kurre är ett hoppöst fall”.

Han – var med i ett lag. Han – var en i gänget. Lag Viking hette de. Kurre kunde inte tänka sig ett coolare namn på ett lag.

Kurre hade suttit och väntat på Bengts drag i evigheter nu. Bengt satt och stirrade på brädet. Inget ovanligt med det, men det började ta sån tid utan att han gjorde sitt nästa drag, att Kurre började undra: ”Har jag glömt att trycka på klockan?” Nää då, hans egen sida av schackklockan var nedtryckt och motståndarens klocka tickade på. Nåja, den tickade inte. Det var ett antal år nu, sedan de gamla schackklockorna hade bytts ut mot digitala varianter i tidens anda. Kurre började bli smått otålig i väntan på att motståndaren skulle göra ett drag, trots att det var till hans fördel att killens klocka gick mot nedräkning. Kurre tittade upp på motståndaren mitt emot. Hans anletsdrag var spända, närmast krampaktiga. Bengt såg ut att befinna sig i ett chocktillstånd. Kurre blev lite orolig, han höll väl inte på att få en hjärtattack? Han hade själv sett en schackspelare stupa vid brädet och hört om andra som dragit sin sista suck medan de spelade schack. Till slut tittade Bengt upp från brädet. Han såg allvarligt på Kurre: ”Det är, det är ... det är matt”, stammade han.

”Va”, sa Kurre.

”Du har mattat mig, det är schack matt”, förtydligade Bengt. Samtidigt som misstron och förskräckelsen spred sig över motståndarens ansikte, han hade förlorat mot Kurre – höjden av genans, så spred sig glädjen i Kurres ansikte och i hela kroppen, ända ner till stortån. Han skulle aldrig glömma den känslan. Det var äkta lycka.

Medan Bengt slängde på sig jackan han hängt över stolsryggen och krefsade ner sin namnteckning på Kurres protokoll för att sedan försvinna ut ur lokalen fortare än kvickt, satt Kurt kvar vid brädet och njöt. Han beundrade ställningen han åstadkommit. Hans vackra vita pjäser hade tillsammans fångat in svarts kung. Den var utom all räddning. Och Kurre hade vunnit. Han hade gjort schack matt.

Han hoppades att alla som gick förbi hans bord, skulle snegla ditåt och bevittna hans stordåd. För säkerhets skull, lät han ställningen stå kvar så. Stoltheten i hans vanligtvis ihopsjunkna kropp syntes lång väg när han med säkra steg gick fram till tävlingsledaren och meddelade att han hade vunnit sitt parti. Han var en vinnare! I alla fall den här dagen.

På fredagen var Kurre riktigt entusiastisk när han började förbereda sig inför söndagens lagmatch. Det var hemmamatch och han skulle spela svart. Kurre knäckte en öl och hällde ut pjäserna ur träasken på vardagsrumsbordet. Han bläddrade i schackböckerna som låg utspridda över bordet. Sådana där moderniteter som datorer och Chessbase, som de flesta schackspelare använde sig av när de förberedde sig inför ett parti eller analyserade redan färdigspelade partier, förstod han sig inte på. Han föredrog att se pjäserna, ta på dem, smeka dem. Han fantiserade om damen på schackbrädet. Drottningen. Hon som var starkast av dem alla. Damens vackra former eggade honom. Hennes magi förtrollade honom. Hon rörde sig fritt över brädet och behärskade fler rutor samtidigt, än någon annan pjäs. Han själv var kungen förstås. Han stod där på första raden, ståtlig och rigid, gömd bakom en mur av bönder. Skyddad av sitt garde. Väntade tålmodigt där bakom, medan de andra utkämpade slaget. Först när de flesta pjäserna hade slagits ut från brädet, tog han sitt första steg. Sakta gick han, endast en ruta i taget, ibland rakt ibland diagonalt. Där ute i centrum förenades han med sin dam och tillsammans erövrade de världen och hela

kungariket.

Kurre bodde inte i ett slott utan i en liten tvåa på Malmvägen 18A, ovanför Sollentuna matcenter. Lägenheten var sparsamt möblerad. Det var revor i den slitna skinnsoffan och där stack stoppningen upp. På golvet låg utspridda högar med smutstvätt och tomma ölburkar. En gammal pizzakartong från Montenegro låg under bordet. De smutsgula gardinerna var fördragna, men några ljusstrålar lyckades ta sig in i rummet. Han bodde där själv. Ensam. Trots att han var 51 år, hade han aldrig varit gift. Han hade alltid haft svårt att närma sig kvinnor. Visst skulle det vara trevligt med kvinnligt sällskap. En varm kropp att dela sängkammaren med, men chansen att det skulle hända, var lika stor som att han skulle komma upp i över 1800 i ranking. Vem skulle se något i honom? Vad hade han att erbjuda en kvinna? Hon skulle obönhörligen dras ned i nivå med hans ranking, hans plats i hierarkin, om hon slog sig samman med honom. Kvinnor som blev ihop med kändisar eller affärspampar, fick plötsligt hög status. Det fanns förstås fall där mannen åkte snål-skjuts på hustruns framgångar. Om han själv träffade en bra kvinna, skulle hon kanske hjälpa till att höja hans egen status.

Sollentuna schackklubb hade i allians med Täby schackklubb, vunnit årets elitserie. Kurre firade guld, med en plank och bira på Paddy's Pub. Trots att Kurre inte hade någonting med klubbens fantastiska framgångar att göra, så var han, som en av medlemmarna i klubben, representerad av mästarna i förstalaget.

Plötsligt ringde telefonen. Kurre hoppade till. Det var någon som ringde till honom. Någon som ville ha tag på honom, ville prata med honom. Om det inte var så att de slagit fel nummer förstås. Kurre småsprang till hallen där telefonen stod i laddaren. Han kände igen numret på displayen. Det numret kunde

han utantill. Det var hans lagledare. Kurre gjorde ett glädjeskutt där på hallgolvet, innan han snabbt svarade så att inte lagledaren skulle hinna ångra sig och lägga på.

”Hej hej, du har kommit till Kurre”, sa han med ett närmast hysteriskt glatt tonfall.

”Jo ... hej det här är Dimi, från Lag Viking 4, det gäller lagmatchen på söndag, hemmamatchen mot Rockaden 8.”

”Ja, jag kommer, mig kan du lita på, det vet du väl, när har jag missat en lagmatch?”

”Alltså det är så att ...” Kurre avbröt honom ivrigt:

” Jag håller på att preppa nu. Du vet jag brukar ju spela Franskt men nu har jag kollat på en variant i Sicilianskt, Najdorf. Om jag möter en e4-spelare. Vad tror du om den öppningen? Om jag möter en d4-spelare, spelar jag Slaviskt som vanligt”.

Lagledaren verkade ha tystnat där i luren så Kurre fortsatte: ” Du vet, jag vann i onsdags så jag är i toppform. Det ska bli kul, jag ser verkligen fram emot den här matchen, vi ses på söndag, jag är där i god tid före elva.”

”Jag måste tyvärr meddela att Per Ingemarsson ska spela på åttonde bordet på söndag. Han kommer att ersätta dig de ronder som är kvar.”

Per Ingemarsson, 1520 i ranking, bodde på Sofielundsvägen 9. Reserven.

Han lät innebörden av orden sjunka in. Han hade blivit petad. Han hade förlorat sin plats i laget, sin plats i tillvaron. Han hade förlorat allt.

”Du får förstås komma ner till klubben och titta på”, sa lagledaren.

När Kurre inte svarade fortsatte han: ”Kurre, Kurre är du där?”

Tystnaden var kompakt.

”Är du kvar Kurre?”

Kurre andades allt häftigare. Fick inte fram ett ord. Han hörde klicket när lagledaren la på luren. För varje andetag gick luften

ur Kurre allt mer. På vacklande ben tog han sig till vardagsrumssoffan där han sjönk ner likt en tung tegelsten som föll till havsbotten. Han såg på schackbrädet framför sig. Med en svepande gest drämde han till alla pjäser med underarmen så de flög åt alla håll. Den vita kungen låg och snurrade på bordskanten. Kurre sträckte sig efter kungen och tog upp den med högerhanden. Han knöt pjäsen hårt i näven.

Han hade blivit undanskuffad som en gammal oönskad stofil. Per Ingemarsson hade tagit hans plats i laget. Kurre platsade inte ens i fjärdelaget längre. Han tillhörde det absoluta botten-skrapet i hierarkin.

Kurre samlade ihop all den självbevaringsdrift han hade tillgänglig i sinnet. Nu fick det vara nog, Han tänkte inte sitta hemma och ägna sig åt självömkan. Det var bara destruktivt – inte konstruktivt. Nej, nej, nej, han kunde inte låta det här ske. Efter nitton lojala år i klubben, behandlade de honom såhär. Hjärnan började smida planer. Samma hjärna som hade torskats mot så många andra hjärnor. För schack var hjärnornas kamp. I andra sporter kunde man förlora för att någon annan var starkare eller snabbare. Det var betydligt nedrigare att förlora i schack, för det visade att du inte var lika smart som motståndaren. Dummare helt enkelt. Han skulle allt visa dem. Han hade svårt så många schackliga nederlag, men det här tänkte han inte acceptera utan vidare. Med en svart spritpenna skrev han två bokstäver på kungens undersida. Bokstaven D och bokstaven Ö. Han stopade ner pjäsen i byxfickan. I städsåpet hämtade han en trasa och ett glaströr. Nu var det dags att gå ut på promenad igen. Kurre gick längs Tusbystråket. Han gick slokande som en vissnen blomma. Han tyckte att alla stirrade på honom och var säkra på att de tänkte att där kommer en värdelös typ. Det var väl klart att hans misslyckande lyste lång väg. Det syntes utanpå när man kände sig så dålig inuti. Vid lekplatsen tog han upp en stor sten som han la i jackfickan. I schack ska man alltid ha en plan. Det är bra i verkliga livet också. Kurre hade en plan och nu var han

på väg för att sätta den i verket.

Medan Kurre jagade upp sig, ökade takten i hans alltmer bestämda steg. Vilka kräk. De skulle allt få ångra det de gjort mot honom. Om han inte fick vara en del av schackklubben och lag Viking, skulle ingen annan heller få vara det.

Han kom fram till Turebergs torg och den stora blänkande kolossen som utgjorde Sollentuna centrum. Han gick in i centrumet och på Systembolaget köpte han en 75:a starksprit. Via snurrdörren ut till Aniaraplatsen, tog han sig sedan in i Bibliotekshuset och nerför trapporna.

Dörren till kapprummet var låst, eftersom det inte var några aktiviteter i Tintomara- eller Amorina-salen nu. Lampan där inne var släckt. Kurre tog upp stenen ur fickan. Han höll stenen i handen och riktade ett kraftigt slag mot dörrens översta glasruta. Krasch. Fönsterrutan förvandlades till ett spindelnät med ett hål i mitten. Sylvassa glasbitar drösade ner på golvet. Kurre slog till en gång till. Handen blödde. Nu kollapsade hela fönstret. Kurre trampade i krossat glas och blod. Han lindade in kungen i trasan. Sedan öppnade han spritflaskan och tog en klunk. Han dränkte trasan i sprit och knölade in den i glasröret. Den nu halvtomma spritflaskan körde han ner i innerfickan. Kurre tog fram en tändsticksask och drog två tändstickor mot plånet samtidigt. De tända stickorna förde han mot trasan som genast fattade eld. Han kastade in det flammande röret i kapprummet och såg hur några kvarglömda ytterkläder började brinna. Rummet fylldes av ljus och hetta. Elden spred sig snabbt. Kurre höll andan och sprang uppför trapporna och ut på gatan. Han tog ett par djupa andetag och gick sedan lugnt hem och la sig på soffan.

Kurre halsar resten av spriten. Den bränner i halsen. Då ringer telefonen. Det är lagledaren. ”Du Kurre, kan du spela på söndag?”

ÅT VAR OCH EN

av Eva Giese

Det var i månadsskiftet mellan februari och mars. Dagsmejan hade gjort vägen sörjig av halvsmält snö, men solen hade inte rått på alla isfläckar. Shit, Pontus höll på att tratta på ändan. Han fäktade med armar och ben för att återfå balansen, innan han räddade sig till en sandad bit av vägen. Såg säkert sjukt löjligt ut. Han såg sig omkring för att kolla om det fanns något flinande vittne till den pinsamma händelsen. Inte en kotte. Vägen låg öde och ingen syntes på tomterna runt villorna. Skönt. En fågel sjöng. Talgoxe? Lät fint, vårligt på nåt sätt.

Han hade varit i farsans hus på Vallmovägen och tittat till moppen som stod vinterförvarad i hans garage. Snart skulle den tas ut och parkeras på Pilvägen, där de bodde nu morsan, brorsan och han. Tre dagar kvar på sportlovet och bara det blev varmt, skulle snön försvinna och han kunde ta moppen till och från plugget. Häftigt att få ge sig ut på vägarna igen, höra knattret från motorn och känna vinden i fejan. Glänsa lite. Göra en rivstart och se tjejerna vända sig om och titta, böja huvuna ihop och viska att dom typ va kära i honom hela bunten. Det kanske va att ta i, men fan, man kunde väl få drömma lite.

Tjejer kan vara grymt läskiga när dom står med huvuna ihop och viskar. Fnissar. Gör rankinglistor över killarna. Tjejer, med sina putande bröst och häckar. Vet dom om, vilken jävla makt dom har?

Girls, girls, girls! Det var bra att kunna gå till farsans hus så här dagtid, när inte Den Nya var hemma. Han och Alvin hade var sitt rum stående och fick komma och gå som de ville.

Pontus kände sig som hemma, åtminstone när Den Nya inte var där. Annat var det med Alvin. När farsan lite trevande kom med sitt: ” Och var har vi Alvin då? ” va det stenjobbigt. Va svarar man på sånt? ”Han skiter i dej, för han tycker att du är en svikare”? Farsan borde ju begripa, va han blåst eller ... Blåst eller ej, synd om båda två. Fan, va folk trasslar till det.

Farsans Nya, det var en kinkig sak. Pontus kände sig illa till mods, när hon var i närheten. Inte så att hon var otrevlig, inte det, men det gick inte att begripa henne. Svävade omkring i kläder från Indiska, ljudlöst som nån jävla ghost. Sen kunde hon, typ, dyka upp igen, stå där utan att säga ett skit och glida undan igen. Morsan var inte sån. Hon pratade högt, skrattade högt, sa till när det var nåt som inte passade, så det hördes genom bägge örona. Den Nya visste man inte var man hade. Var hon en mespropp eller var hon kanske hård som flinta? Det var det som var det läskiga, att man inte visste. I varje fall hade hon makt över farsan. Men skit i det, det var inte Pontus bekymmer. Han hade annat att tänka på. Hur man blir ägare till en iPhone till exempel.

En gång, det var väl i plugget, hade Pontus hört ett citat som verkligen berörde honom, till skillnad från en massa annat skit han var tvungen att slå i sig. Envisa som en fluga, när man försöker sova, for orden runt i skallen och pockade på uppmärksamhet och malde sitt: ”Åt var och en efter vars och ens behov ...”. Det var nåt mer också, men antagligen mindre viktigt, för det kom han inte ihåg.

Han hade behov av en ny mobil, iPhone, den senaste. Den som han hade nu var inte bra, saknade en massa funktioner. Typ, android, ett år gammal. Man fick fanimej skämmas! En och annan tjej hade en likadan ja, nån outsider också, nån tönt som inte räknades.

Det gick åt stålar. Studiebidraget var snart slut. En dryg tusenlapp i månaden, va fan e de? En fjärt i rymden! Ja, farsan hade bidragit lite. Med betoning på lite. Men han hade känt sig rik ett

tag just när pengarna damp ner. Kläder hade det blivit, ett par alldeles för dyra fucking sneakers, va fan skulle han köpa dom för? Skitdålig kvalitet. Kicki hade kostat pengar. Han hade gjort sig till. Bjudit och stått i. Bio, tacos, kondis, bio igen och nåt jävla gosedjur som hon tyckte va typ ”gulligt”. Och va hade han för det! Att hon dragit, och va för feg att tala om att det var slut. Det fick man höra från nåt jävla ”ombud”, efter det att dom stått så där med huvena ihop, tjejerna, girls, girls, girls!

I sommar kunde man nog få jobb i kommunen, men det var långt till dess.

Man skulle ha det som Patrik, den kapitalisten, kusinen borta i Viggan, som tränade smågrabbar i tennis och tjänade fett med kosing på det. Inte ens arton. Hans farsa satt nog med i styrelsen för tennisklubben.

Orättvist. Man borde rösta på vänstern, när man blev myndig. ”Åt var och en efter vars och ens behov.”

Kommunisterna var det som hittat på det. Så var det. Stålar, stålar ... Sälja morsans LP-skivor? Man fick bra betalt för vinyl nu för tiden, gamla Elvis och sånt. Nej, nu skämdes han. Morsan som gjorde allt för sina killar, henne skulle man vara snäll mot. Hon gillade verkligen sina gamla Elvislåtar. Visserligen hade hon ingen skivspelare nu, men hon skulle köpa en på Clas Ohlson ”när det blir tillfälle”, som hon sa.

Man ska ta hand om de sina. Som Tony Soprano. Inte sno från familjen. Hellre sno från andra och ge till familjen. Lite som Robin Hood. Soprano var väl inte kommunist? Va fan va han?

Att be farsan eller morsan om stålar till ny mobil, det kunde man bara drömma om. Morsans pengar gick åt till mat och hyra och det lilla som hon fått över från försäljning av familjens gemensamma villa, när den nya lägenheten var köpt, det skulle vara ”en buffert”, vad det nu va för nåt. Var nog en peng, typ, som man inte fick röra, om det inte var absolut nödvändigt. Morsan var ekonomisk. Det var inte farsan. Det var väl det som

gjorde att det blev som det blev.

Av farsan fick han ett par hundringar, när han var på det humöret, men hur långt räckte det? Han skulle fylla sjutton i april. Sannolikheten att han skulle få en iPhone i present var lika stor som att morsan skulle vinna på Bingolotto. Fick man ett par kalsingar och nya hörlurar fick man vara grymt tacksam.

Brist på stålar, brist på tjejer. Det hörde väl ihop, förresten. Patrik med sin kosing hade säkert ingen brist på tjejer. Vad gjorde det, att han hade tandställning och hästface, när han kunde hala upp en femhundring och vifta med framför nyllet på en snygging. Själv var han snyggare än sin kusin. Inget större fel på utseendet. Tjejerna brukade tycka åtminstone förr, i högstadiet, att han såg ”gullig” ut med sitt runda ansikte, glipen mellan framtänderna och det rödblonda håret som hade schysst självfall. Kanske han såg för barnslig ut? Längden kunde han inte göra något åt, lite väl kort var han, men kanske en annan frilla? Kanske raka bort lite hår på skallen? Men då skulle han nog se för rund ut i facet. Man skulle vara lite knotigare, det såg manligt ut, glipen mellan tänderna kunde han vara utan. Inga skäggstrån ännu. Hår runt snorren och under armarna. Tjejer rakar sig under armarna och på benen. En del tjejer på andra ställen också. Så var tankarna där igen. Girls, girls, girls, fuck, fuck, fuck!

Sen farsan och morsan skilde sig kändes det som att han, Pontus, hade ansvar för den lilla familjen i Helenelund. Att hålla reda på Alvin, brorsan den barnrumpan, fjorton år, två år yngre än han själv. Skydda honom så han inte råkade i dåligt sällskap, klottrare, typ. För ett tag sen hade Alvin hängt med ett gäng halvskumma typer i åttan som han, storebrorsan, misstänkte hade varit i farten med sprayburkar. Gångtunneln mellan Edsbergsskolan och Rudbecks väg hade helt nyligen blivit sprayad med graffiti. Den hade varit jättefint målad. Så hade några skitsövlar förstört dom fina bilderna. Skulle han komma på brorsan med att smyg

med sprayburkar, då, jävlar skulle han skära örona av honom. Det hade han talat om för honom också efter att ha klämt upp honom mot en vägg. Alvin hade blivit skitskraj, men det var nödvändigt. Han var så otroligt lättpåverkad och barnslig. Blev säkert smickrad när han fick hänga med några i åttan. Man fick hålla kollen över flocken som en jävla alfahanne. Alfahannen Pontus Soprano.

Pontus hade lovat att fixa käk, eftersom morsan jobbade sent. Hon var undersköterska på Danderyds sjukhus och jobbade gärna extra emellanåt. Han tänkte åka till centrum bara för att kolla lite på mobiler. Bara kolla, annat va inte att tänka på, uppdatera sig, det var alltid bra, ”hålla sig à jour”, som farsan sa. Lika bra att handla mat där också.

Han hade tid på sig, ett par timmar till matdags. Sen skulle han och Alvin gå på bio. Farsan stod för stälarna. En snäll film, hade Pontus bestämt, inget med våld, så Alvin skulle få några sjuka tankar i skallen.

Medan Pontus gick i sina funderingar, hade han kommit till busshållplatsen vid Harvägen.

Solen började dala och det blev kyligare. Talgoxen hade tystnat. Pontus drog upp halsduken över munnen och drog ner luvan över pannan. I väntan på bussen pillade han in öronsnäckorna under mössan och lyssnade på Girls, girls, girls med Motley Crue. För sin inre syn såg han videobilderna som hörde till musiken. Fantastiska motorcyklar glassade runt och läckra drömtjejer nästan utan kläder ålade runt var sin stång. Morsan skulle bli vansinnig om hon såg klipp från en sån video och börja prata om ”bristande jämställdhet” och ”kvinnor som sexobjekt”. Själv skulle han gladeligen tacka ja till ett sexobjekt, om han skulle stöta på något.

Fantastiskt, bussen höll tiden. Inte mycket folk, bara en mamma med en nappsugande unge och en kepsgubbe som steg av

efter ett par hållplatser. Han sjönk in i musiken och omvärlden försvann, men han vaknade till igen, när bussen stannade vid Aniaraplatsen. Där var det kallt och dragigt som vanligt och Pontus skyndade sig in i värmen. Telebutikerna låg som uppträdde på ett snöre: Telia, Tele 2, och en bit runt hörnet låg Phonehouse. Han skulle inte hinna med alla i dag. Det fick bli Telia. Mobilerna låg nya och blänkande i montrarna oåtkomligt sköna i sin tekniska fulländning. Bland all härlighet fanns värstingen, den mobil han helst av allt ville ha, en iPhone 4 S. ”Den mest fantastiska Iphone hittills. Från 299 kr/ månad” kunde man läsa på skylten bredvid.

Pontus kollade runt lite till: Samsung GalaxyAce, Sony Xperia, inte så illa, men han visste vad han ville ha.

Han såg på klockan, måste in och handla mat på Ica. Nåt som gick fort. Typ pyttipanna och ägg, enkelt att fixa. Han plockade snabbt ihop varorna och ställde sig i kassan. Tre personer före. Främst stod en liten gråhårig tusenårig kärring. Kutryggig, klädd i typisk tanthatt och tantkappa. Ben som stickor. Snack, snack, snack. Klaga visst på nåt. Det började krypa i ben och armar på Pontus. Pensionärer som hon kunde väl för fan köpa sina gamla fiskbullar mitt på dan, när vanliga vettiga personer hade annat för sig. Hur kul var det egentligen att bli så där gammal? Stappla omkring med rullator och knappt veta, vad man hette. Pontus kände ingen som var riktigt gammal. Den enda i hans släkt som uppnått någotsånär hög ålder var farfar som bodde utomlands och som han träffat bara en gång.

Äntligen blev det hans tur. Han betalade och plockade ner varorna i en plastpåse.

Vid utgången av butiken nära väggen och klämd under hjulet på en vagn, låg det nåt mörkblått. Nån måste ha tappat det. En kasse? Pontus flyttade på kundvagnen, böjde sig ner och plockade upp det som låg där. Det var en kasse. Tantens!

Naturligtvis. Hon hade haft en sån där mörkblå sak. Med sin egen pyttipannapåse i ena handen och tantkassen i den andra sprang han mot Aniarautgången. Ingen tant. Andra utgången? Tanten var som bortbläst. Hur kan en liten kärring med rullator, försvinna så snabbt? Bena måste ha gått som trumpinnar. Då så, hon fick faktiskt skylla sig själv. Kan man inte hålla reda på sina grejor, ska man inte vara ute och handla ensam. Han kunde lika gärna ta kassen. ”Åt var och en efter vars och ens behov.” Med denna paroll dolde Pontus det dåliga samvetet när han trevade i kassens innandöme. En sån där liten kärring behövde väl inte så mycket. Några fiskbullar, ett par koppar kaffe och en kanelbulle. Kanske en bit prinsesstårta när det var riktigt festligt.

Pontus tittade sig omkring för säkerhets skull. Folk gick hit och dit som vanligt och ingen ägnade honom någon uppmärksamhet. Hans hand greppade om någonting som kändes halvhårt och lite fyrkantigt. Han kikade ner i kassen och såg konturerna av en plånbok. Vart skulle han ta vägen? Han vågade inte sitta här mitt i centrum och leta igenom plånboken. Tänk, om någon han kände kom förbi och börja snacka! Vad skulle han säga? Typ: ”här sitter jag och räknar pengar som jag har fått av en tant”.

Sitta under palmerna? Nej, toaletten! Där kunde man sitta i fred. Pontus slank in i ett bås, såg till att stänga ordentligt om sig, satte sig ner på toalettlocket och tömde ut kassens innehåll i knät. Förutom plånboken bestod innehållet av ett par svarta handskar. Men skulle det finnas kosing? Hjärtat hoppade upp i halsgropen och slog så våldsamt att han nästan måste spy. Hans hand darrade fram en femhundring, sen en till, en tjuga och ... sen var det slut. Men va i alla jävlars jävlar! Djupt nerkört i ett fack låg nånting som han fiskade upp med tummen och pek-fingret. Ett bankomatkort. Kul, men vad skulle han med det till utan kod. Utan kod? Men kanske fanns den där. Det svirrade i huvudet på honom, han var kallsvettig, han såg nästan dubbelt,

när han vände ut och in på plånboken. Med nypan grep han om en papperslapp. Åh, jävlar, nu gällde det! När han vek upp den avslöjades fyra siffror, omsorgsfullt präntade.

”Åt var och en”... Inte tänka för länge. ”Var och en är sig själv närmast”, var nåt annat han hört. Andemeningen stod klar för honom och han ställde till fullo upp på den. Så där skulle Tony Soprano kunna säga. Dumt att det inte fanns nån bankomat inne på toaletten där man fick jobba ostört. Det gällde att handla snabbt som fan. Bankomaten vid Ica fick det bli. Där var så mycket folk så ingen skulle lägga märke till honom i folkvimlet. Nu skulle det visa sig om han hade turen på sin sida. In med kortet, slå in de fyra siffrorna. Hittills hade det gått bra, och så summan. Han klämde till med tretusen. Bröstkorgen höll på att sprängas, när han höll andan. Herre jävlar, där kom kortet och där kom sex femhundringar i en behändig bunt. Ingen tog någon notis om honom, killen med guldbrellorna. Snabba cash, det här var nästan för bra. Det kom ingen lapp som visade ifall det fanns mer på kontot, men det var värt ett försök till. Men då fick han gå till en annan bankomat. Pontus styrde stegen mot den vid utgången till Turebergs Torg. Lyckan gjorde honom berusad och han brydde sig inte om att vara försiktig längre. Han till och med morsade på Tompa som tydligen hade bråttom och inte stannade och snacka. Samma manöver: kortet, siffrorna och samma summa. Och har man sett! En likadan behändig bunt som förut sköts tjänstvilligt fram mot hans utsträckta hand. Pengarna skulle räcka till mobilen.

Agda Forslund satt i hallen på en taburett i sitt hus på Bäckvägen och pustade ut. Agda var trött. Det frestade på rygg och ben att gå till kyrkogården, att handla mat och sedan plocka in varorna i kyl, frys och skafferi. Visserligen hade de druckit kaffe och vilat en stund på konditoriet bredvid biblioteket, men åldern tog ut sin rätt. Och det hade varit dragit. Folk nu för tiden visade ingen hänsyn. Gick ut och in genom ytterdörren,

stängde den inte snabbt nog, släppte in kall luft. Nu skulle hon få ont i axeln igen. Men kaffet var gott och det var fint att hon hade fått skjuts och trevligt sällskap till på köpet. Göran var bra snäll.

– Nu vill jag absolut ge dig bensinpengar för att du kört omkring med mig. Jag vet, bensin, det är dyrt nu för tiden. Orden var riktade till Göran, hennes brorson, en undersätsig man i sextioårsåldern. Agda hade aldrig varit gift och hade inga barn, men var mycket släktkär.

– Det ska faster inte tänka på. Det var bara trevligt att få sällskap. Jag måste ändå dit ibland för att se till gravarna, och faster har ju bjudit på kaffe!

– Klart, kära du, att du ska ha bensinpengar. Rätt ska vara rätt.

Den lilla damen började leta i sin handväska, mer och mer nervöst. Sa till slut uppgivet.

– Vet du, jag har ingen aning om, var jag har lagt min plånbok.

– I någon av fickorna, hjälpte brorsonen till.

Efter fruktlöst letande sjönk Agda ner på taburetten för att återigen flyga upp som en fjäder.

– Min plånbok, den ligger i kassen och kassen är inte med in. Kan den vara kvar ute på rullatorn?

– Jag ska se efter med detsamma. Brorsonen kom in efter en stund och hans min var bekymrad.

– Nix, inte där heller. Hade faster bankomatkortet i plånboken?

– Javisst!

– Då spärrar vi det, men det händer nog inget, för om någon tagit det, har den personen i alla fall inte koden.

Skammen avhöll Agda från att berätta om kom-ihåg-lappen.

Efter att ha spärrat bankomatkortet, erbjöd sig brorsonen att tillsammans med fastern fara tillbaka till platsen där kassen

antagligen försvann. Ett erbjudande som hon tacksamt sa ja till. Ingen upphittad kasse, men personalen lovade att hålla uppsikt och kontakta Agda Forslund om den dök upp.

Agdas brorson var bekymrad, när han lämnade sin faster. Över nittio år var hon och envisades med att bo ensam i sitt hus. Visserligen hemtjänst varannan dag, men ändå. Inte bra. Han måste diskutera saken med frugan och närmaste släkten. De måste komma fram till någon vettig lösning. Tomten började se vanvårdad ut. Ingen hade tid att ta sig an den saken och faster själv märkte det inte ens. Och om hon gjorde sig illa. Larmet var inte att lita på alla gånger.

Pontus var skakis. Helst ville han köpa mobilen nu på stört för att ha det hela överstökad, men han måste föra över pengarna till sitt konto. Han skulle kunna öppna nytt abonnemang och betala månadsvis. En sak hade han inte tänkt på i sitt uppjagade tillstånd. Hur skulle han kunna förklara hemma, hur hans gamla android plötsligt blivit förvandlad till en splitter ny iPhone? Ingen hemma skulle väl precis säga:” Nej, va grymt! En iPhone 4S! Har du sålt din kropp på Plattan eller?”

Never. Det gick inte. Han måste hålla den hemlig. Hemma i alla fall. I plagget var det en annan sak. Vitsen med hela grejen var ju egentligen att visa upp sig med mobilen inför kompisarna. Där var det nemas problemas, ingen skulle bry sig. Gjorde dom det fick han hitta på nåt. Tur att Alvin och han inte gick i samma plugg. Det fick bli två abonnemang. Eller. Typ, flytta simkort mellan mobilerna? Skulle det gå? Nej, för jobbigt, glöm det.

Morsan hade sovmorgon och Pontus gav sig iväg innan hon och Alvin vaknade. Han ville inte ha några onödiga frågor. Kvällen innan hade lillbrorsan nästan skrattat på sig åt de komiska episoderna i ”En gång i Phuket”. Filmen var nog bra, men Pontus hjärna var mera sysselsatt med att gå igenom dagens händelser och planera för framtiden än att följa handlingen på vita duken.

Någon annanstans i hjärnvindlingarna pågick en privat filmföreläsning, bara för Pontus, där huvudrollsinnehavaren var en liten vithårig kärring med ben som stickor. Än halkade hon på en matta när hon letade efter sin plånbok och inte kunde resa sig, än låg den lilla damen på sitt yttersta, döende av svält. Scenerna avlöste varandra, den ena hemskare än den andra.

Han började må illa. På pendeltåget hem fortsatte Alvin att skratta hejdlöst under det att han ”spelade upp” små episoder ur filmen som han tyckte var särskilt kul. Till slut fick Pontus nog, böjde sig fram mot lillbrorsan och väste: ”Käften!”

Alvin stannade upp mitt i en pantomim och stirrade på sin glädjedödare. Armar och händer som flaxat i uppsluppen dans föll ner viljelöst i knät och munnen blev spänd. Filmen var kanske inte så himla rolig.

Kompakt tystnad rådde bröderna emellan på hemväg från pendeltåget. Var och en gick in på sitt rum, men innan dess avfytrade Alvin en giftpil

– Ditt pucko, man förstår, varför inte Kicki ville va med dej längre. Du ser ut som en jävla kanin med dina framtänder!

När mamma kom hem blödde Alvin näsblod. Dörren till Pontus rum var låst och det strömmade ut hög musik därifrån.

Det var en stund tills banken öppnade. Han hade konto i Nordea och den banken fanns konstigt nog inte kvar i ”hans” centrum. Förresten lika bra att åka en bit. Tryggare så. Det fick bli 607:an till Mörby Centrum. Öronsnäckorna på under luvan. Måste ha nåt med drag i. Metallica. Filmvisningen pågick fortfarande i skallen, men nu var det inte den vithåriga kärringen som hade huvudrollen utan Alvin. Han hade gjort Alvin lessen och sen hade allt ihop skitit sig, när han sa det där om ”kanin”. Brorsan hade förtjänat sin snyting. Morsan hade kommit hem vid elva-tiden. Alvin skulle säkert skvallra, om han inte redan hade gjort det. De skulle prata om honom, morsan skulle leka psykolog och de skulle vända ut och in på honom. Fett pinsamt.

”Åt var och en efter vars och ens behov.” Han behövde mobilen. Punkt slut. Tanten var jättegammal. Är man så gammal som hon, är livet ändå snart slut. ”Du kan ingenting ta med dig när du dör”, står det i visan. Han brassade på med ”Enter Sandman” och stampade takten med foten mot bussgolvet. Bort med tanten, bort med Alvin, bort med hela jävla skiten! Här kommer mannen med cash!

Äntligen öppnade banken och de väntande stampade av sig snömodden och steg in. Pontus tog av sin rimfrostiga luva, tog av öronsnäckorna och gjorde sig beredd. Pengarna måste in på kontot, inget snack om saken. Hjälp! Hans tur.

Tjejen bakom disken sköt fram ett papper

– Och så får du skriva på det här.

Paniken gjorde rösten rosslig när han frågade

– Va då för papper? Tusen tankar flög som en skock kajor genom skallen.

– Det är obligatoriskt, alla måste göra det. Det har att göra med lagen om penningtvätt. Skriv bara som det är. Om du till exempel har jobbat ihop dem, för det är väl det du har gjort? Hon log uppmuntrande mot honom och just då glömde han sina bekymmer och blev blixtförälskad.

Han hade haft sinnesnärvaro nog att kasta tantens bankomat-kort. Det var ändå spärrat. Hemskt om han skulle ha förväxlat hennes kort med sitt eget.

Förälskelsen var nästan över när han krängde på sig öronsnäckorna igen och med Metallicas toner klev på bussen tillbaka till Sollentuna centrum. På darrande ben steg han in i Telias butik. Efter att nervöst ha klarat av att fylla i köpeavtalet var han ägare till en iPhone 4 S med abonnemang. Lite dyrt med två mobiler, och två abonnemang, men va fan. Ännu så länge hade han stålar. Det gällde bara att inte göra bort sig.

Succén blev inte så fett fantastisk som han hade tänkt sig bland

kompisarna.

”Jaha, har du köpt en sån där” ungefär och lite jämförande knappande. Så var det med det. Hemma med dörren låst utforskade han mobilens funktioner, men han hade trott att det skulle kännas häftigare. Tillvaron va inte så jävla kul. Han hade svårt att koncentrera sig i plugget och han sov inte bra. Han drömde om tanten. Att hon skickade meddelande på datorn och frågade, om han sett hennes kasse med pyttipanna. ”Skickat från min iPhone” stod det.

En natt vaknade han av att han drömt att hon gick på sina pinniga ben med rullator i hans rum och letade efter någonting. Han kom loss ett par gånger, när Tompa och han och ett par killar i parallellklassen blev packade på starköl. En av killarna kände en A-lagare som tjänade stålar på att köpa ut åt kidsen.

Han undvek brorsan, orkade liksom inte med honom. En kväll när morsan för ovanlighetens skull inte jobbade, tvingade hon ner sin äldste son på en stol i köket, granskade honom och sa med sin typiskt oroliga mammaröst:

– Hur är det med dig egentligen? Du har inte varit dig lik på sista tiden. Din mentor har hört av sig till mig. Det går visst inte så bra för dig i skolan. Ska jag inte beställa en läkartid åt dig? Jag är faktiskt orolig för dig och det är pappa också. Morsan gick på.

Är det kärleksbekymmer? Du ska veta, att det kan kännas jobbigt på alla möjliga sätt. Jag vet det. Man tror att man aldrig kommer över det. Men man gör det, tro mej. Du tror inte på mej nu, men en dag kommer du att upptäcka att det är sant.

Hon fortsatte och hade nära till tårarna, när hon tog hans händer i sina, såg honom i ögonen och upprepade – Tro mej!

På något sätt kändes det skönt. Han började gråta utav bara farten. Han drog en vals. Det var lika bra att hon fick tro att det var obesvarad kärlek. Han kanske skulle säga att han var bög. Nej, det var väl lite att ta i.

Morsan satt och höll om honom och så kungjorde hon

– Pappa och jag har bestämt, och vi hoppas att inte du har något emot det, att vi firar på söndan före din födelsedag, eftersom vi är lediga allihopa. Vi äter en kalasmiddag tillsammans som jag lagar här hemma. Den Nya struntar vi i, det tycker pappa också. Konstig tjej, den där, men det ska väl finnas nån av varje sort, som de sjöng på dagis när du var liten.

För första gången på länge blev Pontus full i skratt. Det kändes fett mysigt att sitta där och skratta, morsan och han.

Den stora dagen kom. Det var kul, faktiskt. Middagen, bestående av inbakad fläskfilé, var Pontus älsklingsrätt. Alvin och farsan verkade ha funnit varandra, hur gick det till?

Nästan så han blev lite svartsjuk. Men, va fan, familjen framför allt!

Vid efterrätten höll farsan ett fint tal och överräckte en present, en liten vackert inslagen kartong

– Det här är från mamma och mig tillsammans. Grattis och april, april, som man säger idag, för det här är en verklig överraskning som du inte trodde du skulle få!

”April, april” dånade det i huvudet på Pontus när han ur kartongen tog upp sin andra, men icke-hemliga iPhone 4S och tvingade fram ett leende som skulle föreställa lyckligt. Han tyckte sig se den lilla kärringen kraxa fram ett: ”April, april, din dumma sill!”

Tanten hade vunnit.

Att hon var en vinnare, om det hade Agda Forslund inte en aning. Den sista tiden hade tårt på hennes krafter och episoden med den försvunna plånboken blev droppen som kom bågaren att rinna över. Hon började tvivla på sin egen tillräknelighet och grubblerierna tilltog.

En dag i början av april, då några snödroppar hade kämpat sig upp ur Agdas mossiga gräsmatta, fann hemtjänsten henne sittande död i älsklingsfätöljen. Nedanför liggande på golvet

fann man Snoilskys ”Svenska bilder”, som hon troligen tappat, när hon drog sin sista suck. Hon hade för vana att ibland testa sitt minne genom att läsa ”Vita frun” utantill.

Agda behövde aldrig flytta till det servicehem, som hennes kära släktingar med stort besvär skaffat henne. Medan hon levde fick hon behålla sina vackra möbler och böckerna, som blivit hennes vänner, när annat sällskap fattades.

Nu behövde hon ingenting mer.

ROTEBROSKATTEN

av **Göran CO Claesson**

Oro spred sig i Sollentuna och Ed socknar år 1618 allteftersom vagnen stannade vid vissa gårdar. Mannen och kvinnan som steg ur där var inte obehöriga och inte helt oväntade, åtminstone inte mannen: konungens betrodde Erik Jöransson. Han besökte de skattehemman som Konungen i sin nåd förlänat honom och de gårdar han förvärvat. På varje gård ville han se om den vårdades väl och om utskylderna var så väl tilltagna som de kunde vara.

Oron hos bönderna väcktes inte av hans sätt. Jöransson talade vänligt. Hans hustru var också mycket vänlig när hon ställde frågor och tycktes veta en hel del om hushållning. Under visningen av gården och medan samtal pågick kunde bonden – och hans hustru om hon var med – ibland glömma vem Jöransson var, glömma att han som kung Karls man hade fått flera rådsherrar halshuggna i Linköping och som nu hade kung Gustavs öra. Nej, det var efteråt som bonden blev orolig. Det var när han började fundera över oväntade frågor som han fått. Flera av bönderna som gripits av den oron gick då till Sollentuna Kyrkby och sökte upp prästen.

Johan Oestonius Turdinus var betrodd efter många års tjänst som komminister, och bönderna for sällan till kyrkoherden i Ed. Turdinus förklarade den lutherska tron bra och skötte sina åligganden med nit och redlighet. Nu fick han lyssna på flera bönders oro. Några av dem hade tagit med sig sin hustru och antydde att även hon kunde ha något att berätta. Turdinus kallade därför på sin hustru. Kvinnorna kanske hade lättare att

tala med henne, och de satte sig i ett annat rum. Präst och prästhustru lyssnade tålmodigt i var sitt rum.

Turdinus hade lugnande ord till avsked. Jöransson hade sedan länge nio skattehemman i Sollentuna och Eds socknar. Nu har han just tagit över Kummelby och fått Bagarne och Överby i förläning. Inte alls underligt att han vill anteckna allt viktigt om sina tillgångar, och då är utskylderna viktiga. Han är en man som vill ha ordning på allt. Det är därför han har fått bygga upp Konungens registratur. Att han tar med sin hustru för att ställa frågor är inte heller underligt. Hon driver själv en handel, den som hon ärvt efter sin första make, Reinhold Leuhusen. Med den Allsmäktiges hjälp skall nog allt gå bra i Sollentuna.

Turdinus lugnande ord till bönderna lugnade inte honom själv och än mindre hans Anna när de satt efteråt och försökte göra sig en bild av vad som kommit fram. Tydligen hade Jöransson frågat om Sollentuna Kyrkby och holmen nedanför. Varför? På gårdarna hade Jöransson och hans hustru visat en skarp blick för tecken på vanvård av mark eller byggnader, och det kan man förstå. Men de hade också frågat, inlindat men i alla fall, hur bönderna mådde och vilka arvingar de hade. De hade tydligt spanat efter tecken på skröplighet hos äldre bönder. Varför? De hade till och med frågat en del om murverket strax söder om Norrvikens utlopp, av ungarna kallat ”Kung Göstas borg”. Vad betydde allt detta?

”Var det inte Jöransson som for till kungen i Narva?”

Annas fråga gjorde Turdinus ännu oroligare. Visst var det Jöransson som farit till Narva när Högsta Domstolen dömt honom skyldig till leverans av otjänligt spannmål – och där lyckats få kung Gustav att upphäva domen. Vad vill han nu i Sollentuna? Vill han lägga ihop egendomar till ett säteri? Hur vill han i så fall göra med Sollentuna Kyrkby? Och med prästbostället? Och med prästboställets brygga och sjöbod på stranden vid holmen? Den karlen genomdriver vad han vill! Trudi-

nus mindes nu Jöranssons rykte som polischef, tullchef och åklagare. Ryktet sade att han varit en kusligt skicklig spanare som fått åtskilliga att dingla i repet eller sitta på fästning. Vad kan inte en sådan karl få fram i de här trakterna om han vill komma åt egendom?

För att ett ögonblick komma bort från de obehagliga tankarna vände sig Trudinus till sin Anna med en fråga som dykt upp i hans sinne redan när han talat med de första oroliga bönderna.

”Hur kan det komma sig att Jöransson inte vänt sig till mig när han nu vill veta så mycket om Sollentuna socken?”

”Men, käre make, Magdalena är ju kalvinist”, påpekade Anna. Trudinus såg uppskattande på henne.

”Det borde jag ha kommit ihåg, ärkebiskopen försökte ju hindra Jöransson att gifta sig med henne men ... ja, den som har kungens öra gör väl som han vill. Men vad är det Jöransson vill i vår socken?”

En spjuvers leende lyste upp Annas ansikte.

”Fråga honom! Bjud hit honom och Magdalena! De är på Överby nu.”

Så berättade hon att Magdalena var dotter till ståthållaren på Vaxholm, Wilhelm Pedersson Dantzeville och den flicka som varit Annas bästa väninna under barndomen. De båda, ståthållarens dotter och stallmästarens dotter, hade lekt så vilt på klipporna, i skogen och på sjön att de blivit kallade för ”Ståthållarens gossar”.

Samma kväll sändes ett bud med inbjudan från herrens tjänare Johan Oestonius Turdinus till konungens tjänare Erik Jöransson med hustru. Nästa dags eftermiddag anlände deras vagn, och de steg ur.

Jöransson och Turdinus såg lugnt på medan kvinnorna bekantade sig med varandra. De hade inte setts sedan de var tretton och var först konsternerade av att Magdalena blivit ovanligt lång medan Anna förblivit liten. I övrigt kände båda igen flickan bakom den medelålders kvinnan. Anna drog snabbt

iväg med Magdalena så att herrarna kunde diskutera ostört, och med herrarna utom hörhåll föll de ibland in i sin barndoms roller och fnitter.

När gästerna rest vidare nästa morgon, kunde värd och värdinna berätta för varandra vad de fått ut av sina samtal på eftermiddagen och efter middagen. Trudinus berättade att Jöransson mycket riktigt hade ett intresse i Sollentuna socken utöver de skattehemman han redan hade i förläning eller gårdarna han hade förvärvat. Han hade bara varit fem år när hans far, Jöran Persson, avrättades av kung Eriks fiender och fått sitt adelskap återkallat men så snart Erik Jöransson blivit vuxen hade han satt sig in i faderns efterlämnade papper. Där hade han funnit något som skrivits av gamle kung Gustav. Kungen hade velat rensa upp Norrvikens utlopp för att ån med Guds hjälp skulle bli en farled som i riktigt gamla tider. Samtidigt skulle det skapas ett säteri åt kungen, och det skulle heta Sollentunaholm. Mangårdsbyggnaden skulle ligga på själva holmen och mark skulle införlivas i områdena omkring, även Sollentuna Kyrkby. På Sollentunaholm tänkte kung Gösta övernatta när han behövde resa till Stockholm.

Trudinus trodde nu att det mest var av nyfikenhet som Jöransson hade ställt de oroande frågorna till bönderna. Han vill nog bara komma underfund med om det ännu ligger något i gamle kung Gustavs tanke på ett säteri. Böndernas svar hade gjort honom betänksam, och det var lugnande. Dessutom hade Jöransson berättat att han hade ett annat säteri i sikte. Han arbetade för att få tillstånd att förvärva hemmanet Alby i Solna socken och besitta det under adlig frihet och frälse. Han kunde inte få de gynnsamma villkoren för de hemman som Sollentunaholms säteri skulle behöva. Tack gode Gud för det, tänkte Trudinus.

Det var emellertid något annat som lugnade Trudinus än mer: Jöransson uppskattar att hans hustru funnit sin gamla lekväninna och trivs med henne. Den mäktige mannen vill

nog inte göra sin hustru ledsen, i synnerhet inte som hon är en viktig handelsidkare och tydligen en god rådgivare åt honom. Turdinus vågade andas ut.

Anna och Magdalena hade, som så ofta under barndomen på Vaxholm, lagt ut på en roddtur. Anna ställde kursen mot en liten vik vid foten av Länsmansberget på andra sidan sjön för att visa något som hon upptäckt. Rakt ovanför viken tog de sig upp en bit längs bergets sluttning. Där pekade Anna ut en lång, nästan lodrät, spricka och bredvid den en något kortare spricka. Det visade sig att hon kunde lirka loss stycket mellan sprickorna, en mycket långsmal skärva. Hon berättade stolt att hon själv kommit på att lirka loss den. Skärvan täckte en skreva som öppnade sig in i berget.

Anna fick under stönande in sin lilla kropp genom skrevans öppning och ropade där inifrån.

”Här ser du ett perfekt gömställe för barn och dvärgar!”

Så ålade hon sig ut, och de satte tillbaka den långsmala stenen. Hon berättade att hon kilat fast den för att inte barn skulle lura sig in i skrevan och fastna där. Magdalena tyckte att de borde dölja sprickorna ännu mer, och de gjorde det med grenar, kvistar och torvor. När Anna rodde hem dem båda, satt Magdalena i aktern. Hon tog förstulet men noggrant märke på hur hon själv skulle hitta tillbaka till samma del av stranden.

Anna och Magdalena hade mycket att berätta för varandra. Mycket av det som Magdalena berättade om den mäktige Jöransson kunde Anna sedan berätta för Turdinus. Men det fanns en sak Anna inte kunde berätta eftersom Magdalena inte avslöjat den för henne. Den gällde något som Jöransson gjorde och som skapade oro hos Magdalena, en oro värre än den bönderna kände i Sollentuna.

Magdalena var rädd för att Erik Jöransson skulle falla i onåd hos kungen. Han hade skrivit – och förbättrade då och då – krönikor över vad Gustav I, Erik XIV, och Karl IX utträttat. Han

hade tagit vid där Peder Swart slutat. Konung Karl hade varit mycket nöjd med vad han skrivit och nu var den nye Gustav nöjd med vad han skrev. Men skulle konungen vara nöjd om han visste vad Erik Jöransson gjorde medan han skrev?

Hon var mycket förtjust i sin make och beundrade hans skarpsinne, arbetsförmåga och uthållighet – för att inte tala om hur ofta hon tackade Gud för att han var en mycket god fosterfar för hennes söner. Därför blev hon orolig när hon upptäckte att han kunde sitta vid härden utöver kvällen och natten med sina krönikor och med andra papper – och undan för undan kasta blad efter blad från dem på elden. Hon förstod att han brände brev och andra handlingar. Det var sådana som han i sina krönikor skrivit av några sidor från. Hon hade frågat honom om man fick göra så.

”Konungen blir nöjd, och Konungen är utsedd av Gud”, hade Erik Jöransson svarat.

”Men tänk om någon påstår att I har skrivit av fel, käre make?”

”Ja, då är det ingen som kan visa att jag skrivit av fel.”

”Men har I skrivit av allt som borde vara med?”

”Kungen blir nöjd och ingen kan visa att något fattas.”

Jöransson log overseende och framhöll att han alltid varit sina konungar till nådigt behag, att de upphöjt honom från det ena kallet till det andra och aldrig beskyllt honom för något. Det lugnade Magdalena för stunden men hennes oro hade återkommit på resan till gårdarna i Sollentuna och Ed socknar. Jöransson hade då haft med en liten kista med de sista handlingarna som han ännu inte hunnit gå igenom. Allteftersom han skrivit färdigt och förbättrat sina krönikor hade han bränt handlingarna som han citerat. Det hade han gjort senast på Överby och i prästbostället. Nu hade tydligen allt gått upp i lågor!

Magdalenas tankar på hotet mot maken återkom och malde envist. Tänk om kung Gustav vill läsa de gamla handlingarna. Eller om han dör och det kommer en annan kung som vill läsa

dem. Och då finns inte handlingarna på Slottet! Tänk om det kommer en tid då krönikor om kungar och riket måste vara riktiga inför Gud. Hur kommer det då att gå för Erik Jöransson? Han som nu har hopp om att få tillbaka släktens adelskap och tituleras Tegel.

Kanske han inte blir avrättad som sin far, tänkte hon, men det är förfärligt illa om han skulle mista alla förläningar och inkomsterna som de ger! Oron för mannens öde och för hennes egen försörjning hade fått Magdalena att länge samla en silverskatt i hemlighet. Nu visste hon var hon skulle gömma den.

”Vi måste hälsa på här fler gånger!”

Det blev hennes avskedsord till Anna.

Erik Jöransson var mycket nöjd efter sin resa då han granskat sina skattehemman i Sollentuna och Ed socknar. Det märkte hans hustru Magdalena som blivit viktig i granskningen. Hon märkte också att hans självförtroende steg. Tydligen var konungen nöjd med hans insatser för regeringskansliet och med krönikorna som han snart var helt färdig med.

Erik Jönssons självförtroende steg emellertid inte bara på grund av att han hade Konungens ynnest. Det steg därför att han berömde sig för hur duktig och framsynt han varit genom att gifta sig med Magdalena. Denna driftiga änka efter Reinhold Leuhusen hade utvecklat den handel hon ärvt efter honom, och det hade Erik Jöransson fått nytta av många gånger. Efter den första granskningen 1618 i Sollentuna och Ed hade det dessutom alltmer blivit så att det var hon som granskade hur bönderna skötte sina gårdar och sina utskylder. På det sättet fick hon också tillfälle att träffa Anna och lyssna till skvaller om nejden.

Oron släppte emellertid inte taget om Magdalena. Hon fortsatte att öka sin skatt. I och med att hon drev handel var det inte svårt, viktigare avtal bekräftades ofta med en gåva. Nu visste hon dessutom var hon skulle gömma skatten: i Länsmanberget, i skrevan som Anna visat henne och som de sedan satt

igen. Men hur skulle hon få skatten dit?

Vid sina besök på gårdarna höll Magdalena ögon och öron öppna för att komma på en utväg, och så gjorde hon också när hon var i prästgården och hälsade på Anna. Hon kom fram till att det inte fanns någon strand eller brygga vid prästgården där hon säkert kunde få vara i fred ens på natten för att låna en båt. Det bodde för många människor i närheten. Till slut fann hon längre norrut en strand som inte syntes från vägen. Där fanns liten båt uppdragen som inte såg ut att användas ofta. Hon fann också åror gömda i några täta buskar.

Magdalena tog reda på vilken gård stranden tillhörde. Den visade sig vara ett av Erik Jöranssons skattehemman. Innan hon besökte gården, frågade hon Anna om hon visste något om folket där. Anna berättade att bonden och hans hustru hade en son som inte var som han skulle. Han var stor, stark och snäll men förståndet var illa klent och han kunde inte tala.

”Sammel är sannerligen en börda för mor Elisabet!”

Magdalena besökte gården och ställde sina vanliga frågor men nickade dessutom vänligt mot Sammel. Hon fick så småningom klart för sig att föräldrarna blev allt oroligare för honom. Elisabet blev mycket ledsen när hon kom in på den frågan.

”Hur kommer det att gå för Sammel när inte vi kan ta hand om honom längre? Han som är så snäll som han är stor, han har i hela sitt liv blivit så illa retad och hanterad av elaka pojkar att han alltid gömmer sig när han ser folk komma och inte vi är i närheten. Nu går han mest ut på natten. Men det värsta är att han dreglar så att han inte kan äta i drängstugan.”

”Men kära mor Elisabet, hur äter han då?”

”Jag matar honom när jag hinner men oftast får jag sätta ut maten till honom i laggårn.”

”Kan han inte arbeta?”

Magdalena fick klart för sig att Sammel inte ville något hellre än att göra nytta för sig. Han gjorde allt de bad honom om. Men

att få honom att förstå vad de bad om, det var arbetsamt.

”Vi kan inte be Sammel gräva. Vi måste be honom först att gripa spaden, sedan köra den i jorden, sedan bända ... ”

”Så Sammel förstår bara en sak i taget?”

”Så illa är det men han är så snäll, och han vill så gärna hjälpa till, men ofta hinner vi inte säga till honom på rätt sätt. Och dessutom kan han inte tala riktigt – och han klarar inte att fråga!”

Magdalena återkom till gården och snappade upp mer om Sammel. Han blev glad av att få hjälpa till och var stark som få. Han tyckte om mörka nätter då andra inte var ute, och då gick han gärna längs stranden. Nu förstod Magdalena vad hon kunde göra – men vad skulle Gud säga om gjorde det? Han måste väl döma henne till evig pina om hon ... Men Gud måste väl också tänka på mor Elisabet! Hon och hennes make plågas av oro. Vad skulle hända med Sammel när de inte längre kan ta hand om honom? Och inte jaga bort pojkar som vill plåga honom för sitt nöjes skull?

Magdalena började tro att hon måste ha Gud med sig. Efter halvannat år hade hon tänkt färdigt och förberett allt. Silver-skatten hade hon nu ökat till fem bågare, 18 skedar, flera dus-sin knappar samt beslag, söljor och spännen. Hon hade packat detta tillsammans med fem guldmünt och sytt in allt i två säck-ar som hon dragit åt hårt med låsstygn. Säckarna var så hårt packade och åtdragna att ingenting kunde skramla. Hon hade med almanackans hjälp valt ut en natt i början av december då månen inte skulle visa sig ens med en skära. Erik Jöransson skulle vara borta; han skulle än en gång besöka kung Gustav i kriget. Just det hade gjort att Magdalena kunde ge alla i huset ledigt, också kusken.

När Stockholm blivit mörkt och alla höll sig inomhus, for hon iväg men inte i schäsen. Hon hade i stället spänt den lugna märren för den tvåhjuliga kärran som de brukade hämta varor i, och för säkerhets skull hade hon klätt sig själv som en kusk.

Ingen skulle se en fin dam på landsvägen, och ingen såg henne när hon for förbi Sollentuna Kyrkby i mörkret. Så småningom lyckades Magdalena ta sig ända ned till stranden med sin vagn, låt vara att hon fick leda märren sista biten. Hon band henne vid ett träd och hängde en tornister med havre på mulen så att märren inte skulle bry sig om annat. Nu kunde hon bara hoppas på att Sammel skulle komma. Gjorde han inte det, fick hon försöka en annan gång.

Men Sammel kom! Magdalena ropade hans namn och han märkte att hon blev glad över att han kom. Hon letade fram årorna där de var gömda, tog ett av tågen hon lagt i kärran, fäste ena ändan i fören och den andra vid ett träd. Det andra tåget hade hon bundit genom hålet på ett tungt slägghuvud. I andra ändan hade hon gjort en pålstek. Hon började lyfta och skjuta för att få ut båten. Då högg Sammel i alldeles som hon hade hoppats. Magdalena tog sedan ena säcken ur kärran och bar den fram till båten. Sammel gjorde på samma sätt med den andra säcken. Magdalena satte sig vid årorna, svängde runt båten så att aktern kom mot land och vinkade åt Sammel att komma ombord. Han klev i och satte sig på aktertoften.

Åter tänkte Magdalena på att det var en svår synd, det hon tänkte göra. Hennes tankar började snurra igen. Det kändes som de blev till en virvel men så började den ställa sig fast på en punkt. Sammel var en svår börda för sina föräldrar, och värre skulle det bli när inte de kunde ta hand om honom längre. Vid den tanken kände hon sig som Guds verktyg och fick tillbaka sitt klara förstånd.

Det var inte lätt att finna skrevan – det var just det som gjorde att den blev en utmärkt skattgömma – men Magdalena lyckades till slut. Sammels styrka blev till god hjälp när den stora skärvan i öppningen på skrevan skulle bändas loss och lyftas ut. Hans långa armar hivade säckarna längre in i skrevan än vad hon skulle ha klarat. Hon såg sedan till att skrevan med den inkilade skärvan över huvud taget inte syntes.

Så var de åter i båten. Magdalena rodde ut en bit på det öppna vattnet där mörkret inte var lika tätt. Nu var det inte längre svårt för Sammel att se att hon log mot honom och han blev glad. Sedan började hon lyfta det tunga slägghuvudet för att kasta det i sjön och visade tydligt att det lyftet var för tungt för henne. Sammel lyfte släggan, och hon fick honom att vända sig mot aktern för att hiva i den. Medan han vände sig om, gjorde hon med hjälp av pålstekens ögla en löpsnara runt hans ena fot. Sammel förstod inte mer än en sak i sänder och märkte inte vad hon gjorde.

När Sammel stod där med släggan och skulle hiva i den, stötte hon honom hårt i ryggen med sin ena åra. Han slog i med ett plask och fåktade vilt med händerna men den tunga släggan drog ned honom i djupet. Magdalena skyndade sig att ro över sjön till den lilla stranden, drog upp båten och stack undan årorna där de varit gömda. Sedan flyttade hon tåget som hon förtöjt båten med över till kärnan tillsammans med tornistern som hon lyfte av märren. Hon ledde upp märren till landsvägen, körde hem i mörkret och kom fram utan att bli sedd.

Vid nästa besök i Sollentuna fick hon reda på att Sammel försvunnit. Hon sökte upp mor Elisabet och beklagade sorgen. Man hade gissat att Sammel drunknat men inte funnit det lönt att dragga efter honom. Mor Elisabet och hennes make hade sörjt honom men samtidigt upplevt en lättnad inför framtiden. När Magdalena hörde det, kände hon att Gud förlåtit henne – ja, att hon varit ett redskap för honom.

Erik Jöransson fortsatte att ha Konungens ynnest, fick tillbaka adelskapet som hans far berövats och fick tack vare det bära namnet Tegel. Skatten behövdes inte längre för att döva Magdalenas oro. Så småningom ville hon emellertid berätta för den stabile av sina söner att skatten fanns och var den fanns. Hon ritade en karta över roddturen till Länsmansberget. Hon blev emellertid hastigt sjuk, så sjuk att hon inte kunde förklara

för sonen vad hon ville berätta och varför hon ritat en karta.

Skatten fick ligga i fred i tre hundra år. Freden bröts av ett sprängskott när sten behövdes för en mur vid Sollentuna Kyrka. Det mesta av skatten finns nu i Guldrummet på Historiska Museet.

RÖD SNÖ

av **Ulrica Marmfeldt Lindgren**

Pojkarna Karlsson hade tagit sprit ur pappas skåp. Med några centiliter från varje flaska överförd till en gammal 33 cl plastflaska hade det blivit en häxblandning utan nåd. De satt på berget vid Stallbacken och hade utsikt över inloppet av Edsviken. Sommarlovet hade precis börjat och den riktiga värmen hade kommit för en vecka sedan.

– Ta du först, sa Pontus och räckte flaskan till sin storebror Erik.

Erik förde flaskan mot munnen och lät en stor mängd rinna in i munnen och tryckte ner vätskan i strupen.

– Uff, fy vilken smak. Det här är starka saker.

– Tänk om jag kräks, sa Pontus och tog emot flaskan, för nu var det hans tur.

– Nej, det gör du inte.

Pontus tog en klunk. Kryddan av whiskyn gick upp i näsan och vätskan brände på tungan, det starka rann nerför matstrupen och landade som het eld i magen.

Kvällssolen var stark och berget var het som en brännugn, det gick inte att sitta kvar, men nu var det ändå dags att gå. Det var lördag och skolans snyggaste tjej Rebecka Adelsten hade föräldrafritt och skulle ha fest. Erik kunde göra vad som helst för henne, bara hon såg honom. Nu skulle han dricka för första gången och gå på hennes fest.

– Är du säker att vi kan få komma in, frågade Pontus som inte ville göra bort sig och bli nekad i dörren.

– Ja, kom igen nu.

– Vi kommer nog inte känna någon som är där.

– Då är det här ett bra tillfälle att lära känna alla. De är säkert schyssta. Håll dig intill mig så ska du se att det kommer bli kul.

De kom fram till den grandiosa villan när spriten hade börjat göra full verkan i kroppen, benen var som spagetti, mjuka och klistriga. Musiken var högt uppskruvad och flödade ut på gatan. De passerade ett gäng på infarten och fick en nickning som hälsning av två killar på moped. Fortsatte över gräsmattan till baksidan där en swimmingpool hägrade. Plötsligt stod Rebecka framför dem. Erik tappade andan. Gud så snygg hon var.

– Hej, vad kul att ni kom, sa hon och log mot Erik.

– Åh, schysst att vi fick komma, sa Pontus, som fann sig fortare än sin bror.

Nervöst drog Erik med handen över håret men kom åt glasögonen som åkte i marken.

– Ni har kall öl där borta, vi ses senare.

Hon pekade mot den vitrappade husväggen och gick iväg med ett blänkande leende och slängde håret över axeln.

– Vi verkar välkomna. Hon kanske blandar ihop oss med några andra, viskade Pontus.

Erik förbannade sin klantighet men tänkte inte låta sig bli nedstämd av det. Han tog upp glasögonen.

– Äsch, varför tror du det? Hon kanske antligen har förstått att det är de smarta man ska ha som vänner. Inte idioter som han som sitter där. Erik nickade mot skolans värsting Bosse som satt en bit ifrån dem.

– Ja, men jag är orolig i alla fall. Vi håller ihop hela kvällen va?

– Självklart.

De gjorde high five mot varandra och gick och hämtade varsin öl.

Villan var full med ungdomar. Erik och Pontus satt kvar ute vid poolen och betraktade det som hände omkring dem. Rebecka kom gående emot dem som i en dimma, för nu började Erik bli riktigt packad. Hon gick fram och tog hans hand och sa:

– Kom, och drog med honom in i huset genom altandörrarna.

Pontus ställde sig upp och ropade:

– Men, jag då.

Erik hörde inte. I vardagsrummet puttade hon lekfullt ner honom i soffan.

– Jag känner igen dig, du går i parallellklassen va?

Erik nickade.

– Eh, fint hus du bor i.

Hon log, tryckte sig mot honom och pussade honom på kinden. Hon luktade hallon och vanilj. Bosse kom förbi, gav dem varsin öppnad öl, och blinkade. Vad hygglig han är då, tänkte Erik och kände sig som en celebritet.

– Vill du se nedervåningen, frågade hon.

– Ja, det kan jag väl.

Han förstod inte varför hon ville ha med honom dit ner, men följde med. Det luktade olja och var svalare här nere. Han tog ett djupt andetag och försökte friska upp hjärnan. Hon sprang in i ett rum och slängde sig på en säng, han gick sakta efter. Hon klappade på täcket och sa:

– Släck lampan och kom.

Han tvekade. Var det så här det gick till? Skulle de inte prata mer med varandra? Han gick sakta efter och stängde dörren.

Hon var verkligen på honom. Tog hans hand och förde den mot sina bröst samtidigt som hon kysste honom. Nu ångrade han att han tagit emot den där sista ölen för att det snurrade ordentligt i huvudet. Hon ville ta av honom tröjan och han tyckte att det gick lite för fort, men han var för vek för att säga nej. Byxorna likaså, snart var han naken och hela rummet gungade så mycket att han blev tvungen att sätta sig upp och ta ett djupt andetag för att få kontroll. Dörren öppnades och det blev ljust för en sekund, i skenet syntes en skugga som fick honom att stelna. Fan att han inte hade låst. En andedräkt av öl och cigarettrök nådde hans näsa innan han bryskt trycktes ner i sängen. Någon tog tag i hans arm och drog honom över sängen, därefter kände han att något hårt drogs runt handleden

och ett klick av metall fick honom förstå att han var fastbunden. Hans andra arm tvingades över huvudet och blev också fastlåst. Benen drogs åt varsitt håll och han stretade emot men kom inte loss, till slut satt han fast i de fyra sängstolparna. Någon skratade, dörren öppnades och stängdes. Sedan tystnad. Det enda han hörde var sina egna andetag.

Han ryckte i stålet men kunde bara röra armarna några centimeter. Armarna började domna av den obekväma ställningen. Strupen drog ihop sig när han försökte skrika. Han hoppades att hans bror skulle komma snart.

Rebecka och Bosse fnittrade när de lämnade rummet och sprang uppför trappan.

– Vi berättar för de andra, de kommer garva ihjäl sig när de ser honom.

De gick fram till ett par killar som satt vid stereon.

– Hörni det var något konstigt som hördes nerifrån gästrummet. Kanske något att kolla in, sa Bosse.

De fattade direkt, reste sig och gick ner.

– Åh! Vilken äcklig jävel, sa de när de kom uppspringande tjutande av skratt.

Fler hade uppmärksammat deras höga röster och ville också se.

– Hur kan man gå med på detta, var det någon som sa.

En tjej som varit nere i källaren såg Eriks bror sitta vid poolkanten, hon hade någon medkänsla i alla fall.

– Du kanske ska gå ner i källaren och se vad som händer där, sa hon till honom.

– Varför det?

– Jo, gör det nu, sa hon och puttade upp honom.

Han blev först irriterad men såg någonting i hennes blick som sa att det var viktigt, så han gick iväg på slingriga ben. De flesta på festen hade varit nere vid det här laget och nu stod även Pontus och såg på sin bror. Han var skakad och upprörd

av det han såg. Vad hade de gjort med hans bror? Det här kunde inte vara sant. Erik låg med huvudet mot väggen för att slippa se de som kom in.

– Hjälp mig, kved han.

– Då fick Pontus fart, han gick in i garaget som låg intill, såg en avbitartång som hängde på väggen och klättrade upp på ett bord och tog ner den. Han var chockad och rädd. Vem kan vilja min bror så illa? Han skyndade tillbaka och knipsade av metallen som höll fast Erik och gav honom kläderna som låg slängda på golvet. De smet ut genom garaget och lämnade huset.

*

September. Ett brittsommarväder hade placerat sig över Mellansverige sedan en vecka. Folk flanerade i parken vid Edsberg slott, tog en dricka på brygghuset och njöt av värmen. Rebecka hade ett vikariat på en mäklarfirma ett stenkast ifrån Sollentuna centrum. En kräftskiva var planerad på jobbet och faten stod på borden. Dillen gav en härlig doft över lokalen. Hon hittade sitt namn vid en tallrik och drog ut stolen för att sätta sig, killen som skötte posten på jobbet satt redan mitt emot henne.

Han var typen som var charmig utan att vara medveten om det, tänkte hon.

– Pontus heter jag, sa han och räckte fram handen.

– Rebecka, svarade hon och log sitt bästa leende mot honom.

De högg in på kräftorna och fick bra kontakt direkt. Det var befriande att diskutera saker med honom. Han verkade förstå hennes kvaliteter, det som inte andra verkade fatta nuförtiden. När kräftorna var slut ville de andra sätta igång dansen. Hon och Pontus gick in i köket för att slänga berget av kräftskalen. De var mitt inne i en diskussion när de skrapade av tallrikarna.

Rebeckas arbetskamrat Sofia kom ut i köket.

– Tänkte ta en cigg, följer du med ut? frågade hon.

– Ja, sa Rebecka fast hon inte rökte och såg Pontus rygg försvinna.

Hennes mobil ringde när de stod i kvällssolen på bakgården.
Hon letade efter mobilen i väskan och steg åt sidan för att svara.

– Hej.

Det var hennes man.

– Hej.

– Hur har ni det?

– Jodå, det är trevligt. Är du hemma?

Fia fimpade, vinkade till henne och gick in till de andra.

– Ja, jag kom precis hem. Det är så tomt här, har inte vant mig vid att du har börjat jobba.

– Mm. Men jag kommer nog hem snart.

– Du behöver inte skynda för min skull.

– Mm. Vi syns snart.

– Puss och kram.

Hon la på, tittade sig omkring, trodde hon var ensam på gården. Så såg hon Pontus stå lutad mot ena väggen med armarna i kors och le mot henne.

– Åh, hej jag såg dig inte.

– Jag kom precis ut. Det serveras kaffe där inne nu, sa han och nickade mot dörren.

– Det låter gott.

Rebecka och Pontus lunchade ofta i Sollentuna centrum efter den kvällen. Nu hade det gått några månader och första advent passerat, de gick in i centrum för att se julslytningen efter att de ätit på Mandarin Garden mittemot kommunalhuset.

– Kom, sa han och tog tag i henne hand och drog in i ett hörn och kysste henne passionerat. Först blev hon överrumplad men sen tyckte hon om det och besvarade kyssen. Det kittlade skönt i magen, det var länge sedan hon hade gjort något förbjudet. Hade tänkt många gånger på hur det skulle vara att kyssa honom och nu visste hon. Efteråt gick de tysta tillbaka till jobbet. Nu var hon inte intresserad längre. Hennes mål var nått.

Vad höll hon på med? Varför skulle hon alltid utmana? Nu blev hon rädd istället. Hur skulle hon bryta det här? Hon ville inte prata mer med honom.

Pontus hade känt igen henne direkt. Som tur var hann det gå en tid innan de talade med varandra, så att han fick tid att lugna ner sig. Han kommer aldrig att glömma vem det var som fick hans bror att ta livet av sig. Traumat efter det som hänt på den föräldrafria festen släppte aldrig. De berättade aldrig om det för föräldrarna, Pontus var förbjuden att tala om det över huvudet taget. Det var mamma som hittat honom hängande i ett rep i garaget på morgonen. Hennes skrik som väckt honom kommer han aldrig glömma. Först ville han säga upp sig när han sett henne, men sansade sig. En plan började formas i hans huvud. Han hade alltid haft lätt att få tjejer. På kräftsivan flyttade han på hennes bordsplacering så att de fick sitta mittemot varandra. Han skulle få henne i sitt nät, gärna ha sex med henne och sedan berätta det för hennes man. Allt hade gott som planerat och hon hade inte känt igen honom. Nu hade han kysst henne och hon hade gillat det. Ikväll skulle han åka hem till henne, han visste att hennes man var bortrest, hon hade berättat det på lunchen som om hon vill att han skulle veta det.

Han gick runt i området och konstaterade att det var här de rika bodde, kom fram till slutet av Vallmovägen och såg att det lyste hemma hos henne. Han ringde på dörrklockan.

– Hej.

Rebecka såg på honom och trodde inte det var sant.

– Vad gör du här?

– Du berättade att du skulle vara ensam hemma ikväll. Får jag komma in?

– Men, du kan inte komma hit, och nej, du får inte komma in.

Pontus tappade kontrollen för en sekund.

– Varför inte det?

– Vänta lite, sa Rebecka och stängde dörren.

Jävla idiot och komma hit, tänkte hon, tog på sig kängorna och jackan, stängde av spisen och gick ut för att följa med honom ner på vägen.

– Jag följer dig en bit, sa hon.

Hon gick ner mot grinden och han kom sakta efter henne. Jag måste vara vänlig mot honom, tänkte hon och vände sig om. Han var närmare än hon trodde, och la sina armar om henne och drog henne in till sig. Hon tryckte honom ifrån sig. Han skrattade och la huvudet på sidan.

– Va, vill du inte kramas lite?

Hon var framme vid grinden när han drog i kragen på hennes jacka.

– Men kom, du gillar ju mig.

Det blixtrade till i hennes huvud, hon blev så arg för att han inte fattade.

– Stick nu härifrån.

Hon sparkade mot honom för att han skulle släppa. Han tog ett steg, viftade med armarna och föll bakåt ner på rygg. Hela järnstaketet skakade när han dunsade in i det. Han gav ifrån sig ett stön, höll upp armen och såg på henne en sekund innan blev det tyst. Rebecka såg ner på honom. Han låg i en konstig ställning vid hennes fötter. Isen på infarten hade varit förrädisk, han hade slagit huvudet i järnstaketet, just där det var trasigt och en spetsig del stack ut. Sakta böjde hon sig ner och skakade på honom. Försökte lyssna om han andades men hörde ingenting. Hon blev iskall inombords när hon förstod att han var död. Försiktigt så att inte hon också skulle halka backade hon bort. Varför skulle detta hända just henne? Hon hade inte gjort något fel. Ville bara ha bort honom från sitt hem.

Hon gick in i huset, satte sig i soffan och såg ner på mobilen i handen. Skulle hon ringa polisen? Hennes man skulle få reda på vad som hänt, fråga vem det var och varför han var här. Nej, hon stod inte ut med det. För att få koll på känslorna och bli klar i hjärnan gick hon till baren. Hällde upp en stor Martini och

svepte den i ett enda drag.

Telefonen ringde. Äggklockan ringde också och teven slog om till reklam, alla ljud nådde henne fram på en gång. Jag har varit inne i trettio minuter konstaterade hon och svarade.

– Rebecka.

– Hej!

– Hej, Anders.

– Vad gör du?

Hon såg upp i taket med blanka ögon, skakade på huvudet och bestämde sig för att ingenting berätta. Gick fram till fönstret och såg den mörka gestalten i snön.

– Ingenting. Inget speciellt.

Nu fann hon sig och frågade snabbt.

– Var är du?

– Jag kliver strax på planet och beräknas landa på Bromma om 50 minuter, om allting går som det ska. Det är snöstorm här, men inga förseningar är rapporterade ännu.

Hon såg honom framför sig med rocken öppen och en tidning som stack upp ur fickan. Det alltid lite för långa håret som hängde ner över ögonen som han drog undan med fingrarna.

– Mhm.

– Ska vi äta något när jag kommer?

– Ja, jag fixar.

– Okej vi syns snart då.

– Mm hejdå. Puss.

Han skulle vara hemma om ungefär en och en halv timma. Det tog tjugo minuter med taxi från Bromma till Sollentuna om trafiken flöt på som den skulle. Nu måste hon få bort honom ifrån infarten. Hon drog upp blixtlåset på sin dunjacka och gick ut. Sakta närmade hon sig honom, när hon var framme böjde hon sig ner och tog tag i benen och släpade kroppen fram till garaget. Öppnade porten och tog en plastpåse som låg slängd på golvet. Drog påsen över huvudet på honom så att inte mer blod skulle spridas i snön och fäste påsens handtag runt en

knapp. Kommunen hade plogat upp en snöhög utanför deras infart som var flera meter hög, där tänkte hon gömma honom. Hon sparkade bort så mycket snö hon kunde vid marken och släpade dit kroppen och tryckte in den där. Plastpåsen åkte av huvudet vid den bryska hanteringen. Sen ställde hon sig på knä och drog tillbaka snön så att den täckte kroppen. Sist ställde hon sig upp och tryckte till snön ordentligt med kängorna.

Hon gick en bit ifrån och såg på sitt verk. Det syntes ingenting. En granne kom gående med sin hund.

– Ja nu har det äntligen slutat snöa, ropade han. Hon vinkade och nickade. Du skulle bara veta, tänkte hon och upptäckte att det var en skön ilning som gick genom kroppen. Makt.

Hon hämtade snöskyffeln och bar bort den blodfärgade snön till baksidan av villan där ingen varit sedan det hade börjat snöa. För att dölja la hon ren snö över. Anders kanske skulle undra vad hon sysslat med och därför gjorde hon en gångstig till växthuset som låg strax intill, och även till dörren som gick ner till källaren. Hon kastade några skopor sand vid ingången också. Nu kunde han komma hem.

De vaknade vid tiotiden dagen efter. Anders ville gå ut och hämta tidningen men hon insisterade på att få göra det. Sakta närmade hon sig brevlådan och sneglade på snöhögen. Till sin fasa såg hon en arm som stack ut ur snön. Hon gick fram, drog upp morgonrocken, lyfte benet, tog sats och tryckte ner armen med full kraft. Sedan stampade hon på stället, la på ännu mer snö och stampade igen. Det var inga människor ute så här tidigt på morgonen och snöhögen syntes inte från huset eftersom den låg bakom garaget så Anders kunde inte ha sett något.

Anders mätte upp kaffe i melittafiltret när hon kom in genom dörren med tidningen. Han ställde sig på tå och tittade ut genom fönstret.

– Har du varit här på baksidan nyligen?

– Jaa, jag har skottat gången till källaren bland annat. Varför frågar du?

– Titta det är något rött där. Han hängde över köksbänken nu, och fortsatte.

– Det måste ha varit ett djur som blivit taget där.

Han vände sig om och såg på Rebecka, som kände hur nackhåren reste sig. Hon hade täckt över så noga.

– Kom och titta, sa han.

Hon gick fram och tittade ut försiktigt. Hon ville inte se det.

– Ja, jag ser. Hur går det med kaffet? Hon vände sig om, kysste och smekte honom på kinden och ner mot halsen, låtsades kelig. Han log mot henne och ställde tillbaka kaffekannan men väntade med att sätta igång bryggaren. När Anders gick in i duschen lite senare gick hon fram till sovrumsfönstret och tittade ut. Två småkillar kom gående med varsin pulka lite längre bort. De gick fram till snöhögen och såg på den. De ville göra en igloo.

Nu hade de kommit en meter in, det var dags att börja gräva på bredden för att göra ett litet rum. Ena grabben låg inne i gången och skalade av snön och skickade den vidare till den andre som kastade ut den. En tygbit eller något annat gjorde att man fastnade med spaden hela tiden. Det hjälpte inte att försöka dra loss, den satt benhårt. När det började mörkna var de klara. De gick hem och hämtade varsin ficklampa, en stor filt, varm choklad och smörgåsar. Nu satt de inne i iglon och konstaterade att det inte var kallt. Hade de riktat ficklampan mot väggen hade de sett ett fruset ansikte som började ta form vartefter snön smälte därinne.

Lite senare på dagen skulle Anders hämta sina träningskläder i bilen. När han öppnade bildörren föll en bandyboll ut och rullade mot staketet. Han gick försiktigt efter för att inte halka när han hämtade den. När han tog upp bollen såg han den trasiga järnspetsen. Han kände på den och konstaterade att den

var vass. Något kletigt fastnade på fingrarna och han försökte torka av det i snön, då blev snön röd. Han kom ihåg vad han sett på baksidan av huset och styrde stegen dit. Något djur har fått spö, tänkte han och sparkade runt i snön. Fotspår under köksfönstret stoppade hans sökande. Han konstaterade snabbt att det inte kunde vara Rebeckas skor. De var alldeles för stora för att vara hennes. Fotspåren måste vara färskare för det hade inte snöat sista dygnet, tänkte han och vände sig om. Larmet då? Det skulle lysa så fort någon närmade sig huset om det inte var avlarmat. Han gick fram till trädet som lampan var uppsatt i och såg att den var krossad. Fortsatte till trädet som täckte den andra delen av huset och konstaterade att den också var krossad.

Arg och besviken gick han in och ringde till säkerhetsbolaget.

– Det har stått någon och tittat in genom köksfönstret. Såg du inte fotspåren när du skottade igår, frågade han Rebecka lite senare.

Hon stod och plockade i ordning tvätten i tvättstugan.

– Nej, det var ganska mörkt när jag gjorde det.

Hennes hjärta började slå hårt. Hon fortsatte med tvätten.

– Nej, fotspåren är under köksfönstret och personen har gått runt hela huset.

Hon slutade att syssla med tvätten.

– Menar du att någon verkligen har stått och tittat in i fönstret?

– Ja, vill du komma och se?

– Nej nej, jag tror dig.

– Jävligt obehagligt det här, sa han och gick iväg.

– Är det någon som har sett Pontus, frågade chefen som kom ut ur sitt rum. Han har nämligen varit borta i flera dagar och inte hört av sig. Alla såg upp och skakade på huvudet. Rebecka gjorde likadant. Chefen gjorde det han måste och kontaktade

Pontus föräldrar. Dagen efter kom polisen till jobbet och personalen kallades samman. Rebecka stålsatte sig inför förhöret.

– Vi söker Pontus Karlsson. Han har varit försvunnen i en vecka nu. Hans föräldrar har rapporterat honom saknad och vi undrar om ni kände till vad han sysslade med på fritiden. De två poliserna såg på dem, den ena stod med block och penna.

– Jag vet att han tränade på Friskis och Sveltis på andra sidan järnvägen, sa chefen.

Polisen noterade.

– Han berättade inte så mycket om sig själv, sa Sofia och fortsatte. Rebecka, du brukade luncha med honom, du känner honom nog bäst av oss.

Rebecka höll färgen och skakade på huvudet.

– Nej, inte mycket, vi pratade mest om jobb och triviala saker, svarade hon.

Hon såg att polisen skrev ned något, viskade till sin kollega och vände blad.

– Hans föräldrar bor i Edsberg där han också är uppväxt är det något ni kommer på som kan hjälpa oss så kan ni ringa när som helst. Polisen la ett visitkort på bordet.

– Edsberg, sa Sofia. Du kommer ju också härifrån, sa hon och såg på Rebecka. Ni kanske har gått i samma skola. Poliserna såg på Rebecka.

– Neej, jag kände inte igen honom, och hon menade det verkligen, vi pratade aldrig om så privata saker.

Pontus, Pontus Karlsson. Hon tänkte febrilt på vem det kunde vara. Det fanns en Erik Karlsson, en nörd. Han tog livet av sig. Hade inte han en lillebror? Hon såg honom framför sig och kom ihåg när hon senast träffat dem. Poliserna var klara och hon reste sig svimfärdig och gick mot toaletten.

Dagen efter förhöret var det lördag och telefonen ringde hemma hos Rebecka. Polisen ville komma förbi och tala med henne igen. Anders stod bredvid och såg frågande ut. Hon berättade kortfattat vad som hänt dagen innan på arbetet om

den försvunna arbetskamraten. Poliserna kom redan efter fem minuter och de frågade samma saker igen. Hon önskade att Anders inte varit hemma. De slog sig ner i soffan i vardagsrummet. En traktor och en lastbil åkte fram mot deras grind och fångade hennes intresse genom de stora fönstren. Traktorn stannade bakom garaget. Lastbilen vände och backade en bit. Hon såg när skopan med snö lyftes och släppte ner snön på flaket. Lastbilschauffören gick ur lastbilen, tände en cigarett och tog upp en mobil och talade i den. Nu är det kört, tänkte hon.

På natten hade hon drömt att hon var tillbaka i tonåren. Hennes kompisars ansikten hade dykt upp i olika skepnader framför henne och de skrattade hela tiden. Hon tyckte inte om det. Sluta, försökte hon säga, men det kom inte något ur hennes mun. Sen kom andra ansikten fram, nära henne.

– Du är inte schysst, sa de, ibland högt ibland viskande.

Hon hade vaknat alldeles kallsvettig och illamående. Var det här ånger? Lastbilschauffören ser inte kroppen som släpps ner på flaket bakom honom. Han fortsätter prata och fimpar cigarettens i snön.

– Du känner inte igen namnet på honom alls?

Poliserna och Anders såg på henne.

– Va, åh nej, jag visste inte att han var uppväxt här.

Poliserna hade inte fått fram något mer av besöket och öppnade bildörren för att åka därifrån. Spårhunden Lissi smet ut och sprang fram till staketet och sniffade på det trasiga, satte sig ner och gav ifrån sig ett skall. Poliserna vände sig om och såg på varandra. Hunden hade gett tecken på en död människa.

– Duktig vovve, sa polisen när han gick fram för att hämta tillbaka hunden. Han såg järnspetsen och böjde sig ner för att se närmare, en frusen hårtuss satt fast i en svart sörja som verkade ha runnit en bit innan det frös. Polisen tog upp ett plaströr med en tops och fångade upp några hårstrån. Hunden ville absolut inte gå tillbaka till bilen, den stretade och drog mot snöhögen där traktorn fortfarande jobbade. Poliserna måste bära hunden

tillbaka till bilen.

– Vad ska vi göra av den här då, sa polisen och la plaströret i lådan mellan sätena.

– Vi lämnar väl in det, svarade hans kollega.

Flaket släppte ner all snö i det iskalla vattnet och kroppen trycktes ner på botten. När vattnet blev varmare steg den upp till ytan och flöt omkring tills den fastnade i vassen. Ett äldre par var ute och gick i vårsolen. De följde Strandvägen ner mot Edsviken där de ville se om isen hade släppt. De stannade vid badplatsen och njöt av solen som värmde. Mannen såg in i vassen. Det var något annat där som inte stämde överens med naturen. Han stelnade till och insåg det ohyggliga, en arm stack upp.

– Kom vi går en bit bort, sa han till sin hustru. Har du mobilen med dig?

Rättsläkaren ringde till kriminalaren som hade hand om utredningen av liket de funnit i vassen.

– Jo, vi har fått en hundra procentig träff på DNA- testet. Det är samma kropp som har legat ute på en tomt i Sollentuna.

BEKÄNNELSER

av Katarina Wikholm

Gardinerna var fördragna och tonade ned konturerna i rummet. En ödslig säng med en lika ensam och blek man under flera filter i glada färger. Fingrarna låg långa och kalla på fleecen, kramade lite när kramperna rev.

På en stol bredvid satt hustrun och snurrade lite på den släta vigselringen. Mediciner och vattenglas trängdes på det lilla bordet och på hyllan under låg larmknappen till sköterskeexpeditionen. Någonstans på andra sidan fönstren susade trafikleden förbi, förortens livsblod. Till och med väggklockan hade dämpat sig.

Du kommer till slut, bleka dödens minut.

Hans hand släppte tyget, sökte efter hennes.

”Älskling ... jag måste berätta ...”

Hon lutade sig fram med hans hand i sin och klappade lätt på hans bröst med den andra.

”Sch, vila istället.”

Munnen kämpade med orden, blåläppad mot ett sjukdomsfårat ansikte. Det hade gått fort, från kraft och styrka till människospillra på ett par veckor. Kramper, leverkollaps, yrsel. Sjukvården hade hjälplöst skakat på sitt kollektiva huvud och skickat honom till terminalvården, till det sista väntrummet. Den röda Maseratin stod kvar i garaget hemma på Ekorrvägen, med bekräftelsen på middagsbokningen för två på Edsbacka krog liggande på passagerarsätet. Middagsdatumet var överspelat. I hallen stod övernattningsväskan laddad, hotellbokningen hade två olika namn. Hon hade inte rört någonting, som om det kunde föregripa utgången.

”Men älskling ... behöver bekänna ... för att få frid.”

Hon lyfte hans axlar och huvud, förde sugröret till uttorkade läppar. Lite lindring för ögonblicket, precis som kanylen som förmedlade den nybytta droppåsen med morfinlösning.

”Jag satte på ... din syster Tina ... många gånger. Och din bästis ... Kia ... hon med jättebrösten ... en massa andra ... du visste inget... borde sagt ... borde slutat ...”

Hans fru ställde bort muggen, kände på den fladdrande pulsen i handleden.

”Jag vet allt det där, älskling. Det var därför jag förgiftade dig.”

DET SVEKFULLA HJÄRTAT

av Sain Sucha

Han kom ut från apoteket Vallmon riktigt förbannad och visste att någon skulle dö idag!

Förloppet hade startat redan två dagar tidigare – han hade vaknat med ett gräsligt migränanfall. Det kändes som om en vibrerande, lång och glödande het spik hamrades rakt in i främre delen av den högra hjärnhalvan; tillsammans med vågor av pulserande smärta som började vid hans panna och sedan fortsatte, långsamt men bestämt, mot huvudets baksida. Illamåendet låg djupt nere i hans mage och väntade på en chans att få bryta ut från hans mun. Han stannade kvar i sin säng och andades långsamt för att mojna de olika anfallen som var på gång i hans kropp och själ. Och det skulle ha hjälpt om han inte hade varit tvungen att lyssna på sorgesångerna som forsade in från vardagsrummet.

”Vad i helvete är ...” skrek han när han kom in i vardagsrummet, men avvisades bestämt av Ingrids hand. Hon, med stor fröjd, tittade på dom udda figurerna som dansade i extas på TV:n.

”Är dom inte fantastiska? Vilken känsla, vilken stil!” mumlade hon medan hon tittade på skärmen, men var egentligen inte särskilt intresserad av att veta vad han tyckte om Sufi-musik från Pakistan.

För Anders kunde konceptet musik eller sång inte tillämpas på handklappande och rytmiska skrålande Sufier vilka trallade samman oförståeliga verser om och om igen som om frasen

hade fastnat i halsen på dem, på samma sätt som gamla vinylskivor kunde haka upp sig. Han förbannade dagen då han hade bjudit Ingrid till en två veckors semester i Turkiet. Det räckte med hennes häftiga dragning till hårdrock, men där i Turkiet hade hon fallit, med hjärtat före sin hjärna, för dansande Dervisher och Sufi-kantater. Vid återkomsten till Sollentuna hade hon forskat hårt och en dag kommit hem med en liten elektronisk svart låda, Jadoo. Hade Jadoo existerat på Pandoras tid så hade Pandora nog föredragit Jadoo framför hennes egen lilla ask. De antal misärer Jadoo frisläppte i form av den mest horribla vridning av en mänsklig röst och instrumentalt oljud var långt förbi den kunskap Anders Andersson hade om den tortyr människor var villiga att tillämpa för att blidka sina gudar. Han har varit trogen till soft jazz och ballader i hela sitt liv. En tillfällig blåst av Miles Davis var fullt acceptabel, men allt utöver det ljudspektrumet var bestämt oväsen.

För Ingrid hade Sufier ett helt annat budskap. Hon lyssnade inte bara till dem i timmar, utan hon inkluderade även deras musik i sitt motionsprogram – som gick ut på att hon satt på samma ställe i timmar och stundtals fick tillfälliga våldsamma spasmer genom sin kropp i form av en trance.

”Hur kommer det sig att du lyssnar till dem i timmar?” frågade Anders henne.

”Vad menar du?”

”Vad säger de? Du fattar det inte, eller hur?” frågade han vidare.

”Jag behöver inte förstå deras ord. Mitt hjärta förstår deras budskap!” svarade Ingrid helt bestämt.

En våg av avundsjuka gick rakt igenom Anders; Ingrid hade aldrig sagt detsamma till honom.

”Hur kommer det sig att du lyssnar till dem hela dagen lång?”

”Det gör jag inte!”

”Inte? Du är framför TV:n när jag vaknar och fortfarande här när jag lägger mig.”

”Ja, men jag lyssnar bara till de få framföranden som jag tycker om.”

”Varför sitter du i så fall här hela dagen?”

”För att jag inte vet när de visas.”

”Anger de inte tid för sin presentation?”

”Det gör de, men då skriver de tid för de länder som sänder dessa program.”

”Tycker du om någon annat förutom Sufi-musiken? I alla de andra såpoperor som sänds mellan framträdandena skriker de och bråkar med varandra hela tiden, det tittar du ju också på.”

”De är inte lika oss. De är ett mycket passionerat folk, och de uppför sig därefter”, svarade Ingrid.

Passioner var någonting Anders Andersson visste väldigt lite om. Uppfostrad av en mor som tillhörde Pingstkyrkan hade han, som barn, en förskräcklig upplevelse en kväll när hon, tillsammans med andra medlemmar i församlingen, i form av tungomål, visade sin ovanligt passionerade sida. I flera veckor framåt hade han stora svårigheter med att sova i samma rum som henne. Annars, var hennes attityd till passioner i det vardagliga livet – ”jag provade det en gång och tyckte inte om det”!

Onödigt att säga att Anders var hennes enda barn!

Han var tillbaka i nuet när Ingrid återigen sade:

”Jag sade att det var ett passionerat folk”.

”Oh ja. Men vilken glädje får du av att se dem skrika på varandra hela tiden?”

”Oj, jag tar ingen hänsyn till sådant.”

”Vad är det då du tar hänsyn till?”

”Deras kläder och smink. Ser du inte hur välklädda de är även i sin misär, och att maskaran aldrig rinner från deras ögon när de gråter!”

Anders blundade och försökte att inte tänka, men det var inte så lätt. I verkligheten ville han fråga Ingrid när hon gjorde sitt

hushållsarbete, men det skulle bara leda till trubbel – eftersom deras hem alltid var välkött och maten alltid var serverad i rätt tid, var vällagad och god. Dock var, att sitta en hel dag framför TV:n och titta på program som hon egentligen inte ville se, helt galet för honom, men fullt logiskt för henne. Nej, inte logiskt – eftersom logik eller någonting relaterat till den var helt främmande för hennes hjärna. Men vissa saker var fullt förståeliga för henne medan de var fullständigt ologiska för Anders.

En spik till, litet bakom den första, hamrades in i hans huvud. Reflexmässigt lade han sin hand på huvudet.

”Håller du på att få ett av dina svårare anfall?” Denna gång färgades en nyans av sympati hennes ton.

Anders nickade och gick mot köket för att göra en kopp svart kaffe till sig själv.

”Du borde åka till akuten innan det blir lika dåligt som förra gången. Du ylade som en hes varg!”

Anders tänkte över hennes förslag och bestämde sig för att åka till Karolinska sjukhuset. Det var inte så mycket för någon behandlings skull, han visste att de skulle skicka hem honom med rådet att vila i sängen, utan han ville bara bort från Ingrid och hennes Jadoo. Stönandet och suckandet från de sjuka och sårade måste vara på en betydligt lägre ljudnivå än vrålandet av Ingrids eldiga älsklingar.

Medan han klädde på sig såg han glatt fram emot flera timmars lugn i sjukhusets väntrum.

Så fort receptionisten såg honom manifesterades ett leende på hennes ansikte.

”Har vi ont idag, igen?”

”Inte igen, det gör ont hela tiden men idag är det riktigt dåligt. Jag har en känsla av att mitt huvud ska explodera!”

”Det gör det inte! Eller rättare sagt, det har det inte gjort de senaste fyrtio åren, så det håller nog idag också.”

Hon tog hans frikort, stämplade det, skrev in nödvändig

information i datorn och pekade sen mot väntrummet.

Sedan han hade pensionerat sig var han en frekvent besökare på sjukhuset. Båda receptionisterna, som också bodde i Sollentuna, kände honom och var mycket vänliga mot honom.

Anders hittade en tom stol längre bak i hallen och satte sig ner inför en förlängd viloperiod. Efter en stund övergick den skarpa stickande värken i hans huvud till dödvikt av ett ton eller så. Det gjorde fortfarande ont men det var inte längre bultande. Det kändes som om en grov bomullsscarf var lindad runt hans panna och som sen dragits åt hårt. Just när han var på väg att somna blev han medveten om en svag doft. Han tittade runt och såg kvinnan sittandes bredvid honom – hon såg sliten och trött ut.

Han log som ett tecken på vänlighet och var på väg att fråga henne vad han kunde göra för henne; då hon frågade: ”Hur mår du nu?”

”Inte så dåligt, och hur är det med dig?” frågade han i retur.

”Kan inte säga detsamma! Jag har inte sovit på arton timmar. Det är hårt här på Akuten.”

Han kollade på henne noggrant – närmare trettio år, blek i ansikte, förmodligen hungrig och definitivt väldigt trött.

”Du har varit här i arton timmar och ingen har undersökt dig?”

”Det är jag som undersöker andra!” svarade hon.

Han såg frågande på henne.

”Oj, förlåt. Jag heter Kathrine, Doktor Kathrine”, introducerade hon sig själv och sträckte fram en hand.

Ganska motvilligt tog Anders hennes hand och funderade i rask takt om det var förnuftigt att bli undersökt av en läkare som var hungrig, utmattad och halvsömnig.

”Jag kanske kan komma en annan dag ...”

”Nej, nej. Det är OK. Jag ser ut så här hela tiden. Med en brist på undersköterskor måste vi läkare ställa upp för dem.”

Anders hade läst om brist på undersköterskor. De var i strejk

med en begäran om att få högre lön. De ansvariga hade nekat att höja deras lön, och istället beslutat att betala övertid till läkarna, en summa fem gånger högre än sjukskötarens lön, och beordrat läkarna till förlängda arbetstider. Anders funderade på om Ingrid kunde få ett jobb hos administrationen. Hon skulle nog smälta in så fint där.

De gick till ett litet rum där Anders repeterade sin migränshistoria för tusende gången.

”Har du provat akupunktur?”

”Jag har en fobi för nålar”, informerade han Kathrine.

”Vad säger du om yoga?”

”Min dam, jag är uppfostrad i en hederlig kristen familj. Sådana hedniska utövningar är inget för mig.”

”Yoga är ingen religion, det är ett sätt att meditera och koncentrera sig vilket kan leda till en minskning av stress som följaktligen minskar din huvudvärk.”

”Min migrän är inte stressrelaterad. Jag får mina anfall vid plötsliga väderomslag, eller rättare sagt, vid plötsliga växlingar i lufttrycket.”

”Du är ganska välinformerad om migrän ...”

”Jag har trots allt haft fyrtio år på mig att läsa: ’Allt du behöver veta om migrän.’”

Ett svagt leende smög sig fram på hennes ansikte. Hon hade vackra tänder.

”Så varför är du här? Du vet antagligen mer om din sjukdom än jag gör.”

”Jag behöver någon som förnyar mitt recept. Mitt Anervanförråd tog slut igår. Det är därför jag befinner mig i detta bedrövlige skick. Dessutom är det väldigt avslappnande här!”

Kathrine for runt med blicken och såg alla människor med brutna ben, axlar ur led och andra skadade som omringade dem, och skulle precis fråga Anders om hans kommentar om avslappning, men sade i stället: ”OK, jag skriver ut ett recept på trettio tabletter”.

”Nej, tack. Jag behöver ett recept på hundra piller. Då kanske ni slipper se mig i ett helt år”, sade Anders övertygande.

Doktor Kathrine skrev ut hans recept och frågade: ”Ska jag lägga in det i datorn eller vill du ha det direkt?”

”Eftersom jag är här, så är det lika bra att jag får det av dig.”

Anders lämnade sjukhuset och gick väldigt försiktigt till sin bil. Det hade snöat mycket för två dagar sen, därefter regnat och sedan frusit igen. Som ett resultat låg hela Stockholms gator under ett tunt lager av is. Detta innebar att ett stort antal personer med brutna armar och ben var på väg till akuten på olika sjukhus. Han ville inte vara en av dem.

Han kände sig utslagen, därför åkte han raka vägen hem. För att inte störa Ingrid och hennes sällskap, gick han direkt till sovrummet, svalde ett par Aspirin och lade sig i sängen.

Morgonen därpå hade ingen förbättring skett – hans huvud bultade fortfarande, och hela kroppen gjorde ont. Han tvingade sig själv att äta en ostmacka och dricka en kopp kaffe. Sedan körde han bilen till apoteket i Rotebro. Expediten som tog hand om honom, var trevlig och vänlig. Det gjorde honom orolig. Enligt ryktet var personalen som arbetade på Vallmon inte kända för sin vänlighet!

Hon tittade först på receptet och sedan på dataskärmen och sade: ”Vi har inte en förpackning med hundra inne, kan du ta en med trettio?”

”Nej, min vän, jag föredrar en med hundra för det är vad jag förbrukar under ett år. Det besparar mig tre besök hos er.”

Kvinnan nickade och sade: ”Det är bra. Jag placerar en beställning till vår leverantör. Kom och hämta dem i morgon eftermiddag.

Dagen efter åkte han till apoteket, köpte sin medicin och rusade hem. Anervan är ett förebyggande läkemedel mot migrän – den hjälpte bäst om man tog den vid första tecknet

på ett migränanfall. Men för Anders fungerade den även när ett anfall redan pågått en viss tid. Han hämtade ett glas vatten och var på väg att öppna asken när hans ögon fastnade på Bäst före datum informationen. Det sade 08/2012. I dagsläget var det slutet av mars. Detta innebar att den medicin som skulle hålla för honom i ett år skulle förfalla redan efter fem månader. En våg av vrede slog honom hårt. Anervan var inte billigt, och en förpackning som bara var halvanvänd och officiellt obrukbar efter fem månader var definitivt mycket dyrt!

Hans huvud bultade av värk och raseri när han kom fram till apoteket. Expediten som hade hjälpt honom tidigare var inte inom synhåll. Han tog en nummerlapp och väntade på sin tur. Mannen som ropade upp hans nummer var inte på något sätt vänlig.

”Vad kan jag hjälpa dig med?” frågade han i en aggressiv ton.

”Jag köpte denna medicin för en timme sedan.”

”Och?”

”Den har en bäst före datum som gäller fem månader framåt, medan jag behöver den för ett helt år.”

”Hur kan vi veta hur länge du skulle förbruka en medicin. Du placerar en beställning och vi skaffar den angivna medicinen.”

”Men jag sade till expediten som hjälpte mig att jag skulle använda den i ett år!”

”Hon vet ingenting om bäst före datum för de mediciner som skickas till oss från våra leverantörer. Som sagt, du placerar en beställning och vi skaffar den åt dig, i och med detta är vårt ansvar över.”

”Jag har inte öppnat förpackningen, kan jag lämna den tillbaka?”

”Tyvärr, sålda mediciner får inte återlämnas.”

”Varför inte?”

”Sådan är lagen!”

”Vilken lag?”

Illviljan uppenbarade sig i ansiktet på mannen bakom disken. Han var obehaglig från början, men nu var han motbjudande!

Anders plockade upp sin till hälften användbara ask av Anervan och gick ut från Vallmon. Han hade just lärt sig att hans migrän inte bara var väderrelaterad, utan den var också stressrelaterad – förutom att hans huvud dunkade av smärta, hörde han visslande ljud i sina öron och milliontals blixtrande prickar dansade framför hans ögon.

På något sätt nådde han sin bil, öppnade dörren och satt kvar där en lång stund. Han fattade att apoteken, liksom alla andra, ville tjäna pengar. Han hade inget problem med det, men hade alltid svårt att förstå sådana institut – läkare, advokater, banker, apotek och andra i servicesektorn – som utnyttjar personer vilka litar på dem för deras expertis och hjälp i svåra situationer. Han förväntade sig en bättre etik och moral från dessa, jämfört med andra entreprenörer!

Han funderade också på bäst före datum för all annan medicin.

Enligt den tillgängliga informationen hade en lag stadgats i USA, efter ett krav från militären, gällande stämplingen av tillverkning och bäst före datum på samtliga mediciner för att garantera full styrka av medicinerna under denna period. I och med detta startade ett av de största lagliga svindlerierna i moderna tider.

Som han fått höra, hade det i Sverige under den här perioden godtyckligt beslutats av rådgivande kommittén att begränsa utgångsdatumet mellan 2 till 5 år från tillverkningsdag. Varför två till fem år? Ingen visste egentligen varför, eftersom majoriteten av medicinerna i världen är fullt brukbara även femton år efter deras tillverkning. Det bara råkade vara så att det i ett möte, som var begränsat till 45 minuter, efter 41 minuter när inget beslut kunde tas med hjälp av farmaceutiska parametrar föreslogs av en ledamot: ”Vad säger ni om två till fem år?” Alla tittade på varandra och nickade sedan unisont. Och sen dess blev det två till fem år. Om medlemmarna av denna rådgivande kommitté hade investerat alla sina pengar i aktier hos läkemedelsbolag vet

ingen, men hade de gjort det skulle de ha varit miljonärer vid denna tidpunkt på grund av beslutet. Detta enstaka uttalande hon hade gjort, garanterade bortkastning och återtillverkning av läkemedel i mångmiljonsbeloppen; mediciner vilka skulle ha varit fullt brukbara om bäst före datumet hade kunnat suddas ut, inom en period av 2 till 5 år.

Anders startade bilen men åkte inte hem direkt utan körde till Edsbergs slott, parkerade bilen och gick sedan en långsam promenad längs strandkanten. Det var riskabelt att gå på den blanka isen men det var inget han brydde sig om. Det hade sandats mellan de två gångbanorna. Inga entusiaster var ute och promenerade i den kyliga vinden som hade pinat hans kinder. Han kände sig miserabel, arg och mycket upprörd. Efter en stund tog han sig till träbryggan som sträckte sig ut över vattnet. Mörkret hade börjat falla. Han böjde sig över bryggräcket och tittade ner på sjön när han hörde någon säga: ”Det är inte tillräckligt kallt”

”Tillräckligt kallt för vad?” frågade Anders utan att titta bakåt.

”För att hoppa ner i vattnet och göra det du nu hade tänkt göra.”

Han vände sig om och tittade på den gamla damen som stod bakom honom.

”Vad trodde du att jag hade tänkt göra?”

”Tja, du ser inte ut att må så bra, du har gått fram och tillbaka samma sträcka och mumlat för dig själv och gestikulerat vilt”.

”Har du iakttagit mig?”

”Ja, jag satt där vid slottsväggen sedan såg jag att du gick mot bryggan väldigt bestämt och tänkte att jag borde stoppa dig.”

”Stoppa mig från vadå?”

”Begå självmord, vad annars?” svarade hon självsäkert.

”Jag har inte för avsikt att begå självmord utan jag vill döda någon annan.”

”Vem?”

”Vem som helst, vem som helst för att bli av med mina aggressioner.”

Förtvivlan blåste bort självsäkerheten från hennes ansikte.

”Jag hoppas att det inte blir jag”, sa hon tveksamt.

Anders tittade på henne noga – runt 80 år, mager och bräcklig.

”Varför inte?” frågade han efter en kort stund.

”Vad är meningen? Jag har inte gjort dig illa, jag kom hit för att rasta min hund.”

Detta bekymrade Anders. Han hade inte sett någon hund, och hade heller aldrig tyckt om dem.

”Var är din hund?” frågade han.

”Åh, den gick bort för en månad sedan.”

”Kommer du hit för att rasta en hund som gick bort för en månad sedan?”

”Tja, du kommer inte att förstå”, svarade hon tveksamt.

”Testa mig!”

”Jag har haft Jolly i många år, och jag kom hit varje dag vid den här tiden för att rasta honom. Han dog för en månad sedan men jag är så van att gå denna promenad vid den här tiden så jag inbillar mig att han är med.” Ledsamhet manifesterades i hennes ansikte.

Det tittade på varandra en stund och Anders frågade henne: ”Vad säger du om att förenas med Jolly?”

”Det är inte möjligt. Jolly var inte döpt och jag antar att han inte hamnar på samma ställe som jag. Dessutom måste jag leva i minst fem månader till.”

”Varför måste du leva i minst fem månader till?” frågade han henne.

”Oj, det är lite väl komplicerat. Min mormor dog när hon var 84 år och 3 månader. Innan hennes bortgång hade jag slagit vad om att jag skulle leva längre än henne. Nu är jag 83 år och 11 månader. Så som du förstår måste jag leva i fem månader till för att vinna.”

Det hade återigen börjat hamra i hans huvud. Den kalla

vinden hade inte bidragit till någon lindring; istället kände han sig kallsvettig och alldeles torr i munnen.

”Vad säger du om att träffas här om sex månader?” frågade han samtidigt som hon vände som om för att gå.

”Ja, ja, varför inte? Det ger mig också den motivation jag behöver.”

”Vilken motivation?” undrade Anders.

”Jag har levercancer och min läkare säger att jag bara har 3 månader kvar att leva, men om jag ger ett löfte om att ses här om sex månader så kanske jag får den drivkraft som är nödvändig. På detta sätt får vi båda det vi önskar”, var hennes sista ord innan hon försvann i mörkret.

Anders Andersson vände sig mot parkeringen. Det pulserade kraftigt i hans huvud och plötsligt kändes det som en explosion i hans bröst, vågor av brännande smärta tog sig till hans vänstra arm och ut till fingertopparna. Han satte sig på bryggan, lade sitt huvud på träbänken och försökte fånga ett sista andetag.

Efter bara några sekunder hade han fallit i djup sömn – för alltid.

Den enda gången i herr Anderssons liv som hjärtat tog över kommandot från hjärnan hade det svikit honom.

I JULETID

av Heidi Jergovsky

Fel jävla dag att handla på, sista vardagen före julafton, närmare bestämt tre dagar innan, en fredag dessutom. Det var smockfullt med folk i Sollentuna Centrum, redan utanför på torget märktes julruschen av. Han släppte ner fimpen på backen precis utanför utgången och trampade på den lite slarvigt, innan han med en ljudlig suck, som fick en tonårstjej i långt svart hår att blänga på honom, gick in genom snurrdörrarna. När han kommit in stannade han och funderade på om han skulle åka upp en våning med rulltrappan direkt, eller om han skulle gå till Lagerhaus först. Han beslöt sig för det senare.

Inne i centrumet var ett jämnt sorl av röster, och ett klapper av klackar. Genom sorlet kunde han urskilja en amerikansk julmelodi, från gången bortöver någonstans.

Millan, hans syrra, hade liksom lite i förbigående men ändå fullt tydligt, nämnt att hon ”hade sett de vackraste ljusstakar hon någonsin sett”, på Lagerhaus. Hon gjorde så varje år, talade indirekt om för honom vad hon ville ha i julklapp. Båda låtsades som om det hon sa inte hade någonting alls med julklappar att göra, men båda var införstådda i spelet. Och det funkade. Hon fick alltid det hon ville ha av honom. Han vek sin blå tygkasse dubbel, stoppade den under armen, och gick gången fram en bit, och in på Lagerhaus. Där var förstås också mycket folk, men han såg ljusstakarna nästan genast. Syrran hade beskrivit dem väl för honom. Och visst var de vackra – vita porslinsljusstakar med slingrande blommor uppför staken, och guldpålugg här och var. Han kollade prislappen på en av dem. Tvåhundra tjugo

spänn! Och syrran ville dessutom ha två! No way, att han tänkte betala ett sånt pris. Han ställde tillbaka ljusstaken, skakade på huvudet och gick ganska snabbt ut ur affären.

Jaha, då var det nästa, Kjell & Company. Hans morfar körde inte samma insinueringsmetod som syrran. I själva verket sa han att han inte ville ha någon julklapp alls, precis som mormor och morsan. Fast de fick alltid julkappar ändå, och morsan skulle bli jättebesviken om hon inte fick några; hon älskade att få presenter. Hennes julkapp var dock avklarad redan, ett par silverörhängen från en liten affär inne i stan.

Morfar var det inte svårt att fixa julkappar till. På Kjell & Company fanns lite av varje. Han hade tänkt sig ett fint läderfodral till morfars mobil. Efter mycket letande hittade han ett ställ med mobilfodral i läder, två olika modeller, och båda modellerna i fem färger. Den ena modellen var jättesnygg, men priset var inget vidare för hans plånbok. Han beslöt att titta vidare på andra ställen innan han bestämde sig. Han gick ut ur affären svängande sin blå tygkasse i högra handen.

Intill Kjell & Company låg affären där han tänkte hitta julklappen till mormor, nämligen Body Shop. Där var inte fullt så mycket folk som på de båda ställena han besökt innan. Han fick gå runt och läsa på olika burkar och tuber länge innan han hittade det han sökte, en dyr ansiktskräm från Yves-Saint Laurent. Efter mycket funderande ställde han ner burken på hyllan. Den var dyr och han ville kolla lite på fler ställen. Han gick ut från affären och stannade upp utanför. Nu hade han böcker att köpa. Akademibokhandeln nästa alltså. Han gick tillbaka till huvudingången och tog rulltrappan upp, gick förbi en massa juls skyltande affärer, och nådde till sist Akademibokhandeln, hans favoritaffär av alla kategorier. Här kunde han gå och snöa hur länge som helst, titta på böcker, drömma om böcker, och köpa böcker. Nu kollade han runt lite, och hittade till sist boken han letade efter, en fågelbok med tillhörande CD-skiva med fågellåten. Den skulle bli en uppskattad julklapp till lill-

brorsan. Han älskade fåglar men hade bara en gammal ”Fåglar i färg” från 60-talet efter farsan, och den var inaktuell för länge sedan. Han gick fram till kassan med boken i handen, betalade med två hundra spänn och sa att han ville slå in den själv när han kom hem. Han stoppade boken i sin blå tygkasse, och gick ut ur affären.

Nu var det Sabina, hans flickväns tur. Han tänkte först ta sig tillbaka till nedre plan, men beslöt sig för att kolla lite där han var först. Väg i väg med Akademibokhandeln låg faktiskt en affär som såg lovande ut. Han läste på skylten en bit upp. Blue Lavender. Han gick in.

Inne i butiken fanns en hel del som han skulle kunna köpa till Sabina, men han hade redan tänkt att han skulle köpa ett halsband till henne. En liten bit in i butiken såg han något som skulle kunna vara smycken som hängde på en platta på väggen. Han gick dit och fann att det var precis vad han letade efter. Där hängde flera halsband i olika modeller, men ganska lika varandra i stilen. De var snygga allihop, men det var speciellt ett som han tyckte om. Det dyraste. Förstås. Han såg länge på halsbandet, och gick till sist ut ur butiken utan att ha köpt det.

Till sist hade han Tova, Millans femåriga dotter, som Millan, den här gången rakt på sak, hade sagt till honom att hon ville ha – en prinsessklänning. Jahaja, det kunde man redan innan man såg en räkna ut vad den kostade. Men han skulle i alla fall se efter lite. Han hade ju två dagar till på sig, och hittade han ungens klänning i Sollentuna centrum till ett hyfsat pris, så kunde han ju alltid åka till stan på lördan eller söndan. Han hade fått tips av en polare på en affär som kunde tänkas ha prinsessklänningar. Efter mycket letande hittade han så affären till sist, Annorlunda Små hette den. Och där var den! Superklänningen. Direkt innanför ingången. Ljust rosa med en massa spets, guld och rosetter. Bara så fin! Tova skulle bli helt underbar i den. Han vågade nästan inte titta på prislappen. Men det gjorde han till sist, och fick en chock. Sexhundrafyrtio spänn!

Det var alldeles för mycket pengar för honom. Hoppas att det inte var lika dyrt inne i stan.

Han tog rulltrappan ner och gick mot utgången. Det var mörkt när han kom ut ur centrum. Han gick över torget mot 607:an. Den stod inne, så han sprang och hann precis fram till bussen innan den sista i kön klivit på.

I hallen lyste halllampan välkomnande som alltid. Han brukade ha den tänd för kattens skull när han inte var hemma. Eller förresten så var den alltid tänd, dag som natt. Han tog av sig skorna och jackan och gick in i köket, lade ifrån sig tygväskan på en köksstol, och satte sig på en annan. På bordet låg allting förberett: julklappspapper, fyra olika, presentsnören i en hel massa färger och adressetiketter. Han tog fram innehållet i sin blå tygväska och lade det på bordet. Så började han arbetet med att slå in de omsorgsfullt utvalda julklapparna – en fågelbok, ett par vita porslinsljusstakar, en prinsessklänning och allt det andra. Det hade varit en bra dag för honom i Sollentuna centrum.

DOKTOR JAM OCH YASMINE
FÖRLORADE HEDER
av **Ingvar Åhman-Eklund**

Kärlek och förväntan blandades med oro och ångest. Yasmine kunde nästan höra sin bultande puls. Hon smög så nära husväggen hon kunde. Såg sig nervöst om. Rann sedan snabbt runt hörnet och in genom porten.

Håltimmarna hade blivit hennes verkliga liv. En frizon från övervakning och förtryck. Rosaskimrande bubblor av kärlek i en i övrigt hård och kontrollerad tillvaro.

Den avtalade signalen på dörrklockan. Dörren for upp och hon kastade sig i sin älskade pojkväs famn. Här kände hon sig hemma. Hennes riktiga hem var bara ett tröstlöst fängelse fjättrat i medeltida fördomar och vidskepelser. En religion för det förgångna. En religion breddfylld av hat, förbud och grymma fördomar. Musik var haram. Fester och diskotek var haram. Ha en svensk pojkvän som Yasmine hade. Då ansågs man leva som en hora.

Conny kysste Yasmine hungrigt och smekte sedan ivrigt av henne kläderna. Längtan hade varit lång och håltimmarna var alltför korta. Det gällde att ta vara på dessa håltimmar från livet. Deras kärlekstörstande kroppar fann varandra i en lika intensiv som öm omfamning.

De tömde sin åtrå i en svindlande utlevelse. Conny fyllde Yasmine med sin kärlek och hon slungades in i en sprudlande orgasm. Sedan låg de tätt samman varma och lyckliga.

När Conny och Yasmine älskade tycktes tiden stå stilla. Men i själva verket rusade den fram; alltför snabbt. Efteråt klädde de sig under kyssar och smek men med stor brådska. Om en kvart skulle Yasmine vara tillbaka i skolan.

Yasmine och Conny hade funnit varandra redan i högstadiet, i samma klass. I gymnasiet mognade vänskapen alltmer till kärlek. Något som de tvingades smyga med. I Yasmines värld var det ju strängt förbjudet att träffa pojkar – och ännu mycket värre otrogna män. Kuffar eller svennar som de hånfullt kallades av hennes far, bröder och släktingar.

Familjen hade kommit från en by långt borta i Irak och föräldrarna var praktiserande religiösa och bevakade noga sin heder. Yasmines oskuld var en synnerligen viktig del av familjens heder. I Yasmines värld giftes döttrarna bort med de män som föräldrarna bestämde att de skulle leva med. Män med rätt religion och ras. Döttrarna byttes bort mot pengar som handelsvaror, som åsnor och kameler.

Det är en oerhörd skam att detta får förekomma i Sverige. Över 70 000 flickor sägs vara drabbade. Flera flickor har mördats av sina familjer. Andra flickor har fallit från balkonger. Kastats ut när de inte velat finna sig i att bli bortgifta med äldre män i hemlandet.

I Sollentuna hade en ung mor fått sitt ena öga intryckt av sin man innan han kastade ut henne ur hemmet. Hennes brott? Hon hade bara fött honom döttrar, men ingen son. Många såg dessa hedersbrott men få vågade säga något. Man ville inte bli stämplad som rasist – som islamofob.

Sverige ligger mycket långt fram när det gäller jämställdhet. Men invandrarnas döttrar och hustrur räknas inte in. Dem är

det fritt fram att förtrycka i hederns namn. Hederskulturen är ju en del av det som de politiskt korrekta kallar det mång-kulturella samhället. Men det mångkulturella måste anpassa sig till det sekulära, västerländska samhällets värdegrund om alla kvinnor i Sverige ska kunna garanteras samma fri- och rättigheter.

Yasmine och Conny tog trapporna i ett par språng men stoppades grymt nere i porten. Därnere, mitt framför ytterdörren, stod hennes storebror Hussain och ett par av hans kompisar och han var röd i ansiktet av ilska.

– Har dy knoolat klart nu din hora, skrek han. Högg tag i Yasmynes hår och slängde upp henne mot väggen. Huvudet slog i betongen så det blixtrade för ögonen. Kompisarna fick in ett par välriktade sparkar mot huvudet och magen på Conny som med ett gurglande ljud föll ihop på golvet. De fortsatte flinande att sparka honom där han låg medan blodet rann ur näsa och mun på honom.

Porten rycktes upp och där stod Yasmynes far Muzher, med ansiktet mörkt av vrede.

– Du är en skam för hela din släkt Yasmine, ropade han, Nu ska du med hem och stanna där tills du slutat leva som en otrogen hora.

Fadern släpade ut Yasmine genom porten med hjälp av Hussain. Conny försökte resa sig upp

i ett fåfängt försök att stoppa bortsläpandet.

När Hussains kompisar såg detta hångarvade de och gav Conny några nya hårda sparkar i huvudet. En Stålskodd känga träffade underlivet, ett annat ansiktet. Näsbenet krossades med ett ihåligt krasande. Värken skar som rakblad genom huvudet. Sedan blev allt svart.

Några minuter senare fann Connys grannar honom liggande blodig och avsvimmad på skrapgallret innanför porten. Conny

låg i en stor blodpöl med tydliga sår i huvudet och söndersparkad näsa. Jackan var nerdragen så att armarna var låsta. Grannen slog numret till räddningstjänsten och en ambulans anlände till platsen. Conny lades försiktigt över på en bår och kördes iväg till akuten.

Några sent anlända poliser frågade grannen om han visste något, men han kunde inte ge någon viktigare vägledning. Annat än att han hade sett en ung invandrarflicka besöka Conny några gånger. Jo, på vägen hem han hade sett en äldre skäggig man, troligen en far, som stuvade in en vilt sprattlande flicka i en bil något kvarter bort. Det var bestämt samma flicka! Jo det var det! Men, erkände han, han hade varken hunnit eller vågat ingripa. Den äldre var i sällskap med tre unga män och en av dessa hoppade in i förarsätet och körde iväg med sällskapet. Grannen hade inte tänkt på att läsa av registreringsnumret. Men bilen var gammal och såg sliten ut.

Hemma i våningen möttes Yasmine av sin mor som skrek, slet sig i håret, grät och förbannade henne, gav henne en örfil och spottade henne i ansiktet. Fadern gormade att hon förstörde familjens heder. Han skulle få svårt att se släkt och vänner i ansiktet.

Nu var det bäst att Yasmine var kvar i hemmet – inlåst – tills det blev stil på henne. Men var hennes oskuld tagen skulle det vara svårt att få henne gift. Då kanske de blev tvungna att döda henne i profetens, den barmhärtige skonarens namn. Familjens heder var långt viktigare än Yasmines syndiga liv.

Conny vaknade upp i en avskalad sjuksal med gulgröna väggar och hade en fruktansvärd huvudvärk. Efter en stund kom det in en sköterska och när hon såg att Conny vaknat så ringde hon på läkaren. En mycket mager äldre man dök upp bredvid sängen. Han undersökte Conny, tog prover och ställde kontrollfrågor.

– Du har verkligen blivit illa misshandlad unge man, började han sedan han fått provsvaren. Men du har haft en himla tur som överlevde detta och till synes utan några värre men. Många som får sådana här sparkar blir hjärnskadade. Nu kommer jag att se till så att polisen får tala med dig så vi får klart för oss vilka som gjort detta.

Conny började berätta om Yasmine och om att hennes far och bröder hade dykt upp och misshandlat honom och slitit med sig Yasmine hem till Malmvägen.

– Malmvägen, svarade läkaren. Vilket sammanträffande! Där bodde jag tidigare. Jag arbetar också vissa dagar på Turebergs Vårdcentral. Jag heter Doktor Jam och jag har många patienter från Malmvägen eftersom jag talar både farsi och arabiska. Jag tror jag vet vem Yasmines far är. Heter han inte Muzher Hussain? Kommer de inte från Irak?

– Jo, Yasmine heter Hussain i efternamn, förklarade Conny. Och pappan är en mycket religiös och rättrogen man.

– Precis! svarade doktor Jam. Jag känner honom. Han har varit patient hos mig i flera år för sina hjärtbesvär. En riktig hedersman. En salafist som vill leva som på profetens tid. Då förstår jag. Det vore ju en katastrof för honom om hans dotter sällskapade med en man före äktenskapet och med en otrogen, en man som inte är en rättrogen muslim.

Då är din älskade Yasmine i stor fara! Men jag ska hjälpa henne. Jag vet precis hur.

Dagen efter ringde Yasmines mor till Rudbecksgymnasiet och förklarade att hennes dotter tyvärr fått influensan och skulle vara borta en längre tid. Läraren hoppades att hon snart skulle krya på sig.

Conny besöktes på sjukhuset av polisen som skrev rapport på vad som inträffat och Conny gjorde en brottsanmälan. Skadorna

hade ju aldrig varit direkt livshotande så det fanns väl ingen anledning att häkta Hussain, tyckte poliserna. Men kallade in honom till station.

Hussain togs in på ett första förhör men släpptes efter några timmar. Rapporten skulle överlämnas till åklagaren som fick titta på vilken påföljd som kunde tänkas. Killarna var ju så unga. Det blir väl ett ärende för socialen, trodde man. De två andra hade man ännu inte hunnit förhöra. Hussain hade varit mycket svävande om vilka de var och vägrat ange dem. Hussain skulle väl bli kallad för ytterligare samtal tills han talade ut.

Yasmine satt i husarrest, inlåst i sitt rum på Malmvägen. Någon mobiltelefon hade hon aldrig fått ha ens tidigare. Muzher Hussain insåg att det nu var bråttom att få Yasmine bortgift och han hade kontakt med en släkting i Irak – en riktig hedersman. Han var visserligen mycket äldre än Muzher men en anständig man som aldrig missade dagens fem böner. Han hade redan två hustrur men det var inget problem. Man får ju ha fyra fruar enligt islam och i hemlandet fick man följa koranen.

Problemet var snarare hur man skulle få iväg Yasmine ur Sverige utan att bli stoppad av myndigheterna ifall hon skulle krångla på Arlanda och flyget. Men! En god idé! Yasmine älskade ju sin mormor hemma i Irak. En bra idé vore att lura i Yasmine att hennes mormor var dödssjuk och ville träffa henne innan det bar av. Då kanske man fick henne att resa frivilligt. Yasmines mor var mycket tveksam till att gifta bort dottern med en så gammal man men vågade inte protestera mot Muzher. Hans ord var hennes lag.

Senare samma dag blev Muzher Hussain uppringd av sin läkare, Doktor Jam som ville träffa honom och förhöra sig om hans hälsa. Muzher borde snarast besöka vårdcentralen och ta sina

återkommande prover. Hjärtat är inte att leka med. Det är alldeles för länge sedan Muzher blivit undersökt. Sedan kunde de träffas och dricka the i Stinsvillan som nu hade skaffat en trevlig terrass. Kunde vara trivsammare än att sitta på vårdcentralen.

Det vore också skönt att ta vara på vårsolen.

När proverna var färdiga så ringde doktor Jam upp sin patient och de bestämde tid redan nästa dag för Muzher var på väg att resa hem till Irak.

Muzher och hans fru hade ljugit och berättat för Yasmine att mormodern var svårt sjuk och att de måste åka hem till Irak och besöka henne. Det var bråttom. Man visste inte om hon var döende. Planen verkade lyckad. Yasmine verkade tro dem helt och fullt. Muzher hade skaffat flygbiljetter. Flygplanet gick redan sent nästa kväll. Det var också bra att få ut Hussain ur landet eftersom han hade blivit kallad till polisen för förhör senare i veckan.

Muzher skulle bara träffa sin doktor för att få en genomgång av sina hälsa och efter det hämta ut mediciner på apoteket i Sollentuna centrum.

Yasmine hade inte alls låtit lura sig och såg färden mellan hemmet och flygplatsen som en sista chans att rymma. Hon började känna sig galen av att sitta instängd utan minsta möjlighet att fly och hon längtade efter Conny och sina svenska väninnor.

Conny längtade tills han äntligen skulle bli utskriven från sjukhuset. När han fick tag på Yasmine skulle han föreslå henne att de skulle fly långt bort och gömma sig hos Connys farbröder i Norrbotten sju mil från Boden. En plats långt bort från både hedersförtryck och mångkultur och med jakt, snus och Kram-

forskvartingar (5-liters plastdunkar med hembränt).

Dit skulle Yasmines släktingar inte hitta och gjorde de det mot all förmodan, skulle det bli djävligt synd om dem.

När doktor Jam passerade över Turebergs torg på vägen från vårdcentralen till Stinsvillan, var den nyanskaffade klockan på torget några minuter före tre. Han skyndade på stegen. Torget var tomt sånär som på ett par ungdomar som försvann bort mot Arena Satelliten förbi Flasses grillkiosk som kämpade för att få ligga kvar även i fortsättningen mellan kommunalhuset och stationen.

Doktor Jam var först på plats på terrassen och slog sig ner vid bord så långt bort från andra gäster som möjligt för att invänta Muzher Hussain. En kvart senare kom Muzher och ursäktade sig med att bönen hade försenat honom. Med sin fotsida klädnad och långa skägg bröt han av mot de övriga gästerna. Doktor Jam kom ursprungligen från samma kultur men hade som politisk flykting integrerat sig väl i det västerländska samhället. Ett bra läkararbete, ett yrke han delade med sin fru och han var dessutom ivrigt engagerad i en lokal ishockeyklubb ihop med sonen som spelade där.

Doktorn beställde mintte och Muzher mineralvatten med kolsyra.

– Dina värden är verkligen inte särskilt bra, sade doktorn och lutade sig framåt. Har du känt mycket från hjärtat på sista tiden? Muzher nickade och tittade ängsligt på doktorn.

– Men du har tur, fortsatta doktor Jam. Jag har fått in en ny hjärtmedicin från Tyskland. Jag har också besvär med hjärtat så jag tar den själv sedan några veckor. Tre tabletter om dagen.

Doktor Jam tog fram en tablettask. Vände sig något bort och låtsades svälja tabletten med några klunkar mintte. Vände sig sedan till Muzher.

– Det är de här tabletterna som jag skrivit ut till dig också. Du kanske vill ha en redan nu? frågade doktor Jam.

– Ja verkligen, svarade Muzher, jag ska flyga hem till Irak sent i kväll. Det kommer att vara mycket ansträngande. Vi ska resa ned och gifta bort vår dotter Yasmine.

– Då är det mycket viktigt att du tar medicinen redan nu. Ta två tabletter för säkerhets skull, sa doktorn och räckte Muzher diskret tabletterna. Muzher tog emot tabletterna kastade in dem i munnen och sköljde hastigt ner dem med några stora klunkar av sitt mineralvatten.

– Den här Stinsvillan ser gammal ut. Verkar vara en av de äldsta husen här i centrum, sade Muzher sedan frågande.

– Ja, svarade doktorn, till synes rätt så okoncentrerad. Den fanns redan i det gamla Tureberg. Ja förr hette även stationen så, har det sagts mig

Doktor Jam tog upp sin mobil för att se vad klockan var men råkade i hastigheten att tappa telefonen på trädäcket så glaset sprack. Där upptäckte han att han tappat en av sina tabletter. Snabbt sopade han ner den i en springa på trädäcket med foten.

Vilken tur att han tappade mobilen, tänkte han. Tänk om någon upptäckt tablett efteråt, och tagit reda på vad det var för sorts tablett. Kunde ha lett tankarna i rätt, men för doktorn fel, riktning.

I detsamma hörde doktorn hur Muzher Hussain vattenglas föll omkull på brickan.

Doktor Jam ville inte titta ditåt men såg ändå i ögonvrån Muzhers arm falla slapt ned och hans huvud nicka till mot bröstet och de brustna ögonen vidöppna ... Muzher föll framåt över bordet.

En förskrämd servitör och några av de andra kafégästerna kom rusande.

Doktor Jam tog tag i Muzher. Lyfte upp honom och tog pulsen. Han förklarade lugnt att han var Muzher Hussains

läkare och hade speciellt träffat sin patient för att ge honom råd och medicin inför en resa eftersom han visste att Muzher led av hjärtbesvär som lätt kunde bli akuta. Denna infarkt var egentligen inte helt oväntad.

Men var det inte en ödets ironi att han fick en infarkt mitt under sitt samtal med sin läkare. En servitör hjälpte Doktorn att bära in Muzher i Stinsvillan och lägga honom på en bänk. Doktor Jam petade i Muzher några tabletter för att lösa upp proppen. Sedan låtsades Doktorn göra en akut hjärträddning men visste att det var förgäves. Muzher var redan stendöd.

Doktorn undersökte Muzher lite till. Skakade sorgset på huvudet och slöt den dödes ögon. Ringde sedan vant efter ambulans och när denna väl kommit och lagt den döde på bären förklarade han sjukdomsförloppet och erbjöd sig att snarast sända in en dödsattest. Doktorn förklarade även att han kände familjen väl och därför åtog sig att underrätta Muzher Hussains familj så skonsamt som möjligt.

– Som läkare är jag ju van vid att framföra dessa dystra dödsbud till de anhöriga. Alltid lika svårt, sa han, men viktigt.

En halvtimme senare ringde doktor Jam på hemma hos familjen Hussain på Malmvägen.

En äldre kvinna i sjal öppnade och tittade misstänksamt och undrande på doktorn. Vem var han, vad ville han. Nu såg hon. Det var Muzhers läkare. Sökte han hennes man?

Doktorn bad att få stiga på och framförde sedan lugnt och med så mycket värme han förmådde dödsbudet. Kvinnan brast i hysterisk gråt och Doktor Jam erbjöd henne något lugnande som han tagit med sig. Han hade många olika sorters tabletter på sig.

Då hörde han plötsligt ett våldsamt bultande inifrån ett rum och höga rop på hjälp. Hjälp mig ut! Hjälp mig ut! Doktorn gick fram till dörren vred om nyckeln som satt i och ut kastade sig

en ung rödgråten flicka. Yasmine.

– Rädda mig, grät Yasmine som kastat sig i hans armar. Ta mig härifrån. Min familj har fängslat mig för att jag har en svensk pojkvän och nu vill de lura mig ut ur landet. Dom har tänkt sig att vi ska flyga till Irak ikväll.

Doktor Jam berättade för Yasmine att hennes far just gått vidare till paradiset efter en plötslig hjärtattack. Hjärtat hade varit ansträngt. De senaste dagarnas händelser hade säkert utlöst attacken. Doktorn var den förste att beklaga sorgen.

Muzhers son skulle kallas till polisen för fortsatta förhör om misshandeln av Yasmines pojkvän. Doktor Jam visste detta eftersom han hade vårdat Conny på sjukhuset. Sedan kunde Doktorn glädja Yasmine med att Conny visserligen hade en spräckt näsa och hjärnskakning men i övrigt var utom fara. Inom några dagar skulle han vara utskriven från sjukhuset.

När Hussain hörde att han skulle kallas till nya förhör smög han sig bort till faderns skrivbord, hittade sin flygbiljett och försvann in i sitt rum för att packa. Han borde kanske hjälpt modern med begravningen men det fick hans bröder göra. Det var lugnast att fly landet redan i kväll även om han fick flyga ensam.

– Jag tar med mig din dotter, förklarade doktorn för Yasmines mor. Här kan hon ju inte stanna. Hon kommer till begravningen men i mitt och polisens sällskap. Jag hör av mig och jag sänder över dödsattesten. Frun kommer att få den på sitt modersmål också.

Er man och jag kände varandra även utanför mitt kall som läkare. Jag bodde förut här på Malmvägen och vi umgicks på samma kafé och spelade brädspel.

– Du kan bo hemma i vår villa i Landsnora tills det ordnat upp sig för dig så du kan känna dig trygg, förklarade doktor

Jam för Yasmine. Huset är mycket stort så Conny kan bo där också. Jag ska tala med skolan och socialkontoret. De har ett projekt som kallas Hedershuset. Med hjälp av det bekämpar kommunen det utbredda hedersvåldet.

Doktor Jam hade uppmärksamt märkt att Hussain smugit runt med biljetten och börjat packa. Då hade han ringt Sollentunapolisen som alarmerat Arlanda. När Hussain kom till säkerhetskontrollen bad man honom komma med in i ett rum bredvid och där omhändertogs han av polisen som tog honom till förhör. Han hade ju belagts med reseförbud eftersom hans misshandel av Conny var under utredning. Doktorn hoppades på ett fängelsestraff för honom.

Muzhers död utreddes av polisen som hade god hjälp av Muzhers egen läkare doktor Jam. Trots en stor dos av propplösande läkemedel hade hjärtat brustit.

– Sorgligt, förklarade doktorn. Vi var vänner.

När Conny kom på benen kom Yasmine och mötte honom vid sjukhuset och sedan åkte de hem till Doktor Jams vackra villa med en vidsträckt utsikt över Edsviken. De hade fått låna ett stort sovrum där de skulle bo tills allt lugnat sig. Doktorn vakade över dem när han var hemma och resten av dygnet höll doktors två uppmärksamma Dobermannpinschrar ögonen på dem.

På Yasmines födelsedag förlovade sig de unga två. Man hade en härlig fest tillsammans med doktorn, hans fru och Connys föräldrar.

Yasmine kysste sin älskade Conny och vände sig sedan till Doktor Jam och sa:

– Du har räddat mig från det förtryck jag levt under. Du är som en far för mig. Jag vill kalla dig pappa!

– Det får du så gärna, svarade doktorn och log brett. Sedan kramade doktorn och Yasmine varandra.

Jag har hjälpt dig mer än vad någon – lyckligtvis – känner till,

tänkte doktor Jam. Jag tog en stor risk men det var det väl värt.
Doktor Jam kände en stolthet över vad han gjort.

BUSSCHAUFFÖREN

av **Kevin Iversen**

Den röda lokalbussen körde sin sedvanliga kvällstur genom förorten. Busschauffören hade bråkat med nye depåchefen om sin sommarssemester, innan han gått på sitt eftermiddagspass och var märkbart irriterad på både chefen, jobbet och folket som gått på bussen i allmänhet.

Här jobbar man i elva månader och så får man inte sin semester när resten av familjen är ledig, tyckte busschauffören och hade förmodligen rätt på sitt sätt. Men chefen skyllde på personalbrist och menade att de knappast kunde ställa in trafiken bara för att han ville vara ledig samtidigt som familjen och hade förmodligen rätt på det sättet. Allt beroende på vilken sida man stod i konflikten.

Framför bussen dök en hållplats upp som låg i mörkt dunkel under höga träd. Trottoarbelysningen var tänd på andra sidan gatan, men skenet var svagt och snön som fallit hade kommit sparsamt denna vinter så marken var bara delvis täckt och det som låg var grått av avgaserna från trafiken. Från sidan av hållplatsen dök plötsligt en mörk gestalt upp och viftade energiskt att han skulle stanna. Din djävla idiot, skaffa dig en reflex, tänkte busschauffören. Men han sa det inte högt, trots att han var ensam i bussen. Vissa saker säger man inte högt – bara tänker dem.

Den mörkt klädd och storvuxne mannen passerade tyst och raskt myntbordet, medan han viftade med någon form av plastliknande material i storleken nio gånger sex centimeter. Det kunde i stort sett varit vad som helst, ett färdtjänstkort,

ett bankomatkort eller ett giltigt färdbevis. Men nu gick allt så snabbt att det var helt omöjligt för busschauffören att uppfatta vad. Normalt sett skulle han ha ropat honom tillbaka för att kolla, men nu var han fortfarande irriterad efter bråket med chefen och trött efter en orolig natts sömn så han beslöt sig för att strunta i det hela och suckade bara tungt och missnöjt.

Han drog igen dörren och blinkade för att svänga ut från hållplatsen och råkade slå på helljuset. Det var inte världens bästa ljus men ändå tillräckligt för att klart lysa upp omgivningen en bit framför och in i skogen vid sidan av hållplatsen. På toppen av en snötäckt kulle, cirka femtio meter bort, såg han vad han först tänkte var en stor säck, om det inte varit för att det från sidorna stack ut tentakler som såg ut som armar och ben. Under säcken, eller kroppen, var snön täckt av en klar, röd färg, som han genast förstod var blod. Han släckte snabbt helljuset. Samtidigt väcktes han till medvetande av en grov röst som frågade barskt: ”Skall du åka idag eller?”

Busschauffören kastade en blick i backspeglarna. Vid sidan om och bara ett par decimeter bakom hans säte stod mannen och betraktade honom. Av ansiktsuttrycket förstod han att mannen i sin tur hade sett och förstått vad han upptäckt på kullen i skogen. Han blev skräckslagen och stelnade till i hela kroppen. Aldrig, i hela sitt återstående liv, skulle han glömma det ansiktsuttrycket som plötsligt visade sig i det ansiktet. Det vill säga, exakt tre sekunder. Så lång tid tog det för mannen att föra sin hand mot andra sidan av hans huvud, trycka kniven mot hans strupe och dra den tillbaka mot sig i ett raskt drag. Snittet skiljde nästan kroppen och huvudet åt och ett gurglande ljud hördes när luftbubblor blandades med blodet som vällde ut från såret.

Mördaren torkade likgiltigt av kniven på busschaufförens byxor – blicken var iskall. En minut senare hade han lämnat bussen och var gåendes på väg in mot centrum av Sollentuna.

NÄR MÄSSAN SLUTAT BÖRJAR FESTEN

av Roger Forslund

Vi satt vid köksbordet i Mickes lilla etta. Vaxduken var skitig och kaktusen i fönstret hade sett sina bästa dagar. Nån granne klinkade på ett piano högre upp i huset.

– Titta här och lyssna noga, sa jag.

Micke lutade sig fram över bordet och hans spetsiga näsa fick honom att se ut som en fågel beredd att picka. Jag ritade en stor fyrkant på pappret och innanför den en som var lite mindre.

– Så här ser hotellets våning åtta ut. Här inne är det helt öppet, en stor atriumgård som går från entréplan ända upp till taket. Så alla våningar ser ut så här, korridorer som bildar en fyrkant.

Micke nickade, drog pekfingret över sin spretiga mustasch, inte svårt så långt. Jag gjorde tre kryss nästan ända nere i högra hörnet.

– Här kommer de tre personhissarna upp och rakt ut från hissarna är det en stor lobby, som ett café. Här sitter vakterna. En på dagen, två på natten. Det går en korridor här nere, direkt till vänster från hissarna. Den andra korridoren börjar här uppe, efter lobbyn och bort.

Jag visade med pennan över den östra husdelen och lät den sen vika in i den norra korridoren. Micke följde med blicken.

– Bakom de här tre hissarna så finns en större transporthiss. Det finns en till här borta, diagonalt i andra ändan av hotellet. De ställer upp hissdörrarna på åttonde våningen över natten. De kan vi inte använda.

– Så man kan gå runt hela vägen på alla våningar? Även på

åttan?

– Japp! Så är det. Och där uppe så har dessutom tre sidor av fyra, fönster in mot atrium. Så från lobbyn har vakterna bra utsikt över större delen av de två korridorerna.

Jag drog i mig det sista ur ölburken när Micke satte fingret på den fjärde, vänstra sidan. Jag förekom honom:

– Där ligger poolen, ingång från båda korridorerna, två bastur, omklädningsrum

– Olåst?

– Både ja och nej. Här nere i södra korridoren är ingången låst kvällstid. Den norra dörren fungerar som utrymningsväg från norra korridoren så den får aldrig vara låst. Det är en svaghet vi ska utnyttja.

Micke hade varit med förut, han var skärpt.

– Trappor, undrade han.

– En här nere i sydvästra hörnet. Och en diagonalt här uppe i nordöstra hörnet, precis där lobbyn slutar och norra korridoren börjar.

– Låsta dörrar antar jag?

– Låsta kväll och natt. Av säkerhetsskäl så har de vred från våning åtta men på trappsidan är det nyckel som gäller. De har bytt ut låshuset till egna, det finns bara tre nycklar som vakterna har, ingen huvudnyckel fungerar där.

Micke tittade på skissen några sekunder, lutade sig sen tillbaka i fåtöljen. Hans t-shirt var för kort och glipade över en blek mage. Jag såg att han tänkte, ögonen rullade sakta i skallen på honom.

– Okej, jag tror jag börjar fatta. Ganska lätt att röra sig där uppe och gå runt dagtid, men låst och säkrat nattetid.

Jag vinkade honom till mig, han lutade sig framåt igen och iakttog papper och penna.

– Här är den svaga punkten. En våning ovanför poolen. Hela våning nio är fläktrum utom här borta till vänster. Där ligger det en inglasad lokal helt i furu med utsikt över poolen, den

används som festvåning. Man kan vanligtvis nå den på tre sätt. Hissen här i hörnet går ända upp till festvåningen, men den vägen kan vi glömma. Man når den också om man går igenom hela fläktrummet från ingången här borta till höger och ut på andra sidan. Och från lokalen finns det en liten trätrappa ner till poolen.

– Till våning åtta?

– Exakt, min vän! Kommer vi bara upp i fläktrummet så finns det en möjlighet att ta sig ner på åttan. Säkerheten är helt fokuserad på att ingen ska kunna ta sig upp till konferensvåningen. Vi ska ta oss ner!

Micke såg upp på mig och flinade, han stank av ostbågar.

Vi gick så klart in på Star Hotel för att reka. Det var en vanlig tisdag, fullt med folk på hotellet. Vi hade valt att komma på morgonen, många konferenser skulle just börja så det var lätt att smälta in i mängden av folk. Vi tog hissen upp till konferensvåningen, trängdes med två män med portföljer och en kvinna med för mycket parfym.

På åttonde våningen klev vi ur, rörde oss sakta genom lobbyn, rakt ut från hissarna. Kaffebuffé till höger, doft av färskt bröd, förbi en receptionsdisk. Vi fick sicksacka oss mellan folk, marmorbord och caféstolar. I andra änden av lobbyn vek korridoren till vänster, vi passerade trapphusdörren, vägen upp till fläktrummet. Korridoren hade lokaler med italienska namn – Firenze, Messina, Sorrento.

När vi gick genom korridoren så kikade vi ner i atriumgården och över till andra sidan. När korridoren tog slut, pekade jag till höger in i en nisch.

– Där är hissen som går upp till festvåningen och ner till köket.

Micke kollade till höger sen till vänster på den stängda trädörren två trappsteg upp.

– Och här kommer du in i poolavdelningen, som du ser, olåst.

Vi kände båda den lilla men tydliga doften av klor. Jag pekade ovanför dörren där skylten med en springande gubbe lyste illgrön.

In genom dörren och förbi poolen; utsikten mot polishuset gjorde visst Micke lite nervös. Han ökade steglängden en aning. Förbi damavdelningen med bastu och duschar, sen ut till vänster genom den andra entrédörren, tillbaka mot hissarna genom den södra korridoren.

– Här ligger de största lokalerna: Roma och Napoli. Den första dörren här ska vi in genom. Här kommer smyckena att finnas.

– Men fan det är ju full uppsikt genom korridorfönstren här, sa Micke med ögonbryn som signalerade både upprördhet och vadärdetfråganom.

– Helt rätt, vi kommer att behöva en avledande manöver, svarade jag och log. Han visste inte vad jag redan hade planerat.

Tillbaka vid hissarna visade jag Micke vägen genom lobbyn igen och ut i trapphuset. Jag lät dörren falla igen bakom oss.

– Där uppe ligger fläktrummet. Vi måste fixa en nyckel dit.

Sedan gick vi alla trapporna ner för att hamna på källarplanet. Två dörrar, en hade ”Endast personal” ingraverat i en grå plastskylt. Vi gläntade på dörren, en lång korridor med fyra dörrar till omklädningsrum.

– Längst där borta till höger finns det en nödutrymningsdörr. Det är vår reservplan om vi får bråttom. Kom ihåg den!

Micke bet sig i läppen och nickade. Därmed var det färdigrekat.

Tina, Mickes tjej, blev den som fick ringa. Vi hade pratat ihop oss några minuter, hon skulle låtsas vara vår sekreterare. Vi hittade på ett företagsnamn, vill minnas att det var Målar Clean. Tina bättrade på läpparna, drog tillbaka sina blonda lockar och såg på var och en av oss med sina ljusblå ögon innan hon skred till verket. Hon bokade varsitt enkelrum till oss och svarade

på hotellets frågor. Ankomstdatum, avresa fyra dagar senare. Nej, inte faktura, betalar kontant. Nej de kommer före klockan arton. Hon accepterade priset och la till två önskemål, rum in mot atriumgården och rum nära varandra. Klart.

Tre veckor senare checkade vi in; vi bar på varsin sportväska. Duvorna lämnade vi hemma så länge, de hade väckt för mycket uppmärksamhet.

Vi fick rum på sjätte våningen, och våra önskemål var uppfyllda. Vi kollade ut genom fönstret, längst där nere låg hotellets restaurang och i mitten en bar med ett stort näckrostak i rött och vitt plexiglas. Sneglade vi snett upp mot våning åtta kunde vi se en av konferenskorridorerna och lite av lobbycafét.

Det blev en lång väntan på nästa dags eftermiddag, hela planen byggde på att vi kunde komma åt vaktmästarens nycklar. Som tur var jobbade den gamla gubben väldigt inrutat och exakt, vi hade fått tips om att han slutade exakt klockan halv fem.

Jag stod på källarplanet i lobbyn utanför den stora hörsalen och väntade på att vaktmästaren skulle komma ut från korridoren genom personalkorridoren. Jag var inte ensam där, Micke stod borta vid toaletterna och låtsades prata i telefonautomaten, en annan man med sydländskt utseende stod och väntade på någon, kanske sin fru.

Till slut kom han ut och gick mot trapporna. Signalementet stämde på pricken. Runt sextio år, grått snaggat hår, svart Brynäskeps, lätt kutryggig och stel gång.

Jag skyndade mig in i korridoren och bort till herrarnas omklädningsrum. De vita uppåtriktade plåtlampetterna kastade ett ojämnt ljussken i korridoren. Jag kände en lätt nervositet sprida sig i lår och knän, jag visste inte om omklädningsrummet skulle vara tomt eller inte. Men jag hade en plan för båda fallen.

Tomt. Tur. Nu blev det lite lättare. Doften av fotsvett som dominerade rummet förnam jag mest i förbifarten. Rummet hade en rad med tio grå plåtskåp på varje långsida, hänglås på

alla. Men jag hade inga problem alls att se vilket som tillhörde vaktmästaren. Hänglåset vaggade fortfarande lätt fram och tillbaka. En liten minimal rörelse, bara några millimeter, men lätt att se för den som söker just det. Jag tog upp tuschpennan ur jackfickan och gjorde en svart liten prick ovanför hans skåp. Skyndade mig ut samma väg. Passerade Micke, nickade. Hissen upp. Dagens del av uppdraget var avklarad.

Tredje dagen, fredag, och dags att skrida till verket. Efter en lång dag med kortspel, tv och vila åkte Micke klockan fem hem till sig och hämtade duvorna. Han kom tillbaka med läppstift på kinden och en ordinär kartong i famnen. Säkert mindre utrymme än duvorna var vana vid, men vi ville inte väcka uppmärksamhet. När han kommit upp med dem till rummet släppta han ut dem. Visst de skitade ner, men nu spelade det ingen roll längre, nästa soluppgång skulle vi vara långt borta.

Återigen en lång väntan, denna gång på att natten skulle komma. Två timmar före midnatt började vi göra oss klara. Micke tog ett vant tag om duvorna och placerade dem en i taget i kartongen. Jag tog upp två tomma ryggsäckar från min väska. Vi klädde oss i svarta kläder och skor. Jag hade ett bälte närmast kroppen, placerade en lång bultsax längs min vänstra kroppssida, fasthållen mellan bälte och byxlinning.

Nu var det bara att vänta på det perfekta klockslaget. Tidpunkten när småljud som vi eventuellt kunde åstadkomma skulle drunkna fullständigt. Vi sa inget, stängde av teven. Fokus, vila.

Jag tror jag slumrade till. Hur som helst så rycktes jag tillbaka till verkligheten när musiken gick igång. Det var ett stadigt dunkande i betongen, men med lite ansträngning kunde vi också urskilja melodin. Nu var jaktmässans middag över och festen hade dragit igång med en Stones-cover.

Jag gjorde tummen upp till Micke. Nu hade vi ungefär en timma på oss till första fasen.

Vi gick sakta genom korridoren till vi kom till hörnet vid rum 631, ingen mötte oss, ingen skulle komma ihåg två svartklädda män, var av en som gick stelt. Ut genom dörren till trapphuset, här borde det varit lugnt, men fotsteg ekade mellan trappstegen och betongväggarna. Vi stelnade till, jag höll kvar dörren utan att släppa den. Det lät som stegen kom nerifrån, Micke sneglade ned i det smala prång som fanns mellan trapporna. Han bekräftade nickande. Vi stod blickstill tills vi hörde en dörr slå igen längre ner, sen fortsatte vi neråt så tyst vi kunde.

Längst ned öppnade vi försiktigt dörren till personalkorridoren. Inga ljud från omklädningsrummen. Vi gick med snabba steg till herrarnas, lyssnade igen och gick sen in. Pricken på vaktmästarens skåp var kvar. Jag krånglade fram bultsaxen och klippte av hänglåset hur lätt som helst. Micke stod beredd med ett nytt att hänga på medan jag gick igenom fickorna i vaktmästarens snickarbyxor. Där, hittade dem. Tre nycklar i en nyckelring med Pripps-logga. Jag stängde och Micke hängde på det nya hänglåset, snabbt ut och uppför trapphuset igen. Sju våningar, det kändes i ben och lungor.

Vi andades ut några minuter på rummet innan vi gick till fas två. Tillbaka ut i korridoren, nu med varsin ryggsäck och Micke med en brun kartong. Vi kan inte ha sett kloka ut, men ingen mötte oss den här gången heller. Bra. Nu gick vi uppåt, tre trappor, förbi konferensvåningen.

Vi stod utanför plåtdörren som ledde in till fläktrummet. Jag öppnade på första försöket och vi gick in. Här var det ett konstant brummande och vinande. Fläktmotorer som gick för fullt, hela våningen klädd i aluminiumplåt, fläktrummor med tjock isolering, aluminiumfilm och hönsnät i yttersta lagret. Det var som att komma in i en helt annan värld.

– Som ett rymdskepp, mumlade Micke och signalerade med huvudvickningar att han inte visste åt vilket håll vi skall gå. Jag visade med min högertumme och tog täten. Vi gick förbi tre stora elskåp, kartonger med gamla maskindelar och fläkfilter.

Det luktade olja och damm. När vi skulle gå igenom en röd branddörr till andra halvan av fläktrummet pekade jag på en vägg och dörr.

– Där inne är hissrummet.

– Aha, sa Micke, konferenslobbyn är här rakt under våra fötter alltså.

Jag var imponerad men sa inget. Den tunga dörren slog igen bakom oss med ett fast ljud. Efter ytterligare några meter vek vi till vänster som Husse sagt att vi skulle göra. Allt stämde som han beskrivit. Stackars Husse, tänk om han varit lite bättre kortspelare eller bara klok nog att avbryta när han inte hade flyt. Då skulle han ha sluppit sin roll i det här. Vi följde de råd vi fått och böjde oss ner under en fläktrumma och kom bakom en stor fläkt. Det var en meters mellanrum mellan ytterväggen och fläktrumman. Dunkel belysning, men inte helt svart. Vi satte oss ner och gjorde det så bekvämt vi kunde. Nu bara en liten väntan till, väntan på det perfekta klockslaget.

– Exakt en timma från nu, sa jag utan att se på Micke.

Micke nickade och tog fram våra handritade skisser och vi gick igenom vägen en gång till. Han slängde till duvorna i kartongen lite solrosfrön. Jag undrade varför, snart betydde de inget för oss längre. Det rasslade och pickade i kartongen några minuter.

Timman gick fort, det brummade lite mindre i fläktrummet nu. En del fläktar hade stannat för natten. Vi hukade oss och gick ut till en någorlunda öppen golvyta igen. Jag memorerade skylten ”Fläktsystem 10”. Svart text på en vit liten skylt. Fläkten var tyst, den skulle vi lätt hitta tillbaka till.

Jag kikade på klockan, 23:54. Festen var igång för fullt, det hörde vi. Vi visste att vakten fått avlösning klockan 22 och att de nu var dubbelbemannade. Hotells nattportier hade sedan snart en timma tillbaka avslutat sin runda och var ensam i hotelreceptionen. Dags för oss att skrida till verket.

Ut genom bakre fläktrumsdörren, bort till höger genom en

kort korridor och så in i festvåningens furu. Vi såg poolen en trappa ner genom glasväggarna och sneglade ner ifrån olika vinklar för att förvissa oss om att det var tomt i poolområdet, öppnade glasdörren vid spiraltrappan och lyssnade igen innan vi gick trappan ner. Poolens vatten glimmade ljusblått och inbjudande, bottenbelysningen var fortfarande påslagen. I övrigt var rummet mörkt.

Vi gick försiktigt ut i den norra korridoren och smög fram några meter till första korridorfönstret in mot atriumgården, där nere var det levande ljus och vita dukar, fullt med festfolk som köade till baren, musiken pulserade nåt shalala från 60-talet. Men vi sneglade mer intresserat snett över i samma plan, bort mot lobbyn där vakterna satt. Vi såg två huvuden, bekvämt tillbaka lutade i varsin hög fåtölj, framför dem en teve på vagn. De satt vända mot hissarna.

Micke satte ett pekfinger på kartongen med duvorna och gjorde ett frågande ansiktsuttryck med ögonbrynen. Jag nickade en bekräftelse.

Micke tog en duva i taget och satte ner dem på korridorsmattan. De blinkade och såg sig nervöst omkring, medan vi backade tillbaka till poolrumsdörren. Nu var det dags. Micke sjasade på duvorna, men de flaxade bara till och landade mindre än tre meter längre bort.

– Håll upp dörren till poolen, sa Micke och la en hand på min underarm.

Sen tog han sats och sprang i full fart mot duvorna och viftade med armarna framför sig. Tvärstannade precis framför dem. Då hade duvorna redan lyft i full panik, flög bort genom korridoren. Micke kom springande tillbaka till mig. Vi hann precis se den första duvan smälla in i fönstret 20 meter längre bort där konferenskorridoren slutade. Pang! Det här gick bättre än vi kunnat räkna med.

Vi skyndade oss genom poolrummet och ut i den södra korridoren, såg direkt genom korridorfönstren att vakterna på

andra sidan hade släppt intresset för teven och stod vända bort mot platsen där minst en duva smällt in i fönstret. Nu kunde vi röra oss nästan obehindrat de få meter som återstod till den stora konferenslokalens första dörr. Hade vakterna vänt på sig hade de kunnat se oss men de var fullt upptagna med annat.

En av vaktmästarknippets tre nycklar passade och vi gled in och lät ljuset vara släckt. På med varsin pannlampa, klickade igång ett rött sken som var tillräckligt för att guida oss men inte väcka uppmärksamhet om nån utanför hotellet såg oss på långt håll. Micke gick direkt till glasdysken med halsband och armband, det var han som var den av oss om kunde det där bäst. Jag fyllde ryggsäcken med ringar, med askar och allt. Slängde ner två nävar med guldklockor också.

Det hela tog oss mindre än två minuter, vi gläntade på dörren mot korridoren. Vi kunde se vakterna stå i lobbyn och vifta med armarna. En bit närmare hissarna var två stora fönster öppna, det var lätt att lista ut att de skulle vara fullt upptagna där borta ytterligare några minuter. Vi släppte dörren försiktigt bakom oss och gick tillbaka mot poolen. Vakternas upprörda hojtande nådde oss genom korridoren.

Uppför trätrappan vid poolen och sen bort till fläktrummet igen. Musiken pulserade fortfarande genom betongen, vi slog ihop våra händer i en high five och andades ut. Nu kunde vi slappna av och vi blev två stora leenden.

– Vältränade duvor, skrattade Micke

– Vilken jävla smäll!

– Ja, de kommer att undra hela natten var de kom ifrån.

– Nu är vi väl kvitt med Husse, inte helt fel med vänner som har spelskulder. Det här var som att sno godis från en barnunge.

Framför oss den stora fläktväggen i aluminium och skylten ”Fläktsystem 10”. Jag vilade blicken på den nån minut innan vi skred till verket.

– Kom igen, nu avslutar vi det här.

Jag klev fram och tog tag i de första låsvreden på den stora

aluminiumplåten som täckte fläktmotorn. Vred dem ett halvvarv moturs och sen likadant med ytterligare två par till. Luckan var lös och jag ställde den åt sidan. Pannlampa på, nu vitt ljus. Jag knixade mig in i fläkttrumman, stor nog för att jag nästan kunde stå upprätt. Så snart jag var förbi motorn kunde jag röra mig mer fritt. Micke langade in ryggsäckarna. Jag la dem så långt in i fläkttrumman jag kunde och krånglade mig sedan ut igen. På med luckan. Sen rörde vi oss tillbaka till rummet.

Det tog ett tag att varva ner, Micke flinade och pratade oavbrutet, han gnagde på sina ostbågar som en utsvulten hamster. Han gick igenom allt igen. Jag hummade och nickade, ville bara sjunka in i mig själv, bli trött och somna.

Vi checkade ut vid åttatiden, när det var som mest folk vid receptionen. Nu var vårt uppdrag slut.

Det blev inget större rabalder dagen efter eller på måndagen när polisens tekniker kom. Husse berättade att utställarna och arrangörerna ville gärna hålla en låg profil, hotellet också av förklarliga skäl. Vaktbolaget hade inget att basunera ut så alla hörde det och det blev inte mer än en notis i den lokala månadstidningen ett par veckor senare.

Vi fick våra 10 000 kronor var av Husse en vecka efter stöten. Men för honom gick det sämre. Som en konsekvens av nyckelstölden och inbrottet skyndade man på beslutet om att byta alla lås till elektroniska kortläsare, där så klart varje passering genom en dörr kunde spåras. Vems kort som hade använts, när, och vem som hade skapat det. Och kanske hade Husse klarat det på nåt sätt och kunnat gå ut med sitt byte nån natt, lämna det till sina uppdragsgivare och casha in sina pengar om det inte var så att hotellet redan hade haft ögonen på honom ett tag och kunde säkerställa bevis sex veckor efter vår vistelse, på att han stulit två flaskor whisky från pubens dryckesförråd. Han blev av med nycklar, uniform och arbetstider på bara några minuter. Tack och hej.

Så om jag får gissa så skulle jag tro att de där ryggsäckarna

och smyckena fortfarande ligger kvar där uppe i en av fläktrummmorna. Det var ju själva poängen med att lägga dem där att troligtvis skulle ingen, inte ens om man letade igenom hela hotellet, eller utförde normal fläktservice, upptäcka dem på mycket lång tid. Kanske aldrig.

MISSBRUK

av Peter Yngen

Numret säger honom ingenting, kan det vara mäklaren? Han brukar ha lätt för siffror, men nu har han ingen aning, tänk om säljaren har accepterat budet! Tre rum och kök, två sovrum, ett mindre för flickan och ett större med plats för hans rejäla arbetsbord, en lång hall och ett stort vardagsrum, lite trångt kök kanske, men en väl tilltagen balkong. Sjuttioåtta kvadrat för en komma tre miljoner, hyfsat låg hyra. De har lagt sitt första gemensamma bud, signalen ringer igen. Han känner hur det spritter i kroppen, skall just svara, men stannar upp, vad gör jag om det inte kommer att fungera? Han blundar, andas genom näsan, känner hennes närhet, mjukare än hans barndoms kattunge, framtassarna försiktigt trampandes mot bröstet, morgon efter morgon. Det får inte gå fel, tänk att essensen av alla vackra drömmar klev ombord på pendeln. Han slog ner blicken redan när hon kom in i vagnen, följde hennes steg, kunde sedan inte tro sina öron.

– Den går mot Märsta, eller hur?

Hon talar till honom, ser honom, slår sig ner, lyfter upp dottern i knäet, pussar hennes lilla röda äppelkind, skrattar.

– Vilket underbart väder. Hon fortsätter samtalet, presenterar sig. Hon heter Eva och strålar ikapp med dottern. Guds vackraste skapelse pratar med honom, även dottern talar med honom, skrattar åt hans snagg till frisyr. Han försöker svara, hitta ord, säger något fumligt medan en gnista far runt bland krutet i hans allra hemligaste vrå. Det exploderar, raketerna far kors och tvärs, hjärtat studsar som en Kenoboll i ett flipperspel.

Svetten rinner i nacken. De kom att ses, mellanrummen blev kortare, till sist var det hon som frågade, kom med idén om ett gemensamt boende.

Så ringer telefonen ännu en gång.

– Nils Edberg.

Den glättiga rösten når honom:

– Hej, det är Anette på Svenska Mäklarhuset. Jag har glada nyheter, de har sagt ja, ni får köpa lägenheten på Pilvägen.

Han sjunker ihop på golvet. Det blir tyst en lång stund, till sist säger han:

– Är det sant?

– Tror du att ni kan komma hit på måndag tjugo över fyra. Säljaren vill att vi träffas på Handelsbanken vid halv fem för att skriva på och reglera handpenningen.

– För mig går det fint, jag är ledig på måndag, men jag måste kolla med Eva. Jag ringer tillbaka så fort jag vet, hur länge är du kvar?

– Jag jobbar jämt, men ring så fort som möjligt så jag hinner tala med säljaren.

Nils lägger på, stirrar på telefonen. Vrålet fyller lägenheten, han kastar sig raklång på sängen, skriker, kudden gör sitt bästa för att skydda grannsämjan. Han hoppar upp, springer runt, öppnar fönstret, fyller bröstet med svalka, andas. Så kommer tårarna, lyckan som kommit över honom så ofta på sistone rinner längs kinderna, men han bryr sig inte, han måste ringa.

– Eva, älskar du mig?

Ett par veckor tidigare:

Gustav Willy Persson hade ingen barndom, inte mycket annat heller för den delen. Lycka var för andra. ”När Gustav föddes var abort inget alternativ”, som hans far Arne brukade säga så fort grabben kom på tal. Men tiden har trots allt gått, Gustav har fyllt femtio, men ”va faan e de å fira”, som han själv brukar säga. Redan som ung var han envis som synden, innan

knäskadan var han bland de bästa, trots det kom Arne aldrig och tittade, inte ens när distriktsmästerskapen gick på Sollentunavallen. Gustav såg sig om, vankade av och an, studerade rad efter rad på den välfyllda läktaren. ”Var är han?” Till sist måste han ge upp och koncentrera sig på loppet. Inför prisutdelningen höll han sig undan tills det inte gick längre, tänkte att far kanske skulle hinna, men Gustav var som sagt inget att ha, vare sig på löparbanorna eller när han, som tonåring i vit nylonrock, tvingades stycka kött, sida vid sida med sin far i rummet bakom charkbutiken. I skolan var Gustav stöddig, men resultaten var det inget fel på, tvärt om, han vågade inte annat. Ensam hemma höll radion spökerna borta.

Gustavs mamma var trött, ofta sjuk, såg lite speciell ut där hon slet med städningen. Tvättbjörnsögon av mascaran som flagnat i klumpar, håret trassligt eller virat i en knut. Fimpar gömda både här och där. Hissar upp och trappor ner, trasa, hink och såpdoft, några djupa lugnande bloss utan filter i porten. Hon, Malmvägen och John Silver.

Gustav ägnar sig åt brott, älskar spänningen, lever på det. Förutom kontaktnät är ett parti amfetamin hans största tillgång, sextio halvkilospåsar, omsorgsfullt vakuumpförpackade en ensam söndagsnatt vid den rostfria bänken innanför köttbutiken. Gustav har aldrig använt droger, avskyr langare, ”jävla drägg”. Att amfetaminet hamnade hos honom var mest en slump. För Gustav är partiet en tillgång och en möjlig utväg, en livförsäkring som knappt belastat hans ekonomi. Nu är partiet inlåst i en stuga, nyckeln hänger på en krok bakom en burk i köket. Stugan ligger i Bergslagen, fördelarna med huset är tystnaden, skogen, dofterna, ensamheten och att inget behöver göras. Nackdelarna är myggen och otillgängligheten på vintern.

När Gustav super stänger han av mobilen, sitter i stugan med handskar på, dricker till sista droppen, skakar, svettas, spy, lider.

Håller sedan i sig litervis med vatten, vilar, väntar ytterligare ett dygn innan han tar bilen hem.

Gustavs dotter heter Karin, han hade gärna haft fler barn. När Gustav träffade Britta, sin blivande fru, tog det inte många veckor förrän han övergav föräldrahemmet.

– Gustav du måste lämna jobbet och skaffa dig en utbildning, du kan inte jobba med din far hela livet, jag tror faktiskt att jag hittat något som passar dig. Hon ler och går ut i hallen för att hämtar en broschyr.

– Jag klarar kanske den fysiska delen men teoriproven?

Gustav kom in, klarade utbildningen, fick till och med vitsord. Britta födde Karin och höll samman allt tills han var färdigutbildad, men så en kväll rann bägaren över. Hon stod inte ut längre. Redan innan skilsmässan tog Britta med sig dottern och lämnade lägenheten. Britta arbetar som receptionist i Sundbyberg, bor i Rotebro, ville inte riskera att träffa honom i onödan. Gustav tappade allt, funderade då och då på att ta livet av sig, bryr sig inte längre om sitt utseende, tänker inte på pengar, köper i princip aldrig något. Det enda han bryr sig om förutom sin dotter är dykning. Om vintern tillåter dyker han året om, plastbåten ligger uppdragen vid stranden nedanför stugan, klarar alla väder. Han kan sjöbotten utan och innan.

När Gustavs dotter skulle fylla tolv önskade hon sig dykcertifikat, det var tidig sommar, Karin var klubbens yngsta någonsin. Hon flyttade hem till Gustav.

– Vad vill du ha, kanske en klänning eller varför inte ett smycke? Hon fick allt hon pekade på, åt på McDonald's, pluggade tryck och handtecken på kvällarna, dök på dagarna. Under examensdagen satt de på sjöbotten i vådräkt och tuber. Plötsligt tittade hon på honom, försökte fånga hans uppmärksamhet. Så en serie dövstumstecken hon lärt sig redan på dagis. Långsamt pekar hon på sig själv, sedan formar hon ett hjärta med fingrarna

och så åter en pekande fingerspets. Nagellackets glitter strålar som tusen stjärnor. Han vill stanna, låt blytyngderna cementera ögonblicket men nej, tiden rusar, syret sinar medan tårarna gör det svårt att se fingerspetsen med den självlysande nagel-skärvan. Efter duschen var det kaffe och kaka, hon fick saft och certifikatet, till sist satt de tysta i bilen. Väl hemma rafsade hon samman sina saker, flyttade tillbaks till mamma.

– Men ska jag inte tvätta dina kläder innan du åker? Han hade velat vika ner dem i väskan, lagt dem fint, haft henne kvar, samlat mod att forma ett hjärta.

Lena Moberg har inte kommit igång med veckans arbete när Gustav, utan att knacka, kliver in och stänger dörren bakom sig. Kläderna hänger, den beige skjortan är uppknäppt i halsen, en gråbrun kavaj skymtar under den trekvartslånga vinterrocken. Varför så påbyltad, tänker hon, innan hon gungar till i stolen och frågar:

– Hur är det?

Gustavs vattniga fiskögon granskar henne innan han låter blicken flacka runt i rummet. Han hänger av sig rocken, drar ut en av besöksstolarna medan svettpärlorna tränger fram i pannan.

– Gustav, vad har hänt? Hon lutar sig fram över skrivbordskanten. Han är uppriven, rödflammig.

– Karin har blivit våldtagen.

– Vem?

– Min dotter, Karin, våldtagen! Fattar du, min Karin!

– Menar du allvar, när hände det?

– I lördags, på en jävla fest i Vällingby.

– Hur mår hon?

– Vad fan tror du?

– Var är hon nu?

– Hos Britta, sin mamma, orkar inte ta sig ur sängen.

Han blir tyst, skakar sakta på huvudet, suckar, ser Karin fram-

för sig, hopkrupen, apatisk under täcket.

Han skjuter undan stolen, går fram till fönstret, tittar ut över centrumbyggnaden som likt Fågel Fenix rest sig ur byggdammet. Det är tyst. De vakuumisolerade fönstren stänger ute allt oväsen medan Arlanda Express och några bussar far fram som om livet går vidare. Som en svartvit film utan ljud, en vardag utan dofter, bilder av något helt annat. Svävande vita moln som lipar och gör grimaser, Sollentuna på väg mot vår, sin vackraste tid. Men Gustav ser ingen framtid, ser inte människorna på pendelstationen, fröknarna med barnen som drar fötterna efter sig, ser inte deras motsträviga streck som lämnas i gruset på perrongen. Gustav ser bort över de platta taken, upp och förbi kyrktornet på höjden, långt, långt bort i skyn, dröjer sig kvar, ser sakta hur en plan börjar ta form. Så bestämmer han sig, vänder på klacken och försvinner.

Gustav filar, vrider och vänder på planen, tänker ständigt på vad som hänt, svettas, snurrar av och an i sängen. Två veckor senare är han på väg till Västerås. Det är måndag lunch. Stugan ligger ensligt i en dal. Var fan är verktygsbältet? Han tar på sig de skitiga bomullshandskarna, går in i boden, sätter på sig arbetsstället. Han går in i stugan, river åt sig nyckeln, lyfter undan köksbordet, sliter bort den fläckiga trasmattan, öppnar luckan till matkällaren och klättrar ner för den branta stegen, låter ögonen vänja sig. Hämtar fyra paket amfetamin, stoppar dem under förarsätet. Kör tillbaks till Sollentuna, Häggviksvägen 14. Ställer bilen på den sneda parkeringen utanför. Porten är öppen, Gustav tar hissen, knäpper fast den inplastade falska Telia-legitimationen med ett långt finskt namn och en bild av honom på bröstet. Kollar åt vilket håll lägenheten ligger. Parkerar om bilen så att han kan se in i lägenheten. En figur rör sig fram och tillbaka innanför fönstret. Gustav tittar på klockan, snart tre, bara att vänta, lutar sig tillbaka, suger först av chokladen, tuggar sedan i sig den hårda knäcken. Dajm! Petar tänderna med en syl ur verktygsbältet.

Tjugo i fyra kliver mannen ut genom porten, går mot pendeln med raska steg. Gustav kliver in i hissen, åker till fjärde våningen, tar upp dyrken ur bältet, skjuttillhållarlåset är olåst, det andra låset är en enkel match. Inne!

Han står kvar innanför dörren, operationen bör inte ta mer än tio minuter. Han drar på sig mössan, viker upp kragen i nacken, knäpper till om sig, drar över skoskydden och kränger på sig operationshandskarna. Huset är byggt på sextiotalet. Från hallen ser han några glättiga lägenhetsbroschyrer, diskstället är tomt, han tittar in i badrummet, kliver sedan in i det enda rummet. Utsikten över parkeringen och gatan är fri, men han håller sig ändå borta från fönstren. I hallen finns en garderob, han föser undan träningssakerna med foten, här blir bra, tar fram den tre decimeter långa kofoten och bänder försiktigt upp innergolvet, utrymmet ner till betongen är kanske åtta centimeter, amfetaminpåsarerna får gott och väl plats. Han lägger tillbaks masoniten, trycker till spikarna med hjälp av kofoten, knölar in sportprylarna och stänger garderoben. När killarna på Krim fått tips och hittat amfetaminet blir det årtal på kåken. Han ler belåtet innan han tar ett extra varv i lägenheten, som en ritual, till sist går han ut i hallen och tar av sig skoskydden, står alldeles innanför ytterdörren när han hör hissen.

Gustav vågar inte chansa, han drar på sig skoskydden igen. Hissen stannar, en nyckel körs in i låset, Gustav står innanför dörren till rummet, dryga metern från ytterdörren.

Körkortet ligger nog kvar på köksbordet, killen som kom i hissen skyndar sig in i lägenheten. Jävla skit, vad händer? Blixtnabbt är Gustav över honom, träffar hans snaggade nacke med ett kraftfullt slag, en dov duns i golvet, latexhandskarna runt halsen, kroppen sprattlar knappt. Gustav sitter på knä över honom. Varför kommer du tillbaka din dumma jävel? Gustav släpper inte taget, killens ansikte är blåsprängt, tungan krampaktigt indragen, ögonen blodsprängda och utpressade ur sina

hålör. Inte ett ljud, pulsen är borta, men Gustav släpper inte greppet, han håller hårt om halsen i ytterligare några minuter. Du gav dig på fel tjej din jävla idiot. Livet rinner ut, tärningen har stannat, det blir stilla, tomt. Gustav reser sig, ser sig omkring. Vad fan gjorde den här killen på Karins fest? Vilka umgås hon med? En säkert femton år äldre smal fjant i skjorta och slips ligger framstupa över linoleummattan. Inte ett märke förutom saliv och snor på golvet. Gustav letar fram nyckelknippan i Nils Edbergs ficka, låser skjutstillhållarlåset, lyssnar efter ljud, går ett varv, lägger killens telefon bland lägenhetsbroschyrerna på köksbordet, stänger av ljudet, plockar ihop några matkassar. Fan vad jävla stökigt det här blev. Hittar en stor trunk med Intersports röda och blå bokstäver. Lyfter kroppen till badkaret. Väger han sjuttio kilo? Gustav drar av kläderna. Ditt äckliga jävla svin! Byxorna är kladdiga av urin och avföring; plaggen åker ner i en matkasse, han knyter åt. Spolar ren kroppen, sätter i proppen och fyller halva karet med ljummet vatten.

Kniven är välslipad, snitten görs under ytan, det är slipprigt, går knappt att se något för allt blod, lätt att tappa greppet, men Gustav är rutinerad. Då och då byter han vatten, låter blod, ledvätskor, urin och galla rinna ut, planerar snitten, fyller åter på med vatten, skär upp i små delar, en fot, ett underben, magsäcken, får loss bålen, knäcker revbenen mot badkarskanten, metodiskt och vant efter otaliga timmar vid styckbänken. Kroppen uppbyggd enligt samma mönster, muskelfästen, ledband, kotor, brosk. Stålet är härdat, tolv centimeter långt och otroligt vasst, inte ett stänk som inte går att tvätta bort. Gustav rör inte en min, inte förrän han kniper tag om ollonet med fingrarna, drar rakt ut, ler och skär av vid roten.

De glättiga reklambladen från hallen täcker botten i trunken. Nu skall vi se om vi får ner allt? Påsarna med kroppsdelar och kassen med de stinkande kläderna stuvats noggrant samman, till sist lyfter han upp locket till golvbrunnen, håller ner tvätt-

medel som han hittat i ett skåp och spolat rent med hett vatten. Hämtar amfetaminet i garderoben och går ett sista varv. Tar av sig mössan och handskarna, låser upp skjuttillhållarlåset, trycker upp hissen, lyfter in trunken.

På andra våningen stannar hissen. Vad i helvete nu då? En kvinna öppnar dörren, en liten hund slinker in.

– Får vi plats?

Gustav nickar. Det är för sent, kvinnan kortar kopplet, den kinesiska nakenhunden känner på sig. It's once in a lifetime. Hunden gnyr och krafsar på trunken, hissen tycks trotsa tyngd-lagen.

– Nu får du sluta! Hon drar generat i kopplet, låter blicken flacka. Äntligen stannar ekipaget. Gustav håller upp dörren, kvinnan släpar med sig den motsträviga hunden och försvinner över gården.

Jävlar vad han väger! Gustav lyfter in väskan i bakluckan. Klockan är snart fem. Han stoppar plastlegitimationen i fickan, kör tillbaka mot Västerås, guppar till sist fram över skogsvägen. Vid stranden finns det gott om sten, mörkret har redan lagt sig. I roddbåten fyller han upp väskan med sten. Här någonstans, båten glider den sista biten. När han nått platsen där landmärkena visar att han ligger rätt, sticker han försiktigt några hål i trunken innan han sakta lyfter väskan över bord. Vattnet ligger blankt, en uggla hörs hoa i fjärran, ett nätt plask från en fisk rör upp några vågor. Rakt under kölen ligger en skreva, han har själv glidit ner över kanten, utforskat den, drygt tolv meter djup och fem meter bred. Väskan sjunker, fågelns övergivna läte studsar över vattnet. Gustav sitter still. Det här var fan inte bra! Han skakar sakta på huvudet, andas tungt innan han försöker få fatt i årorna. Åter skär de långa bladen genom vattenytan. Snart ligger båten på land. Billyktorna letar sig genom skogen medan radion håller demonerna på avstånd.

Gustav bestämmer sig för att ta en promenad. Kanske den ljumma sommarkvällen kan hålla tankarna borta. Ruta för ruta

ser han händelseförloppet. Gjorde jag verkligen inget misstag? Han skall just ta på sig jackan när det ringer, tänker först strunta i telefonen, men av någon anledning lyfter han luren.

– Hej Gustav, det är jag, har du möjlighet att komma hem till mig och Karin en stund?

– Har det hänt något?

– Snälla, kom hit, jag vill inte ta det över telefonen.

Gustav kör till Rotebro. En oro gnager i honom, han har stått i Brittias trapphus flera gånger, väntat på Karin, två dagar varannan helg, burit hennes saker, men inte varit inne i lägenheten på åratat. Han tar ett djupt andetag, sätter fingret på ringklockan.

– Hej, kom in. Gustav ser sig omkring, ordningsamt, kappor och jackor på galgar i hallen, skor på en hylla vid golvet, nya tapeter.

– Vill du ha kaffe?

– Ja tack. Gustav tar av sig skorna, men behåller skinnjackan, följer henne in i köket medan hon fortsätter:

– Du får inte bli galen nu, vi måste hjälpas åt.

– Berätta.

– Karin är gravid.

– Vad i helvete säger du!

– Hon har bestämt sig för att behålla barnet.

– Var är Karin?

– På sitt rum, gå och säg till henne, men ta det lugnt, väldigt lugnt. Kaffet är snart klart, ta det riktigt lugnt är du snäll.

Gustav andas tungt, går ut i hallen. ”Här bor Karin.” Färgglada träbokstäver med prickar och ränder pryder dörren, säkert tio år gamla, han knackar på.

– Kom in.

– Hej vännen, hur är det?

– Så mamma har skvallrat.

– Skvallrat vet jag inte, hon ringde och bad mig titta förbi, men kom, mamma har satt på fika.

– Måste jag?

– Kom igen nu, låt oss inte vänta.

Gustav går tillbaka till köket, det sista kaffet rinner ner genom filtret, en skål med Ballerinakex, några bullar och en bukett tulpaner står på bordet, ljusen flämtar till av draget från fönstret. Karin kommer släntrande i ett par lurviga tofflor, har mjukisbyxor och en gul South Park tröja med en skrynklig Kenny mitt över bröstet, hon stannar och säger:

– Familjeråd! Hon lutar sig mot diskbänken, tittar trött på sina föräldrar.

– Snälla Karin, kan du inte berätta för pappa?

Karin rycker på axlarna samtidigt som hon säger:

– Jag ljög.

– Om vad?

– Om våldtäkten, jag fick ingen mens, hittade på att det hände på en fest. Hon rycker på axlarna, tittar ner i golvet och fortsätter; men nu vet jag. Jag är kär, vi skall behålla barnet.

– Vilka vi? Gustav frågar lugnt, ser inte arg ut, verkar samlad. Lika slät och opåverkad som en tryckkokares blanka yta just innan allt exploderar, locket flyger av och det sönderkokta innanmätet smetar ner varenda vrå i köket.

– Jag och min kille.

– Och vem är din kille?

– Ni känner honom inte, men han har nästan samma förnamn som du pappa, Gustav Vilhelm, men kallas Wille.

– Hur länge har ni känt varandra?

– I tre månader snart, ni kommer att gilla honom.

– Och vad gör denna Wille på dagarna?

– Varför låter du så spydig?

– Jag undrar bara vad han ägnar sig åt.

– Gustav, lugna dig snälla. Britta tittar vädjande på honom.

– Han pluggar.

– Hur gammal är han?

– Fyller tjugo i februari.

– Så han fyllde nitton för några månader sedan, går i gymnasiet alltså!

– Nej han har hoppat av.

– Vad läste han?

– Media, han är fantastisk, spelar gitarr, jag älskar honom, fatta, vi kan inte leva utan varandra.

Britta sitter tyst, dricker knappt något kaffe, ser bedrövad ut, tittar på sin dotter medan hon säger:

– Karin, det här är allvar, kanske ditt livs största beslut, jag ber dig, du måste verkligen fundera igenom det här.

Gustav sträcker sig över bordet, tar sin dotters händer, smeker henne sakta innan han frågar:

– Vet du hur länge du varit gravid?

– Jag är i nionde veckan.

– Vad säger Willes föräldrar?

– De vet inget ännu.

Gustav håller kvar Karins händer och säger:

– Jag har en idé, kan vi inte äta middag tillsammans, du bjuder in Wille och hans föräldrar så vi får träffas. Jag kan komma hit, ta med mig thaimat eller om mamma vill laga något?

Britta rycker på axlarna medan hon säger:

– Är det verkligen en bra idé?

– Och killen som du sa hade våldtagit dig, vem var det?

– Ingen.

– Men du sa något namn vill jag minnas, hur fick du fatt i honom?

– Pappa glöm det, jag ljög, fick panik.

– Karin, jag vill veta.

Gustav kan inte hålla hennes händer längre. Om en kvart stänger systemet, han vill köpa några sjuttiofemmor, ta sig till Västerås, lägga sig i det lilla rummet innanför köket och häva i sig allt han förmår. Han håller emot, måste samla sig, vill inte visa sig så här. Vill heller inte synas vid stugan. Han funderar på om han skall köra till jobbet, gå in på sitt tjänsterum i

polishuset och gräva ner sig i någon utredning, drunkna i jobb. Hela kroppen skriker efter sprit, huvudet vill gå i bitar när Karin lojt svarar:

– En snubbe, en helt misslyckad typ, ett namn bara, bor i Häggvik tror jag, är brorsa till Magnus Edberg, en kass lärare jag hade i matte. Vad gör det om jag ljuger lite om honom?

– Karin!

– Pappa, en jävla datanörd, när började du bry dig? Ett namn som poppade upp, släpp det bara!

**MYSTISK MAN I KALSONGER
INVOLVERAD I POLISMORD**
av **Hans Lundell**

De båda poliserna i patrullbill Adam 2757, Kolje Bogdahl och Bruce ”Marathon” Klöverbäck, tjugofem respektive trettio år gamla och stationerade i Sollentuna polisdistrikt sedan ett par år tillbaka, svängde in till Iris nattöppna korv och fiskgrill i södra Sollentuna. Klockan var 01.42 söndagen den 5 augusti 1973, när de hungriga på Iris stekta strömmingsflundror med hemgjorda potatismos, klev ur sin polismålade Chrysler Valiant på parkeringen tio meter bort från serveringsluckan. Det var för en gångs skull helt folktomt, och Bruce, som allmänt bara kallades för ”Marathon” eller enbart för ”Maran” på stationen – efter att fyra år i rad ha sprungit Stockholm maraton– var den här kvällen på sitt bästa skämthumör. De bägge hade haft en lugn start på nattpasset, och komradion hade varit tyst hela kvällen förutom de vanliga blippsignalerna var femte minut. ”Marathon” körde upp båtmössan i pannan, sträckte sig in genom den öppna luckan och ropade till Iris på sitt skämtsamma vis om hon möjligen hade några varma fiskar till ett par nattvandrare. Koljas leende åt sin kollegas uttryck fastnade i halsen när han hörde två tysta floppande ljud inifrån luckan och en röst som väste: ”Fisken är slut för idag”. Sedan såg han rotekamratens uniformsmössa flyga bakåt och hur Bruce Klöverbäck föll ihop som en trasa ner i betongplattorna med ett hål mitt i pannan. Kolje som fortfarande bara var patrullerande poliskonstapel, slängde sig snabbt i skydd under disken och trevade efter sin tjänstepistol innanför det knäppta hölstret. Med vapnet osäkrat övervägde

han chanserna att ta sig helskinnad till polisbilen för att ringa förstärkning. Att tio meter kunde vara så långa, hann Kolje tänka när han hukande rusade över parkeringen och hela tiden väntade att få höra nya floppande ljud från mördarens pistol.

”Förstärkning, polis skjuten, troligen död”, skrek han knästående på asfalten bakom bilens skyddande plåt när han oskadd hunnit fram till mikrofonen. ”Förövare och personal troligtvis kvar i gatuköket hos Iris.” Han lade också till att det var hans överordnade Bruce ”Marathon” Klöverbäck som blivit skjuten mycket illa i huvudet och att ambulans måste skickas.

Två minuter senare badade hela korvkioskens parkering i blåljus från ett tiotal polisbilar och motorcyklar. Förvirringen var total när kommissarie Sven Skräder anlände och snabbt tog kommandot. Ingen visste vid det här laget om rånaren var kvar i kiosken eller hur det stod till med kioskiträdet.

Polisskolan i Solna hade just den här kvällen en mörkerövning med blivande poliser i omkörningsteknik och prejning av fordon med både bilar och motorcyklar i området, när larmet om polismord gick ut över radion. På mindre än tre minuter hade aspirantstyrkan omringat kiosken och bevakade nu bakdörren som stod på vid gavel. Kolje som också tagit sig runt till baksidan tittade försiktigt in genom dörröppningen med vapnet i skarpt skjutläge, kunde nu se ett par kvinnoben som låg utsträckta på golvet någon meter innanför dörren. I samma ögonblick hördes en bil med V8-motor vråla igång och hur det skrek i asfalten när den försvann norrut. Medan kommissarie Skräder gav order till poliser på framsidan om förföljande, sprang han själv till bakdörren där han kunde se hur Kolje försökte frigöra kioskiträdet, som inte var Iris, från silvertejpen hon bundits med. Hon var, trots situationen, lugn och kunde ge ett hyfsat signalement på rånaren som hon trodde var påverkad av knark av något slag. Ambulansen hade kommit, men åt ”Maran” Klöverbäck fanns ingenting att göra. Han hade dött på fläcken av kulan i pannan, den andra hade träffat emblemet i båtmössan

som slungats iväg flera meter. Natthungriga stammisar och vanliga nyfikna hade snabbt börja strömma till, men kommissarien hade snabbt sett till att få området avspärrat och kunde bara meddela att kiosken var stängd och att alla kunde lämna området så fort som möjligt. Att ingen av dessa skulle ha sett något av värde för utredningen visste han nog redan, men några poliser blev i alla fall kommenderade att ta namnuppgifter på eventuella vittnen.

Skräder hade tagit med sig Kolje till en polisbil för att höra hans version och samtidigt försäkra sig om att han inte var i chocktillstånd och i behov akut psykologhjälp.

Under tiden hade Kommissarie Lövblad tagit över den operativa delen av jakten på rånaren som nu hade blivit rån-mördare. På mindre än två minuter hade han organiserat en karavan av förföljande fordon. Han satt själv i den fjärde av fem bilar. Dessutom hade han fyra motorcykelpoliser bakom sig och gav order till var och en hur sökandet skulle fortgå. Han bad om helikopterhjälp från kommandocentralen, men förstod samtidigt att det skulle ta alltför lång tid innan den kom i luften och kunde vara till någon nytta eftersom det var tidig söndagsmorgon.

Han kommenderade att allteftersom avtagsvägarna dök upp skulle första bil i ledet svänga in och avpatrullera området ifråga genom att bl.a. hålla ögon öppna efter färskas däckspår på grusvägarna. Rån bilen hade minst en och en halv minuts försprång, och av ljudet att döma en stor V8-motor så den borde göra tydliga sladdmärken på de mindre vägarna. Lövblads egen bil tog av till vänster vid Amerikaskogen för att syna av Skälbyområdets två vägar för att sedan återansluta vid rondellen längre fram om inget inträffade som ändrade planerna. De två efterföljande motorcyklarna skulle ta vänster i rondellen och kolla upp Lövblads område från motsatta hållet. Tanken var att stänga in mördaren mellan dem om han befann sig i området. Av de två sista poliserna skulle en ta av mot Edsberg och den

sista fortsätta norrut mot Norrviken. Kommissarie Lövblad beordrade chauffören, konstapel Gripe, att stanna till när de kom fram till korsningen Kämpevägen-Västervägen för att lyssna efter eventuella motorljud från den mullrande V8:an. Då dök den upp, mitt framför motorhuven på polisens svartvita Volvo Amazon. En skamfilad blåvit Chevrolet dundrade förbi i nästan hundra kilometer och växlade precis upp till tvåans växel när kommissarien greppade mikrofonen och anropade alla grupperingar att täppa till samtliga utfarter från Häggviksområdet till Sollentunavägen. Den egna bilen ställdes tvärs över korsningen femtio meter längre fram med blåljuset ilsket roterande på taket och blockerade eventuell reträtt från rånarbilen. Både Lövblad och Grip gick i skyddsställning bakom polisbilen med dragna vapen samtidigt som skrämde hyresgäster nyfiket började kika fram bakom fördragna gardiner och nerdragna persienner.

En äldre man i femtio, sextioårsåldern som var på väg hem efter en blöt fest i bara kalsongerna, träskor och en svart skinnväska runt midjan, kom vinglande mitt i vägen ledandes sin gamla damcykel. Han blev förskräckt när han upptäckte alla blåljus och ylande sirener. Från ena hållet uppfattade han en fartdåre med vrålände motor och från det motsatta två blinkande och tjutande polismotorcyklar. Den framrusande bilen hann inte väja när mannen i kalsongerna snubblade till i träskorna och föll omkull mellan två parkerade bilar intill trottoaren. Han rammade mannens damcykel i över etthundratrettio kilometer i timmen, krossade framrutan och fick tvärsladd på bilen som välte, och med full kraft kanade på tvären rakt in i den första polismotorcykeln. Polis mannen som insåg att han inte kunde komma undan på den trånga Västervägen för alla parkerade bilar på ena sidan och tomtstaket på den andra, valde att lägga ner sin BMW-motorcykel på sidan och glida iväg på skinnstället. Han undvek med en hårsman att krossas av den framrusande Chevan som sprutade gnistor där den kasade på ena dörrsidan

mot asfalten och hotade explodera i ett eldhav. Polismannen slutade inte kana förrän det tog stopp mot en förvirrad man i kalsonger och midjeväska mellan två personbilar med tjutande tjuvlarm. Polismannen tittade lite underligt på kalsongmannen men konstaterade att han inte var skadad innan han rusade fram till det som var kvar av rånarbilen för att omhänderta föraren.

Nu började poliser, brandbilar och ambulanser samlas och hela gatan blinkade av blåljus. Det verkade också som att varenda hyresgäst efter hela gatan var på benen trots den tidiga timmen, en del till och med i bara morgonrock och tofflor. Men var var den mystiske mannen i kalsongerna???

Mannen som trodde han var orsak till olyckan fiskade försiktigt upp sin portnyckel ur midjeväskan, gjorde sig osynlig i vimlet och smög tyst in genom porten och beskådade en stund utvecklingen genom sovrumspersiennernas smala springor. Oförstående och ovetande om att han stoppat en polismördare i fyllan och villan, gick han till sängs och somnade med både träskor och midjeväska på.

PÅ JAKT EFTER IDENTITET

av Conny Knutsson

John hade nyligen flyttat in i ett äldre hus i Sollentuna. Det låg i utkanten av Viby med naturen och sjön Ravaln alldeles runt hörnet. Han fick med sig sin dotter efter en lång och slitande vårdnadstvist. Han hade kämpat sig till hennes vårdnad då han ansåg att mamman inte var lämplig att ta hand om sin dotter.

Hans dotter Linda hade fått en alltför fri och otyglad uppfostran. Då Veronika som mamma inte längre var stabil utan sökte sig alltmer till olika former av terapier och märkliga forum för att hitta sig själv, kände John sig som en värdig segrare i vårdnadstvisten.

Nu skulle det bli ordning och reda i Lindas liv. Nu skulle hon på behörigt avstånd från sin mamma, få en trygg och stark uppfostran av honom med tydliga målsättningar i livet.

Till en början hade allt gått bra. Linda hade träffat nya kompisar och börjat alltmer satsa på skolan; hennes betyg och andra omdömen pekade uppåt.

Men det fanns saker som oroade pappan. Jenny, en udda tjej som bodde i ett radhus på motsatta sidan av Viby, kom allt oftare och besökte Linda.

En tjej vars kläder ibland såg ut att höra medeltiden till och som verkade leva i någon slags fantasivärld.

Något som oroade John ännu mer var de märkliga, gamla huset vid gränsen mot Järvafältet. Där hade han sett mystiska människor i märkliga kläder och utstyrselar.

Linda och Jenny pratade mycket om dem och verkade både rädda och fascinerade. Speciellt Jenny pratade mycket om dem som om det var något spännande att söka sig till.

Än värre var att Linda inte kom hem i natt. John minns hur hon ilsket och gråtande hade smällt igen dörren, stuckit iväg i går kväll och inte återvänt på hela kvällen. Han ångrade att han råskällt på henne och dessutom gett henne ett slag rätt i ansiktet. Ilskan över hennes uppkäftighet hade runnit över och han hade gjort det igen, slagit sin dotter, om än med öppen handflata. Han hade enligt svensk lag gjort ett brott men något han själv tycker borde vara en naturlig del av uppfostran. Något som han varit i konflikt med, både med sig själv och med Veronika. Deras olika uppfattning om uppfostran var en av orsakerna till skilsmässan för ett par år sedan. Han ansåg att Veronika hade tappat greppet om Linda i tonåren och dessutom själv sökt sig tillbaka till någon slags nyrenässans inom tonårslivet och dess sökande efter sitt rätta jag.

Han själv hade vuxit upp i ett auktoritärt fostrande hem. Hans far körde med disciplin och lydnad i sin strävan för att få sina barn till pliktfulla medborgare och in på vägen till utbildning och framgång. Hade själv fått känna på hur det var att få stryk. Det hade svidit i kropp och själ men det hade också fört med sig att han aldrig hade fallit ur ramarna, något som hans far många gånger pekade på, hur illa det kunde gå för ”dagens ungdomar”.

Ändå hade han gjort fel och var nu rädd över att han gått för långt med sitt handgemen med Linda kvällen före. Också rädd för att hans före detta skulle bli uppdagad om detta och på nytt börja processa om vårdnaden. Det var nämligen ofta argument som att pappan hade slagit sin dotter hon använde sig av. John ville inte göra något stort av det hela varför han inte anmält till polisen att hon var försvunnen.

John gick och sökte för fullt i närområdet i hopp om att få se Linda. För vilken gång i ordningen han försökte få mobilkontakt med henne vet han inte.

Snart insåg han att det var bättre att sätta sig i en bil och kamma av ett större område.

Han gav sig iväg mot det gamla huset där de mystiska människorna bodde. Det låg i utkanten, lite för sig självt, på en kulle intill sjön. John ställde bilen på behörigt avstånd från huset, allt för att väcka minsta möjliga uppmärksamhet. Han smög sig upp på en grusgång mot huset. Det var snårigt och vildvuxet runt huset. Ytterdörren var på vid gavel. Inifrån hördes ett förtvivlat tjejskrik. John skyndade mot dörren. Han ropade för att höra om någon var där men fick inget svar. Så han smög in i den stora hallen och ropade på nytt. Ett ihållande, plågat tjejskrik hördes igen. Han skyndade upp till övervåningen och öppnade dörren till ett av rummen. Där inne fanns en förklaring till skriket. En video stod på med en film om någon satanistisk seans där en ung flicka plågades. Det hela sände kalla kårar över honom. Varför är denna film påslagen? Rummet var fullt med ockulta ting, inte minst en massa masker som tycktes stirra obehagligt mot honom. Ett fönster stod på glänt. Han gick fram dit och tittade ut. Det var högt ovan marken förstärkt av sluttningen ner mot sjön. Där, mitt i buskaget ner mot sjön, kikade någon fram, en platt liten kamera skymde snart ansiktet. John skyggade. Samtidigt hörde han att en bil bromsade in utanför. John skyndade till annat fönster. En grovhuggen man med långt stripigt hår med svarta mantelliknande kläder kom gående. Han gick med bestämda steg mot ingången.

– Hallå vem är i huset?

Han skrek ett namn, något utländskt tjejsnamn, lät det som.

– Fan var är du, har du stuckit? Din jävel, har du smitit! mullrade han ilsket.

Mannens vrede gjorde att John kände sig hotad. Han kröp ihop i ett hörn av rummet. Måste vara beredd, att handla om han kom. Mot en vägg stod ett basebollträ lutat, han greppade tag om det och tryckte upp sig bakom dörren.

Mannen rusade in i rummet. I samma ögonblick slog John till med ursinnig kraft mot mannens huvud så att han ramlade omkull, vrålade ilsket och vred sig mot John. Liggande tog

mannen ett kraftigt tag om hans båda ben. John kände hur hans knän höll på att vikas av kraften och började desperat banka vilt med slagträt mot hans huvud. Mannen tappade sitt grepp om benen. Med nerblodat huvud tystnade mannen och blev liggande orörlig. Det skrämde honom, han släppte ängsligt tråpåken. Tittade på den blödande mannen. Han såg livlös ut. Vid en närmare titt såg John vad som hade hänt. Mannen han slagit ner var död. Död!

John for ut ur rummet, ner för trappan och ut genom ytterdörren. Flämtandes böjde han sig över trappräcket utanför huset. Han skakade och kände sig alldeles yr. Tittade sig ängsligt omkring. Såg någon honom? Hon med kameran, fanns hon i närheten?

Precis när han skulle åka iväg kom han på att baseballträt låg kvar. Fingeravtryck, tänkte han, måste in igen.

Med darrande ben gick han tillbaka. In i hallen, upp för trapporna och, som det kändes, en evighet innan han krampaktigt tog tag i mordredskapet på nytt.

På väg ner hörde han steg utanför. En kvinnas röst ropade försiktigt

– Älskling är du hemma?

John var nästan nere i hallen. Med raska steg for han upp på en pall alldeles bakom den halvöppna dörren.

Fan! Någon kan vittna om honom. Så fort kvinnan klivit in såg han henne snett bakifrån. Hon hade en stor kniv framför sig som hon krampaktigt höll med båda händerna. Hon verkade skärrad och sakta smög hon fram. John bet ihop, samlade adrenalin och klippte till! Fick en bra träff så att hon föll ihop. Hon såg livlös ut men John tog aldrig reda på om hon var död. Hann bara se blod och höra en stark duns mot något föremål då hon föll. Brydde sig inte om hon levde eller var död. Hon kan aldrig ha uppfattat honom.

Med ännu mer ångestfyllda tankar skyndade han sig, hukandes mot bilen. Han ville göra sig så liten och osynlig som möjligt.

Han öppnade bilen. Tittade på det blodiga slagträet. Ville inte ta in det i bilen. Han la det i en kasse i bagaget. Med darrande händer satte han nyckeln i startlåset och vred igång startmotorn.

Efter att ha åkt en bit längs vägen såg han en liten avstickare ner mot Ravaln. Han svängde ner till en liten vändplan alldeles intill sjön. Den snåriga terrängen runt omkring skiljde av honom från husen i närheten.

Han tog med sig kassen ner till vattnet. Tittade oroligt omkring sig men ingen verkade ha sett honom. Han plockade ur slagträet ur kassen och slungade ut det i vattnet. Vattenytan bröts, det stänkte till men trots metallbeslaget runt träet, sjönk det inte utan flöt upp och började glida bort. Fan! John fick panik, nu blev han tvungen att vada ut i vattnet. Vattnet klättrade långt upp på benen innan han fick tag i det. När han är på väg tillbaka ser han mellan bilen och snåriga buskar en mystiskt klädd tjej med en märklig svart dräkt med huva. Ansiktsdetaljer var svåra att urskilja i motljuset men anade ett blekt ansikte med starkt markerade ögon och läppar. Både nyfiken och skygg verkade hon vara. Han uppfattade att hon precis lät en kamera föras in under dräkten. John rusade upp ur sista biten av vattnet, skrek åt henne:

– Stanna! Vem fan er´u?

Hon hade redan börjat springa längs stigen efter sjön. John rusade efter men de tunga blöta byxorna bromsade hans framfart. Jagad som ett villebråd försvann hon in i skogen. Han stannade till, insåg att det inte var någon idé att jaga henne. Skogen mot Järvafältet var stor och vildvuxen.

En serie tankar for runt i Johns huvud. Vem var hon den bleka tjejen med starkt målade ögon och mörkröd, starkt markerade mun? Vad ville hon honom? Var det samma person som stått i buskaget utanför huset?

Efter att ha åkt hem en stund, bytt om till torra kläder, suttit ner en stund och skingrat tankarna, förberedde han nästa drag. Baseballträet, som på nytt låg i bagageluckan, måste gömmas

undan.

John satte sig på nytt i bilen, några minuter senare antrade han en infart mot Järvafältet. Han körde in på en oansenlig grusväg som ringlade fram i en på båda sidorna tät och vildvuxen skog. Han var ensam på vägen, han visste att det inte var tillåtet annat än för de med tillstånd att köra på dessa vägar. Kom till en mötesplats och körde bilen maximalt in till kanten. Klev ur med sitt mordvapen och en bensindunk i händerna. Såg sig omkring. Utan att se tecken på någon människa gick han in i skogen. Den var tät och stökig med pinnar och grenar överallt. En bit in hittade han en mer öppen plats.

Han samlade ihop grenar och pinnar från marken och la ner kassen med baseballträt mitt i pinnhärvan och hällde ut en mängd av innehållet.

När det var tillräckligt indränkt tände han en tändsticka och slängde den mot bråtet. Det flammade upp omedelbart och ett flöde av eld lyste starkt i den dunkla omgivningen. Han tittade sig oroligt runt, det kändes hela tiden som någon iakttog honom. När han såg att det brann under kontrollerade former började han gå därifrån.

Han hade inte mycket mer än vänt sig om och tagit några steg förrän han chockades av att det stod någon och stirrande, bara några meter ifrån honom. Det var hon igen! Svarta dräkten, huvan det bleka ansiktet. Den mystiska tjejen vid sjön!? En rädsla och ilska blossade upp inom honom. Hon tycktes skrämmas av hans häftiga reaktion, såg alldeles förskräckt ut. Det var som om ville säga något men det kom bara något otydligt ur hennes mun. De starkt målade läpparna såg alldeles kladdiga ut. Hon vände tvärt och började springa därifrån. Hans puls var på högsta nivå. Han rusade i full fart efter henne. Hon sprang för fullt, slängde ibland en ängslig blick bakåt, hastade vidare i en allt tätare och svårforcerad terräng.

– Din jävul, jag ska ta dig, för det ur honom.

Hennes långa fladdrande tyg gjorde det svårt att springa fort

och John tog in på hennes försprång. Han ryckte tag i henne samtidigt som han föll över en rot och drog med henne i fallet. Hon vred och vände sig och skrek förtvivat, det rann blod ur hennes mun men inga ord hördes.

– Din jävla förföljerska. sa han och grep tag om en stor, tjock gren som låg alldeles intill. Sekunden senare hade han våldsamt drämt till henne. Din djävul, tänkte han, du är ond du tillhör dom jävla ockulta, du vill åt mig! Han drämde en serie slag på nytt mot den fallna, hjälplösa tjejen.

Hon låg orörlig med ansiktet nervänt mot marken och armarna skyddande över huvudet. Han upptäckte något hon hade i handen, en liten platt mobilkamera. Han försökte få fram något ur den. Hade hon fotat något som kunde binda honom? Han fick inte fram något. Visste inte funktionen och var stressad och inte klartänkt, desperat slängde han mobilkameran rätt in i en sten. Det for delar överallt. Han var beredd att springa därifrån men hejdade sig. Måste dölja fler bevis. Fingeravtryck på den krossade kameran. Kretskortet, en kriminaltekniker kanske får fram en bild som är tillräckligt tydlig för att binda honom. Fingeravtryck på hennes kläder, på grenen. Var fan ligger den nu då, bland allt skogsbråte?

Han tänkte på det där med att eld röjer undan alla bevis och sprang tillbaks till eldplatsen. Det fanns mycket bensin kvar i bensindunken.

Dölj alla spår, jag får inte sättas dit, for tankarna. Han skvätte ut bensin runt henne. Han lät bensinen även dränka in henne. Hon får inte överleva. Bränn alla fingeravtryck alla bevis och vittnen.

Han lät en brinnande tändsticka falla och kroppen flammade upp till en eldhärd. Johns inre hade redan flammats upp, han hade tappat all besinning.

Brinn din demon, din trollpacka som förföljt mig, tänkte han.

Utan att fatta det rusade John därifrån. Hans onda som skulle förgöra det onda, det som hade rättfärdigat hans handlingar

hade runnit av honom. Han var en människa igen, med känslor; rädslan hade övergått till flyktinstinkt, han sprang som ett jagat villebråd ifrån elden och den brinnande tjejen. Det var som han såg det i ögonvrån hela tiden, kände den otäckt stickande lukten av bränt som om det följde efter honom. Blint rusade han vidare, in i täta snåriga skogspartier, det var som om alla träd var på väg att falla över honom.

Plötsligt var han ute vid grusvägen. Men var är bilen? John hade blint rusat på och fattade inte var han kom fram. Var han på något nytt ställe efter samma väg eller hade han totalt tappat kontrollen och kanske kommit till en helt annan väg? Han blev stående vid väggkanten på svaga, darriga ben. Han hade tappat kontrollen. Det svartnade för ögonen.

Dimmig i blicken, med tårfyllda ögon, vaknade han upp. Suddigt såg han två ben i mörkblå beklädnad alldeles intill sig. Han lyfte sakta huvudet och följde uppåt med blicken. De beklädda benen övergick till en polisuniform.

En polis! Ett ruskigt och panikartat inferno rusade upp i Johns huvud. Ynkligt och vädjande fick han ur sig

– Det var inte jag.

– Vad då var inte jag? sa den kvinnliga polisen undrandes.

Längre bort fanns en polisbil och en manlig polis som stod lutad mot bilen.

– Nä det var inget, hasplade han ur sig.

– Vad är det som hänt dig? Du verkar ha råkat ut för något?

– Ta in honom, ropade polismannen vid bilen.

– Kom med, du behöver hjälp.

Poliskvinnan ledde den skärrade John till polisbilen.

– Det luktar bensin om dig, sa hon.

Han fördes in baksätet.

– Vi för honom till polisstationen, han behöver vila ut, vi får abbryta spaningen så länge, sa polismannen.

– Vi får ta och höra honom senare vad som hänt, han behöver

få vila först.

John kunde trots det tilltagande motorljudet uppfatta det som de sa framför honom i framsätena. Hans puls var hög och alla hans sinnen var spända till sitt yttersta. Polisbilen åkte sakta fram längs grusvägen. Bilen! Där var den, hans bil. Ingen sa något om den. Inte heller John fick ur sig något då han såg den försvinna ur synfältet på sidorutan.

Plötsligt hördes ett anrop på polisradion.

– Två människor hittats döda i ett hus i Viby, är ni i närheten?

John hade svårt att få luft. Han höll på att kväva sig själv av anspänningar. Bilens fart ökade markant tills Järvskogens utkant passerats och övergått i Vibys angränsande område mot sjön. Bilen åkte upp på gårdsplanen mot just det huset som John befarade.

– Sitt kvar, vi går in i huset och tittar så länge, kommer snart fler poliser.

John satt kvar i sin värld som fastfrusen i baksätet. Han stirrade med tom blick. På bara någon timme har han dödat tre människor. Han sitter i en polisbil med två poliser som precis gått in i huset för att se två av hans offer. Ska han ta chansen och gå ur bilen och bara springa därifrån?

En man kommer ut från huset med bestämda steg mot bilen. Han kliver in i baksätet och hälsar artigt.

– Jag hörde att det hänt dig något ute i skogen på Järvafältet. Har du varit inblandad i något hemskt. Varit i kontakt med dem därinne?

John skruvade på sig men försökte samla sig lugnt.

– Jag känner igen dig, är inte du Lindas pappa?

John nickade instämmande.

– Min dotter har varit borta ända sen igår. Har bara fått ett bildmeddelande på mobilen. Har sökt för fullt efter henne. Gick till detta hus, fann de döda. Han visade bilden på Jenny. Hon hade svarta märkliga kläder, vitmålad i ansiktet, starkt målade läppar. Skrev bara ett kort meddelande: ”Jag gör det här för

Lindas skull?”. Men jag hade inget nummer till er och visste inte riktigt var ert hus låg. Kopplade in polisen för hjälp, nu under eftermiddan, för att söka efter henne.

Jennys pappa skruvade på sig.

– Jenny har pratat om huset ibland men jag har inte riktigt fattat vad det handlar om. Hon har både pratat fascinerat om dem men på senare tid med allt mer reserverad ton. Hon misstänker att det rör sig om ockulta saker. Att hon till och med pratat med polisen om det men att hon blivit ignorerad. Kanske hon drog sig hit för att på egen hand söka bevis på något med hjälp av bilder. Hon alltid varit sån, gått sin egen väg, vilket oroar mig ibland.

I Johns huvud och mage började det pulsera våldsamt, ett otäckt scenario spelades upp i hands tankar.

Var det Jenny som varit förklädd och som förföljt honom? Var det hon som John besinningslöst jagat, fällt, slagit mot huvudet upprepade gånger och slutligen bränt?

John öppnade hastigt bildörren.

– Mår illa, måste spy, kved han innan han rusade in bakom ett buskage i närheten.

Allt for upp ur magen som om all ångest bara var tvunget att tömmas ur honom.

Han samlade ihop sig en stund. En flyktinstinkt for i honom. I skydd av buskaget sprang han ifrån polisbilen och huset, ner mot en stig längs sjön.

Han flydde från all ångest, men vart skulle han ta vägen? Mot Järvafältets djupa skogar, tillbaka till bilen köra iväg så långt från Sollentuna han någonsin kunde?

Bland stigar kors och tvärs i den täta vildvuxna skogen irrade John runt flämtande.

Han tappade allt mer orientering om var han befann sig i den påtagande skymningen.

Plötsligt ser han någon. Där står hon, mitt framför honom som uppstigen från de döda. Vitmålade tjejen med svarta

dräkten. John blev chockad men lyckades behärska sig. Ingen ny desperat handling, tänkte han. Skräddad av hans reaktion presenterade sig ”trollpackan” som Jenny. Jenny? Nu förstod han. Jenny, Lindas kompis. Han kände sig lite lättad över att det var någon annan som dödats.

– Varför är du utklädd?

– Ha, du kallar det här utklädd. Vi vill se ut så här, det är vår livsstil, det kallas goth, G O T H, bokstaverade hon, kan nog verka skrämmande för vissa då en del av oss inte bara målar sig vita i ansiktet utan dessutom målar starkt och liksom hålar ut runt ögonen. En del har också smycken och andra attiraljer som kan ses som satanistiska.

– Men Jenny för tusan vad har du dragit in Linda i och var fan är hon? Hon har varit borta över ett dygn. John hade tagit tag om Jennys axlar och skakat henne ordentligt under hans anförande. Stannade av, måste behärska mig, tänkte han.

Jenny förklarade att hon och Linda från början sett paret i det gamla huset som intressanta människor. Dit hade flera ungdomar tagit sig, som en slags fristad från sina föräldrar och myndigheter. De flesta var tjejer, en del hade taskig social bakgrund eller som några av tjejerna, utländsk bakgrund på flykt från sina föräldrars hårda uppfostran. Vilde helt enkelt frigöra sig, hitta någon ny, egen identitet.

– Men ganska snart upptäckte vi att paret och några andra ”ledare” som kom dit ibland, alltmer drog in oss i mystik och ockulta ting. Vi ville bryta oss ur men ville samtidigt inte lämna dem som redan indoktrinerats i det hela. Vi försökte också att få hjälp från polisen att se över det hela men fick inget gensvar, ”så länge det inte händer något allvarligt kan vi inget göra” fick vi ofta som svar. Vi fortsatte vara ”utklädda” som om vi tillhörde dem, men samtidigt höll vi oss i utkanten, spanade och fick intressanta bevis för vad som händer. Typ insider-reportage.

John försökte ta in så mycket han kunde av det Jenny berättade men allt det som hänt honom denna dag gjorde det

svårt att ta in allt.

– Kom ska jag visa dig något.

Hon fick med sig John till en hölada på en äng mellan skogs-
brynen. Visade hennes och Lindas tillhåll där de hade sin till-
flykt. En enkel lada med några tunna, glesa väggar och träpelare
men tillräcklig för tillfälliga övernattningar.

På några av pelarna hängde ”utklädningskläder”. Där hängde
svarta långklänningar, mantlar som såg ut att höra medeltiden
till och andra märkliga kläder. Som en liten teatergarderob i en
oansenlig lada. Märkligt tillhåll, tänkte John.

– Jag är rädd för att Linda tvingades till dumheter. Ett sätt
att märka och tillhöra sekten som underläget offer är att få
tungan kluven. Tror att Linda suttit fången på huset. Var där
och spanade. Tror dock att hon rymt. Gömt sig här i skogarna.

Jenny visade att hennes riktiga kläder hängde i ladan. Hon
visade också ansiktsmink, hårfärgningsmedel och läppstift.

En fruktansvärd tanke for genom Johns huvud, var tjejen i
skogen som skrämt honom, Linda hans dotter, förklädd och
med blödande mun efter tungklyvningen.

– Jag kan visa dig en bild på hur Linda ser ut, hur hon ”klätt
ut sig”, sa Jenny

En serie tankar for genom hans huvud. Bilden av den skrämde
tjejen hade etsat sig fast. Framför allt ett speciellt märke mitt på
dräkten, en orm slingrad runt en ros.

John tog ett djupt andetag. Det får inte vara hon, tanken
upprepades gång efter annan.

Det får inte vara hon!!

Jenny plockade fram bilden på den stora displayen.

Bilden stack John rätt in i ögonen, ett spjut for rätt in i hans
hjärta, borrar sig in i hans djupaste inre.

Det var ingen tvekan: tjejen på bilden var hon i skogen.

Han hade gjort det, dödat sin egen dotter då hon hade flytt
undan ondskan och sett sin far i skogen och kanske tagit upp sin
mobil för att nå honom. Sett hans märkliga förfarande då hon

väl hittat honom; hennes egen pappa som nu skulle ha räddat henne, hennes trygghet att komma tillbaks till. Blev jagad på nytt, fälld, slagen och bränd, hade han till och med hört hennes skrik ur lågorna eller var det ett skrik av ångest inom honom själv?

– Va' fan har ni gjort, va' tusan har ni klätt ut er på det här sättet, sminkat er, färgat håret och faan vet allt. Gjort er okändbara, det är ditt fel! Det är du som dragit in Linda i den här skiten!!

John ryckte tag i ett järnföremål som hänge i ladan. Han riktade den mot Jennys huvud och hon kröp förskräckt samman. I samma ögonblick som han skulle drämna till henne var det som hela hans kropp förlamades, tappade all kraft i ett och samma ögonblick. Föremålet trillade ur hans hand. Johns kropp mjuknade upp och hans ben vek sig och han ramlade som en gelémassa sakta ner till marken. En sista ansträngning, ett skrik djupt från hans inre:

– Nej, nej, nej, neeeej! NEEEEEEJ!!!!!!

Hans skrik tonade bort. Suddig i blicken såg han en skräckslagen Linda försvinna, tona bort, som det var hon som stod där och bara suddades ut ...

Det svartnade för hans ögon.

Det hade svartnat för John, han skred in i mörkrets värld för lång, lång tid framöver...

KALLPERSGULDET

av **Peter David**

Del 1

Om man ser det lite grann så här från ovan

Det var en nära-livet-upplevelse. Solveig undslapp sin trånga tunnel med omvittnat lyckoljus för att i stället förnimma ett rus, en visshetens aning. Var det insikten om att ditresan bleve henne för svår som fick henne att återvända? Eller var det plikten att vittna om mordet på sig som försinkat Solveig på solens väg mellan sina båda existenser?

Se Jon sitta där vid sängkanten tillsammans med de övriga tre och hålla min hand. Den försvinner i hans grova grotta, valkig och narig som den är. Skogarnas son – ja även min! – verkar nästan vara ovan vid att vistas i ett ombonat hem. Han smyger hellre ut bak vinbärsbuske än använder min nyinstallerade vattenklosett.

Prata gör han inte mycket. Han har väl blivit avvand ute i sin stuga. Jon själv säger koja om bostaden. Han har pratat med mig lite grann. Om KallPersguldet förstås. Finns det inget vettigare att tala med sin gamla mor om? Till exempel om saker som ännu finns, inte om saker som eventuellt har funnits.

KallPersguldet. Lite framvaskat guld från Kalifornien som far hanses hade haft med sig hem från Amörka. Knappt lönt att tala om ens. Men det var vad Karl-Pers gjorde. För varje snaps om midsommarn ökade guldklumpens vikt sjufalt. För varje kaffekask vägde den tio gram mer. Jo-jo.

– Det pratas än idag här på sockna i Attunda om KallPers-

guldet, mor.

– Så låt folk prata.

Det värsta är att jag inte vet om Jon högaktar Guds skapelseverk. Han jagar ju storvilt både före och efter jaktsäsongen. Visst måste det vara så att han har lärt sig människolivets helgd när han som fjortonåring läste fram?

– Det pratas än idag här i Attunda om KallPersguldet. Mitt guld, mor. Efter far.

Se Elin sitta där vid sängkanten tillsammans med de övriga tre och klappa mig på kinden när hon är säker på att någon betraktar henne. Jag älskar än idag min styvdotter som om jag inte visste att hon hade stulit ur hushållskassan och levt i hor.

Jag älskade henne även när jag fick gå till prästen för att be om Guds förlåtelse för att jag hade en adopterad dotter som hade hamnat i omständigheter. Till och med klockaren retades med mig på väg ut ur vapenhuset: »Hon tar säden dit hon kommer, dotra hennes!» Klart att alla hennes ungar har kallat mig mormor Solveig, den riktiga mormodern fanns ju knappt!

– På sätt och vis tycker jag att jag har rätt till hälften av KallPersguldet, mor Solveig.

– Du kan ändå inte ta med dig något dit du går, Elin.

Karl-Pers hade varit den främste i byn. Prästerna kom på andra plats; skollärarna stod ännu längre ner i rang. Har man en Amerikakoffert full med kaliforniskt guld, ja då kan man fritt välja sänghalm. Det visste Elin, trots den nära relationen till mannen i fråga. Och det visste Karl-Pers. Det visste annat kvinnfolk också. Självfallet kände även jag till det, hans lagvigda. En av Elins gossar hade en virvel i luggen, precis som Karl-Pers själv. Den syntes bara om håret var blött. Så visst har min fosterdotter Elin levt i synd. Men att synda och begå det största brottet mot Guds avbild, kan hon verkligen göra så?

– Så på sätt och vis tycker jag att jag har rätt till hälften av KallPersguldet, mor Solveig. Även om du tycker att jag har levt i hor.

Se Egon sitta där vid sängkanten med Vegamössan darrande i handen tillsammans med de övriga tre. Vi har levt våra liv i ett gemensamt hushåll, kan man säga. Medan Karl-Pers ännu levde var de två männen kompanjoner och drev en lanthandel. Om kunderna strömmade till, hade vi sovel på brödet, »låt maten smaka, fru Solsveig!«. Annars fick väl torra ostkanter duga. Våra båda hushåll har haft samma ekonomi.

– Med all rätt har jag krav på KallPersguldet, fru Solveig. När vi byggde ut handelsboden, gjorde vi det med mitt fadersarv. Karl-Pers hade aldrig tid att fara in till storstadsbanken och växla in sitt amerikanska guld, sa han.

– Guld är som mjölken i butiken, Egon. Allt härsknar. Och du får smör ovanför när du dör, säger den Goda Boken.

Timme efter timme sitter Egon och berättar om sitt försvunna fadersarv. Om bara Karl-Pers hade växlat in sitt guld till riksdaler i tid. Hade Egons bror undslupit fattighuset då? Hade sonen Justus fått läsa till lärare på Seminariet? Ja, troligen. Men trots dessa familjetragedier, är Egon på sin ålders höst i stånd att växla guld mot mitt liv? Tänk på Guds straff! Vegamössan darrar även när han till slut vill lämna rummet.

– Fru Solveig, jag tolkar er tystnad som att KallPersguldet nu är mitt. Äntligen, efter alla dessa år.

Se min tjugofemåriga Linda sitta där vid sängkanten och fumla på en tingest som har hon spasmer i höger tumme; upp och ner, upp och ner över en glasruta. Linda sitter bakom de övriga tre. Hon är en främling för mina ögon, men likväl en del av min familj. Kräften har tagit farfadern hennes i förtid, tillika min yngste son. Pappa Bengt påstår sig vara osams med mig. Men inte mer osams än att han har förklarat vägen hit för sin dotter; alla tågbyten och till sist instruktioner till droskföraren. Jag brukar säga att hon är den dotter jag aldrig haft. Gud har skänkt oss två olika modersmål, som dock båda heter svenska. Ibland når vi varandra, men oftast inte. När hon inte förstår mig

bläddrar hon med tummen på sin lilla glasskärm. Och ibland talar handsaken om för henne vad hon ska säga till mig:

– Vad jag har förstått av min pappa, ska jag hämta hem en pryl som heter ... KallPersguldet. Typ.

– Står det på din glasskärm att du ska säga så?

Jag berättar för henne att om hennes farfar hade fått leva, så hade saker och ting varit annorlunda. Och om hennes käre far Bengt hade besökt mig och gamle Karl-Pers någon gång så hade definitivt ert liv förgyllts på något sätt.

– Så du menar att jag kan bära hem KallPersguldet nu, eller kan du bifoga en fil i ett mejl? Jag lovade att sms:a pappa hur det går med besöket.

Jag måste tillstå att jag är förvånad över min nya och plötsliga belägenhet. Har känt mig krasslig på sistone, ja. Har hostat, ja, men aldrig haft lungsot som ska ända ens liv! Har haft magknip som alla andra, men kan kräftan äta upp mig inifrån? Har haft huvudvärk och sådan hemsk migrän att jag ibland har välkomnat döden, men har jag blivit tagen på allvar nu? Eller har Kall-Persguldet till sist ändat mina dagar?

Rädd är jag inte, men det kändes ändock obehagligt när jag trängde ut min själ ur kroppens kostym av hud. Som om hudens porer vägrade att öppna sig inför de starkare inre krafterna. Men kampen varade inte länge.

Därnere i sängen ligger resterna av min kropp. Så bra att ingen har rättat till täcket eller kammat mitt hår. Länsman vill väl finna mig i det skick jag är. Annars ser det väl ut som vanligt här i sovkammaren. Lite lustigt bara att se allt från taket, som om jag gungar i taklampan. Gästerna har alltså lämnat rummet, vem som gick först eller sist har jag ingen aning om; de måste ha gått ut medan jag fortfarande kämpade med min kropp.

Det var ett förfärligt käbbel därnere om KallPersguldet, måste jag säga så här efteråt. In i det sista.

Där kom alltså min trolovade Karl-Pers hem från Amörka med sin stora koffert. Under de första dagarna efter återföreningen umgicks vi bara. Hade knappt ork att prata, om man säger så.

Men visst hade han vaskat fram guld i Kalifornien! Jag satt själv tillsammans med honom och lade små smutsgula smulor i en papperspåse. Så for vi in till staden och bad en juvelerare att smälta ner dem och ge mig en vigselring i retur.

Jodå, det fanns en hel del smulor kvar, även efter detta inköp. Tillsammans lade vi alltsammans på botten av ett smyckeskrin. Att sedan Karl-Pers skroderade när han var drucken, jo så var det nog. Och drucken var han ofta.

Och några fåfänga människor tror alltså att lyckan bor i guld som glimmar. Denna övertygelse är dem så stark att jag måste lämna jordelivet innan Gud har kallat på mig.

En Jon som nu på sin ålderdom upptäcker att folkpensionen inte är stor när han levt på tjuvjakt.

En Elin som tror att kaliforniskt guldstoft ska ge henne den kärlek och lycka hon aldrig fått tidigare i livet.

En Egon. Om det hade funnits en koffert full med guld, har han förtjänat att få den.

En Linda med sin blåögde far Bengt. Tro att ett besök vid sjukbädden ska kunna gottgöra allt och alla.

Att smyckeskrinet nu är borta såg jag direkt när min själ lyftes upp hit till taket. Allt jag kan vittna om är att bara två av mina närmaste kände till skrinet – och att det låg gömt högst upp på garderoben, omöjligt att se nerifrån golvet.

Elin som brukade hjälpa mig att damma och städa.

Och Jon, när vi föräldrar hade gömt hans knäck däruppe om jularna.

De andra två gästerna förblir lika oskyldiga som olyckliga. Mätte jag få återvända till jordelivet för att berätta!

Och skulle så inte ske, det vill säga, om vår Herre håller mig kvar i sin ändlösa famn; ja då ska jag i förtroende viska till Honom att Han måtte skriva upp mitt vittnesbörd i Livets Bok. Kan den mildögde Herrenje begära av en enkel kvinna som jag, att jag ska ange min styvdotter Elin? Kräver vår stränge och rättskipande Skapare att modern pekar ut sin förstfödde son?

– Heligaste och allernådigaste Gud, ponera att jag häruppifrån taket har sett vem det var, måste jag till varje pris tala sanning inför Dig?

(– Ja.)

– Det var hen!

Del två

Hurusom utredningen gick i sin

Möjliga skillnader mellan andra litterära polisstationer och denna är att ingen av de attundeiska poliserna i utredningen är stormagad eller äter för många pizzor vid köksbordet. Inte heller har de problem med att få vardagspusslet att gå ihop därhemma bland barnen. Att vara skild, nja, inget krav för att få bli anställd. Och konstaplarna Kling och Klang är fortfarande Astrid Lindgrens och ingen annans.

Trots att författaren är av fel kön, vill Polisen ändå göra sitt bästa – leverera inom två boksidor eller tre; lite stressade är de dock av det korta novellformatet som de inte är vana vid.

Ett aber i utredningen är att Solveig har lämnat sin position under taket och inte kan vittna. Hennes kristna tro har fört henne till en betydligt högre nivå, dit polisens komradio inte når; inte heller den längsta av Lagens armar. Återstår alltså bara vanligt polisiärt utredningsarbete.

Redan vid det första mötet kan spaningsledare Kihlstedt konstatera att det finns två skäligen misstänkta: Elin och/eller Jon. I pressen beskrivs de som 62- respektive 60-åringen, där sexan står för ekivoka detaljer, nollan indikerar mannens IQ och tvåan säger att kvinnan har dubbelt så mycket av den varan än han.

Men det finns faktiskt mer information om dem. Om detta står att läsa i nästa mötesprotokoll, nedan konverterat till skönlitterär text: Den framlidna Solveig och den häktlidna Elin har alltid kallat sig mor och dotter. Det är riktigt i så måtto att de ofta har levt under samma tak. Elin har emellertid en annan biologisk mor. Historien inses lätt. Tonårsmamman kunde inte ta hand om sitt flickebarn, och Solveig blev i praktiken barnets fostermor. Vidare anses de två misstänkta ha eller ha haft en

köttets relation, enligt folkmunnen. Och att utreda Jons yrkesliv vore drömjobbet för vilken grävande journalist som helst. Rentav för en polis.

Dagen efter löpsedeln med "Mysteriet tätnar" kommer flera personer till Attundapolisens besöksrum. Inget vittne är väl bättre än någon annan, men just en replik biter sig fast i anteckningsblock och bandspelare:

"Hon bad honom att förkorta livet på sin mor."

Vittnet är servitör på ortens pub och helt säker på att damen ifråga var Elin. Och Jon, ja Jon tillhör ju möblemanget.

Kihlstedt – som hellre låter den lokala pizzerian gå i konkurs än att han köper något där – avslutar kvällen med:

– Mord inom familjen är inget nytt, Jons mor i det här fallet. Inte heller ett beställningsjobb. Känt fenomen hos Polisen ända sedan barna Hedenhös. Snälla ni, säg för fan inte ett knyst till media!

Spaningsledaren kan åka hem som den chef över ett professionellt team han är. Tråkigt nog väcks han tidigt nästa morgon av en journalist som vill få det styrkt att polisen även utreder två små barn som gärningsmän.

– Enligt era egna poliskällor lär barnfamiljen heta Hedenius. Bekräftar du bekräftelsen, eller dementerar du dementin?

Till det tredje arbetsmötet har utredarna lyckats vältra all medial socialporr de kunnat hitta över det stora runda bordet. Då denna novell har ambitionen att hålla en god litterär stil, lämnas följande snaskiga påståenden därhän:

62-åringens tonårsmor var alkoholist och misshandlade henne.

62-åringen: Redan som barn lekte vi doktor, 60-åringen och jag.

60-åringen: Som 14-åring blev 62-åringen min första, jag var 12.

Landets kvinnliga parnass börjar skriva i sina tidningskrönikor att utpekande av mördare inte bör könskvoterats, nej inte ens om den 62-åriga kvinnan vore skyldig. Ibland är det faktiskt bättre att mannen tar initiativ och är handlingskraftig för att se-nare bli berömd och dömd i tidningar – och kvinnan glömd.

Även Kihlstedt kommer fram till det uppenbara i att utredningen har fått slagsida till kvinnans nackdel. Och vilken slagsida vänder Jon egentligen mot sin egen mor?

Vid en husrannsakan ute i skogen finner man en slipsten och några vassa knivar, men gumman var ju inte knivmördad. (Löpsedel: KNIVGÖMMAN) Vidare har teknikerna hittat ett antal spritflaskor som i bästa fall kan kallas hemkörda, i sämsta fall anses vara häxbrygder (GIFTCENTRALEN). Och förgiftad var modern som sagt inte. Skjutvapen finns där i mängder, men väcker inte polisens intresse (JAKT EFTER JÄGARE) eftersom offret saknade såväl ingångs- som utgångshål.

Det står klart för alla att man skyndar långsamt. Elin och Jon skyller på varandra samtidigt som de betyder Solveig sin livslånga kärlek. Apropå kärlek. Kihlstedt avslutar ännu en arbetsdag punktligt klockan sju. Han väljer den trafikled som lyser starkast i grönt – hem till den anonyma hustru han är trogen, för han känner aldrig begär till någon kvinnlig kollega.

Teknikerna på brottsplatsen kan bara slå fast att smyckeskrinet är borta. Om de i efterhand läser detta deckarbidrag får de veta att det fanns skoavtryck på den stol som tjuven använt för att nå upp. Synd att kvällspressen aldrig fick skriva om vare sig 42- eller 37-numringen.

Rättsmedicinarna konstaterar att Solveig har dött av en akut och massiv hjärtattack. I ett sakligt möte med Attundapolisen förklarar de att döden ändå kan ha varit provocerad. Någon av besökarna vid sjukbädden kan ha skrämt Solveig med ett olämpligt val av samtalsämne.

Som om reportrarna hade suttit med vid mötet skriver de en halvtimme senare i sina Internetupplagor om hur de sista samtalen med offret lät.

Visserligen kurios, men det kan ändå nämnas att Svenska Akademien överväger att ta med KallPersguld som ett nyord i svenska språket. Som en tidsmarkör; att trakta efter det guld som aldrig ses glimma.

Naturligtvis har Attundas tre juvelerbutiker informerats om spaningsläget. Trots att de två misstänkta sitter häktade kan Kaliforniaguldet självt vilja bli omsatt i reda pengar. Största möjliga uppmärksamhet! Kommissarie Kihlstedts telefonnummer sitter fasttejpade vid kassadisken.

Elin har vänligen ombetts att kommentera vittnets utsaga:

Hon bad honom förkorta livet på sin mor.

– Vilka dumheter kan man inte få ur sig efter några öl? Jag be Jon göra något med mor Solveig? Nämen snälla konstapeln!

Vissa frågor går inte att besvara. Här blir Kihlstedt uppringd av Svenska Språknämnden. Och frågan är helt enkelt huruvida p:et i KallPersguldet ska vara en versal eller en gemen. Hur stavar poliskåren termen?

Den stressade spaningsledaren är nära att lägga på luren, men »det var en annan sak också«, säger rösten i telefonen.

Utsagan som det står i tabloidpressen om, »Hon bad honom förkorta livet på sin mor.«

– Jaha?

– Uttrycket är ju tvetydigt.

Kihlstedt får lära sig att »sin« i »sin mor« kan antingen syfta på 60-åringens då levande mor Solveig, det vill säga »hans mor« – eller på 62-åringens ännu levande mor.

– Tack, men det visste vi nog redan.

– Tack själv!

Denna vändning i utredningen uppmärksammas minsann. Elin berättar för häktespersonalen att hennes biologiska mamma sitter på hemmet.

Och om relationen med denna biologiska mamma vet senare en polisman att berätta:

»Som en böld i röven på cykelsemestern till Halmstad.«

Mötesprotokollet säger hellre:

»Deras mor- och dotterrelation är än idag att betrakta som något ansträngd.«

Samma eftermiddag blir denna 93-åring löpsedlad, vilket demensboendet firar med tårta till all personal. Tårtorna räcker även till de extra polismän som skickats ut som en skyddsring runt huset.

Senare denna kväll sänder åklagaren emellertid ut ett pressmeddelande om att de båda mordmisstänkta är satta på fri fot, eftersom även det sista indiciet i kedjan just har förlorat sin bäring – och kvällspressen därmed sin äring. Utredningen om det försvunna smyckeskrinet ska däremot fortsätta ända tills svenska folket har tröttnat på klyschan KallPersguld.

En glad kväll för Elin och Jon, alltså. Men ett Västgotaklimax för alla dem som vill ha en namngiven gärningsman. Det enda positiva är att svenskundervisningen för blivande poliser kommer att förbättras. För i ett annat land med ett annat språk hade det redan funnits en anhållen mördare!

RUM 332
av **Charlotte Ekbohm**

– Är det du som är Milton?

Jag tittar på den blonda mannen framför mig. Han står vid den runda baren, som ligger mitt i restaurangen på Scandic Star i Sollentuna centrum, och smuttar på en Guinness, trots att klockan bara är elva på förmiddagen. Ett äldre par sitter vid ett bord i restaurangen bredvid. I övrigt är det tomt på folk.

Det rycker lätt i överläppen när han sväljer den mörka drycken. Han bär en svart skjorta av obestämbart märke. Breda axlar, lätt solbränna, men håret på huvudet är glesare än det såg ut att vara på bilderna på nätet. Han nickar diskret och sneglar mot den unga tjejen bakom bardisken.

– Du är tidig, säger han lågt, men jag rycker bara på axlarna och lutar mig mot det vita, snidade räcket som skiljer baren från restaurangen.

– Vilket rumsnummer är det?

– 332, svarar han och ställer bestämt ifrån sig det redan urdruckna glaset på trädisken.

Vi står på bara någon meters avstånd ifrån varandra i hissen. En lätt doft av Boss-parfym blandad med Guinness fyller utrymmet. Klassisk musik i högtalarna. Skyltar med öppettider för restaurang, bar och gym. Sommarerbjudande på Scandic. En stor spegel i vilken jag ostört kan betrakta hans orakade nacke.

När hissen stannar på andra våningen och en lång man med mustasch kommer in och ställer sig bredvid oss, fäster Milton

blicken på mig. Som för att försäkra sig om att jag inte ska försvinna. Hissen rör sig uppåt och jag hör hans andetag bredvid mig. Jag behöver inte göra det här. Än är det inte för sent att vända om.

Hissdörrarna glider upp på tredje våningen och han håller fram armen och låter mig gå ut först. Det är första gången jag träffar den här mannen i verkliga livet. Att Milton inte är hans riktiga namn kan jag svära på. Han skrev att han bodde söder om stan, att han gillade bilar och att han hade fyllt trettio härom året. Mycket mer vet jag inte.

Mina klackar rör sig ljudlöst på den blå mattan med beiga sirliga blommor som sträcker sig genom korridorerna. Vita dörrar på båda sidor. 334, 331, 332. Han sticker ned handen i byxfickan, drar fram några sedlar och sedan ett kort som han sätter i dörrlåset. Det klickar till och dörren går genast upp.

Rummet är inte speciellt stort. Väggarna har grå tapeter med vita moln. Gardinerna är beiga. En dubbelsäng med blått överkast står placerad mitt i rummet. Vita kuddar. Bredvid sängen, intill fönstret, står ett skrivbord med en spegel, en telefon och en lampa på. På andra sidan rummet sitter en teve fäst på väggen.

Jag drar sakta av mig stövlarna och sätter mig ned på sängen med handväskan bredvid mig. Andas. Min svarta kjol slutar strax ovanför knäna, en maska har gått på insidan av strumpbyxorna, men det är ingenting som syns om man inte vet om det. Blusen är uppknäppt i halsen. Underkläderna valda med omsorg. Svart spets.

Milton sparkar av sig skorna i hallen och försvinner in i badrummet. Jag sitter kvar på sängen, tar upp mobiltelefonen ur väskan, men lägger nästan genast ned den igen. Andas. Det är inte första gången jag gör det här, men jag hoppas att det är den sista. Efter en stund hör jag toaletten spola och vatten som rinner i kranen. Jag ställer ned väskan på golvet.

– Jag fixar lite musik, säger han när han kommer ut och

skruvar upp högtalarvolymen på sin iPhone. Let's get it on med Marvin Gaye.

Han sätter sig ned bredvid mig på sängen, tar av sig sin armbandsklocka och lägger den på nattduksbordet. Han ler onaturligt mot mig och drar ett finger utmed min bara arm. Jag sväljer, det är inte för sent.

– Du är vacker ...

– Du behöver inte, mumlar jag och känner samtidigt hans händer runt min midja.

Han kysser mig på halsen, mjukt till en början, sedan allt ivrigare. Bestämt puttar han ned mig, så att jag ligger ned överkastet. Det är inte för sent. Everybody needs love, sjunger Marvin och det gör bara lite ont.

Efteråt ligger jag kvar under täcket och betraktar honom medan han klär på sig. Muskelösa armar, antydning till kulmage, knappt något hår på bröstet.

– Hur gammal är du? frågar han medan han drar på sig byxorna.

– Trettioåtta, snart trettionio.

– Jag trodde du var yngre.

Jag ser hur omsorgsfullt han knäpper sin skjorta. Rättar till den vita kragen.

– Är du gift? frågar jag.

Han nickar och vänder sig bort. Inga frågor hade varit en del av överenskommelsen.

– Är du?

– Då skulle jag knappast vara här, eller hur?

Jag sveper lakanet runt kroppen och går in i badrummet med mina kläder i en hög under armen. Snart strilar varmvattnet över min kropp. Jag trycker ut duschtvålen ur behållaren som hänger på väggen och tvålär in mig från huvudet ned till fötterna.

När jag kommer ut står han med ryggen mot mig och ser ut genom fönstret, ned mot Aniaraplatsen. Lamporna i det övre

biblioteksrummet på andra sidan torget lyser. Kommersen nere vid frukt- och blomstånden är i full gång.

Jag stryker händerna över kjolen och hämtar min handväska som ligger kvar bredvid sängen.

– Var det tvåtusen vi sa?

Milton nickar och vänder sig om.

– Plus tusen för rummet. De hyr inte ut några hotellrum per timme på det här stället.

Dragkedjan krånglar lite som vanligt, men snart får jag upp min beiga plånbok. Jag plockar ut sex nystrukna femhundra-lappar och överräcker dem till Milton.

– Tack, säger han och viker noggrant ned sedlarna i sin ficka. Hoppas det går bra för dig nu.

Jag hummar till svar, redan på väg mot dörren, vill bara bort härifrån nu. Bort. Vi kommer aldrig att ses eller höras igen. Det är också en del av överenskommelsen.

Dörren bakom mig stängs och jag skyndar mig fram mot hissen. På vägen ut ur hotellet slänger jag en sista blick på den pråliga inredningen. Kristallkronan i taket. De vita pelarna och de stora fönstren i hotellrummen som vetter mot innergården. Även den här gången undviker jag att titta på kvinnan i receptionen.

Innan jag går ut genom hotellets glasdörrar stannar jag till och låter handen vila lätt på nedre delen av min mage. Kanske har det funkad den här gången. Om två veckor kommer jag att veta.

PISTOLEN

av **Carina Cefa-Öhrlund**

Mannen gick tyst in i det svala sovrummet och snubblade på en hög böcker som låg på golvet. Kvinnan rörde sig i sängen, drog ner masken från ögonen och mumlade något yrvaket.

”Förlåt, det var inte meningen att väcka dig”, viskade han och pussade henne på pannan. ”Jag måste iväg fort ...”

Hon tog en klunk vatten och bestämde sig för att somna om igen.

”Kör försiktigt, älskling”, viskade hon innan hon drog ner sovmasken över ögonen.

Hon log för sig själv och tänkte:

Tjugofem år med denne man som fortfarande får mitt hjärta att bulsa.

Stegen avlägsnade sig och strax hörde hon bilen köra iväg.

Hon hade ingen aning om att han hade en pistol i fickan.

”Om du dricker kranvatten så dricker du också hjärtmedicin, hormoner, klor, fluor och en rad farliga kemikalier”, sa Carina bestämt, och funderade över hur många gånger hon upprepat detta livsviktiga budskap för sina kunder i hälsoföretaget.

Samtidigt tittade polisassistenten Katarina Jansson på den kossamönstrade brevlådan, pekade och sa:

”Det är här.”

Hennes kollega Juan Gonzalez tvärnitade och fick sladd på bilen i det hala väglaget. De klev sakta ut ur bilen och såg sig omkring. Det såg hemtrevligt och mysigt ut i det där huset. Utanför brann ljus i ståtliga lyktor. Vackert en sådan här grå och

bister februaridag, tänkte Katarina. Klockan var strax efter fem på eftermiddagen och det var redan mörkt och lite dimmigt.

”Kan det verkligen vara här?” sa hennes kollega undrande.

Holmbodavägen, jo, adressen stämde. Den unge polisen sträckte på sig för att se så macho ut som möjligt när han gick upp för den långa trädgårdsgången fram till ytterdörren. Kvinnan hade varit längre i tjänst och var lite mer avspänd.

”Men varför är det ingen som berättar att det är så mycket kemikalier i vårt kranvatten då?” frågade väninnan i andra luren.

”Vänta, det ringer på dörren.”

Dottern satt i köket, hade lurat i öronen med hög musik och hörde ingenting.

”Det är nog bara min man Dag som kommer hem, tror jag. Jag ska bara öppna!” Carina klämde fast luren mellan örat och axeln när hon vred om låset.

”God afton”, sa den manlige polisen. Den kvinnliga kollegan upprepade hälsningen.

”Heeeej ...”, sa Carina tveksamt. Hon tittade bakom poliserna och ner mot vägen, som om hon skulle se vad som var på tok.

Så träffade sanningen hennes hjärta som ett spjut. Adrenalinet steg, hon höll andan och tappade nästan telefonen. Sedan viskade hon:

”Ewa, jag lägger luren.”

Carina andades häftigt, medan hon sakta lade telefonen på de mattklädda trappstegen mot övervåningen. Hennes kinder hade blossat upp, nu väntade hon på beskedet som skulle splittra hennes familj. En dotter hemma, den andra befann sig i Göteborg. Just i det ögonblick när hennes man, deras pappa, hade dött!

Hon svalde men kunde inte få fram ett ljud utan stod som förstenad och stirrade på poliserna. Väntade.

Allt var tyst. Hon hade inte ens märkt att yngsta dottern stod tätt bakom henne.

Plötsligt bröt en av poliserna tystnaden och upplyste kvinnan om att hennes man var gripen.

”Han lever ...?”

Hon tittade förvånad på dem. Hennes händer spretade i luften i höjd med halsen. Carina log stelt, andades ut och såg genast lättad ut.

”Men, Gud vad rädd jag blev. Jag trodde att ni skulle komma med ... usch, jag vill inte ens tänka på det ... tänk om min man hade kört ihjäl sig så här en fredagseftermiddag. Det är ju blixthalka, hörde jag på radion nyss ...”

Hon pratade nervöst och fort. Sedan kom hon av sig. Blev tyst och tänkte efter.

”Vad sa ni gripen?! Men då har ni kommit alldeles fel.”

Nu hade hon fått tillbaka sin normalt säkra röst och sa:

”Kan det vara någon av skafftomterna bakom? Inte för att jag tror att dom är kriminella, men ...”

Hon tog upp luren som låg på trappan och sa till väninnan:

”Jag ringer dig sen”. Hon tittade upp och fortsatte: ”Ja, jag menar att taxibilarna tar ofta fel på vårt hus och grannarnas ...”

”Din man Dag Öhrlund är gripen för olaga vapeninnehav”, sa Gonzalez kaxigt.

Det var så osannolikt att kvinnan nästan fnissade.

”Va?”

Carina kunde inte låta bli att skratta.

”Men snälla ni, det är ett misstag. Han äger bara leksaks-pistoler!”

”Ja, det är en leksakspistol”, upprepade dottern.

Flickan lät direkt irriterad. Carina var fortfarande lite skärrad. Hon upplyste poliserna om att hennes man var deckarförfattare och hade fått lite bråttom iväg på förmiddagen. Hans nya bok skulle gå i tryck men han var inte nöjd med omslaget.

”Och jag höll med honom”, lade hon till. ”Därför tog han en gammal kompiss - han är präst förresten - med sig som modell och skulle ta några bilder.”

Polisassistent Gonzalez betraktade henne klenetroget.

”Som sagt, han var inte nöjd med omslaget och tänkte att han kunde plåta det själv. Ja, han är fotograf också”, fortsatte hon.

”Formgivaren skulle visst ha bilderna före klockan tre.”

Juan Gonzalez sträckte än en gång på sig och kämpade med sin myndiga stämma.

”Vapnet är äkta!”

”Nej men snälla ni, om det är äkta så vet min man inte ens om det”, svarade Carina. ”Han har visst köpt pistolen på Hobbex för flera år sen och använt den i flera sammanhang. Jag menar, till fotograferingar ...”

”Vapnet är en Pistol, Walther kaliber 7,65! Er man viftade med pistolen på stan. En förbipasserande i bil ringde polisen.”

”Hmm, jag förstår. Det var ju inte så bra, men det gick ju så fort allt det här med plåtningen.”

Carina tystnade. Inte värt att krångla till det ännu värre. Tveksamt fortsatte hon:

”Men min man höll väl i kameran och inte i pistolen?”

Hon fick inget svar. Försökte igen.

”Nej hör ni, lägg av ...”

”Jo, så är det! Och vi skulle be om att få göra en husrannsakan!”

Be om? När började poliser be om saker?

Polisassistenten hade redan en känga på väg in i huset, som om det var han som bestämde.

”Husrannsakan? Ja, men ...”

Skit också, tänkte Carina. Jag som inte har städat! Polisen struntade säkert i vilket – det hade hon ju sett på Cops! Så ...

”Javisst, kom in!”

”Din man har ett vapen till. Han trodde att det fanns i bilen. Vi letade genom bilen men vi hittade inte det”, sa Juan. ”Här skall finnas ett kontor och bakom några bokhyllor ett litet sovrum. Den misstänkte säger att pistolen troligen ligger i nattygsbordslådan. Vi vill ta en titt där.”

Innan Carina hunnit svara hade Gonzalez klampat in med sina skitiga kängor. Dottern stirrade ilsket på honom, sänkte blicken och tittade på den exklusiva, stenmönstrade mattan inga skor hade fått beträda.

Polisen kom av sig, stegade lite åt sidan, stannade upp och tog ett mindre hopp över mattkanten så att nästa steg nådde stengolvet. Dottern var snabbare och gick före in mot kontoret som ledde vidare in mot författarens sovrum. Den kvinnliga polisen och Carina följde efter. Flickan stannade vid sin pappas säng, slet ut hans nattysbordslåda och plockade fram en silverfärgad plastpistol.

”Det är ju en leksakspistol!”

... för fan! Dottern uttalade inte svordomen högt, men mamman kunde se att hon tänkte det. Flickan stoppade pistolen i händerna på polisassistent Jansson, vände sedan på klacken och gick därifrån. Hennes förakt lämnade en imaginär stank i luften.

Vilken tuff brud min dotter är, fnissade mamman inom sig.

Poliserna skruvade på sig och Carina förstod hur dumma de kände sig. Plastpistolen vägde inte många gram och kunde knappast finnas i något kriminalregister.

Plötsligt var stämningen mycket pinsam.

”Jo förresten, där ser ni alla böcker han har skrivit”, sa hon stolt och pekade på den proppfyllda bokhyllan. ”Där är den senaste Brott i Sverige, där står Skydda ditt barn på internet, Älskade Prinsessa! och alla deckarna.”

Hon fortsatte:

”Ja, han har ju jobbat mycket med polisen både i Sverige och USA så han skulle ju knappast göra bort sig i kriminella sammanhang, om ni förstår?”

Dottern himlade med ögonen från dörröppningen som om hon trodde att mamman skulle rea ut hennes pappas böcker för att poliserna varit så trevliga och gjort hembesök.

Plötsligt pep det i den enes polisradio vilket väckte macho-

mannen. Han hade svårt för att slita blicken från den vackra stjärten i brons på väggen i författarens sovrum. Gonzalez såg besviknen ut, gick ut i hallen och mumlade något otydligt i radion. Sedan hördes ett tydligt:

”Klart slut!”

Det syntes att Juan Gonzalez önskat att han fått röra till det och slita ur varenda pryl ur garderober, lådor och bokhyllor för att finna det han hela tiden hade hoppats på – att hitta en äkta, skarpladdad pistol.

Katarina Jansson bad om ursäkt, tackade för sig och gick mot hallen. Gonzalez följde moloket efter men vände sig om innan kollegan öppnat ytterdörren.

”Det tar nog tid innan er man blir förhörd och släpps för det är fredagskväll ...”

”Varför då?”

Gonzales såg förvirrad ut och tvekade innan han svarade.

”Det var inte bara din man. De var två som viftade med pistol. Din mans modell är också häktad.”

”Du menar prästen?”

”Nej, han är inte präst.”

”Aha, ja visst ja. Först skulle Dag plåta prästen i Frihamnen men för säkerhets skull ville han också plåta en annan polare, en före detta arbetskamrat som heter Tompa. De skulle visst fortsätta inne på Söder.”

Carina pratade lite nervöst som om hon satt i ett förhör och ville hjälpa till att få ut sin man ur arresten så fort som möjligt. Allt var ju bara ett misstag.

”Jag kan inte säga mer än att mannen som är häktad heter inte Tompa. Han heter Christopher och vi frihetsberövade dem på Ballonggatan i Solna. Mer kan jag inte säga i nuläget.”

Carinas hjärta som just hade lugnat ner sig började åter slå fortare och fortare. Allt snurrade. Hon stängde dörren och tittade på dottern utan att säga något. I samma stund som polisbilen körde iväg kom hon på att hon glömt fråga var hennes man

fanns. Vågade hon berätta vad som hänt och fråga de gemensamma polisvännen de hade? Det var ju inte en siffra rätt i den information hon fått. Poliserna hade sagt att hennes man hade viftat med en pistol på stan. Och vem var denne Christopher? Vad gjorde de på Ballonggatan? Och varför kändes denna adress så bekant?

Dottern såg fortfarande irriterad ut och sa:

”Men, vilka idioter som inte fattat att pappa bara plåtade en leksakspistol. Och sen, vem trodde han att han var, Clint Eastwood eller, som bara klampade in med sina blöta, skitiga kängor på vår heliga matta? Kolla där vilka pölar det blev efter dem. När kommer pappa hem då, tror du ...?”

”Jag vet inte, älskling. Jag ska ringa prästen nu och Björn Rydh, polisen, du vet, sen. Är du hungrig förresten?”

Carina fortsatte mot kontoret. Hon satte sig vid makens skrivbord där det låg massor av post it-lappar i olika färger och storlekar. Han hade klottrat ner ord, meningar, namn, telefonnummer och på vissa stod det någon adress eller förkortning. Det låg högar med papper och snusdosan i skultunamässing som hon gett honom i present.

Ovanligt av honom att glömma den hemma, tänkte hon och lät blicken glida över skrivbordet för att se om hon kunde hitta hans gamla slitna telefonbok. Eller skulle hon starta datorn och kolla på Hitta.se? Hon fortsatte att leta och tog ett stadigt grepp om pappershögen som för länge sedan övervämmat brevkorgen. Överst låg ett manus med namnet ”Till minne av Charlie K”. Måste kännas mäktigt, tänkte hon och log åt alla de små färgade lappar som den ihärdiga redaktören Gunilla Ahnegård hade satt i manuset. Ahnegård var den bästa redaktören författaren träffat under hela sin författarkarriär, även om han ibland svor när han sa hennes namn.

Kvinnan bläddrade vidare i högen och fann kvitton, besiktningssprotokoll och under papperen en fin, handgjord italiensk skinnpärm. När hon lyfte upp den föll en liten lapp

med en hastigt nedkrefsad anteckning ut.

”Ballonggatan 13B Klockan 14.25 CS.”

Inget mer.

Hon höll krampaktigt i lappen som om någon skulle ta den ifrån henne.

Carina flyttade till sin plats på andra sidan skrivbordet och startade datorn. Hon gick in på Hitta.se. Palle Präst, tänkte hon, vad hette han nu, på riktigt? Något på Grö ... Gröll, Grön – just det, Grönberg vad det. Paul Grönberg. Han bodde i Bromma tillsammans med Ann Grönberg.

Hon slog numret. Tre signaler gick fram innan Palle svarade.

”Palle”, sa hon dumt. ”Vad gör du hemma? Ja det är Carina, Dags fru alltså, Jag trodde du var fångad du med ...”

Palle skrattade glatt.

”Fångad, klart jag är fångad. Jag får inte gå ut för Ann. Hon har låst dörren och slängt nycklarna, he he ...”

”Nej men, kan du berätta vad som hänt, för jag fattar ingenting!”

”Hänt? Vadå hänt?”

”Ja efter plåtningen, alltså när tog polisen er.”

”Vad menar du?”

”Men sluta nu, berätta!” Hon skrattade nervöst. ”Vet du inte?”

”Nej, vadå vet?”

”Dag är gripen! Har inte du varit med honom och plåtat idag ...?”

”Jo, vi var i Frihamnen och tog ett gäng coola bilder. Jag sprang omkring mellan en massa skumma containers. Vi tog nog två hundra bilder. Sen ... men du skojar va? Du driver med mig.”

”Nej, jag driver inte med dig. Poliserna har varit här och gjort en husrannsakan. Jag sa att du hade varit med och att du var präst. De sa att den andre gripne inte var präst men jag visste ju att du skulle vara modell för omslaget som Dag skulle plåta

idag, eller hur?”

Hon andades tungt nu.

”Ja ja, men ... ”

Hon avbröt honom. ”Men sen då? Vad hände sen?”

”Dag fick ett telefonsamtal och packade ihop sin kameraväska och skulle möta någon vid Renstiernas gata. Han skjutsade mig till Fridhemsplan först och sen tog jag bussen hem. Ann skulle ut med sitt tjejgäng ikväll så jag är ensam hemma med barnen. Men det här är ju inte klokt ... säg att du driver med mig.”

”Nej, poliserna sa att de anhållit två personer som viftat med pistol på Ballonggatan i Solna.”

”I Solna?”

”Ja, de sa så. Jag hittade just en lapp ...”

Hon tystnade.

”Ja, men han skulle ju fortsätta plåta på Renstiernas gata och då skulle han först möta Tommy. Du vet Tommy Johnson, han som flyttat till den flådiga adressen i Gamla Stan.”

”Ja jag vet – Tompa. Skulle han också vara med?”

”Ja, han skulle ta lite actionbilder, du vet där utanför dataföretaget Bahnhof där det kommer rök ut ur berget. Dag ringde Tommy för jag var ju tvungen att sticka strax innan tre så jag hann hem innan sonen slutade på fritids.”

”Ok, jag är ledsen, Palle. Jag hinner inte prata mer, hör av mig sen. Hälsa Ann. Förresten Palle, vad heter Tommys fru?”

”Hmm, vänta, något på C. Något amerikanskt. Hon heter som den där stora vackra negressen som sjöng och flyttade tillbaka till USA för en tid sen.”

”Cindy? Menar du Cindy Peters?”

”Ja, Cindy heter hon, men jag vet inte efternamnet. De är inte gifta.”

”Tack, vi hörs.”

Kvinnan lade på luren och loggade in på Facebook. Via gemensamma kompisar hittade hon till sist en blond tjej som hette Cindy Welsch. Hon lämnade sidan, klickade åter på Hitta.

se och slog in Cindys namn.

Carina slog Cindys mobilnummer och funderade på hur hon skulle berätta att hennes man var gripen för olaga vapeninnehav. Carina hade aldrig mött eller talat med henne. När Cindy svarade presenterade hon sig som Dag Öhrlunds fru och sa:

”Jo, jag vet inte om du har talat med din man eller vet var han är? Men var inte orolig, det har skett ett litet missförstånd. Din och min man är gripna och sitter i förhör någonstans i Stockholm”. Hon visste att det lät dumt att säga någonstans men hon visste ju inte mer.

”Men, ehh, vad är det som har hänt?” undrade Cindy.

Carina berättade att de båda männen känt varann länge och att de hade jobbat ihop. Cindy avbröt:

”Ja, jag känner igen det namnet ...”

Carina fortsatte och berättade om bokomslaget och pistolen, att någon hade ringt polisen och att de båda männen hade blivit gripna.

”Herre Gud”, sa Cindy, ”mina barn är ensamma hemma. Tommy skulle ju komma hem när de hade slutat i skolan. Jag är 17 mil från Stockholm, i vårt sommatorp. Ja, jag behövde lite tid för mig själv. Bör jag hoppa på tåget hem?”

”Oj då”, sa Carina. ”Hur gamla är barnen?”

”Pojken är nio och flickan sex.” Det fanns oro i rösten. ”Lägg på, jag ringer hem och ringer dig igen.”

De båda fruarna ringde varandra några gånger till och det visade sig att de båda männen hade fått ringa var sitt samtal – Tommy hade fixat barnvakt. Men vem hade Dag ringt ...?

Under förhöret bedyrade Tommy att det var fel körkort i hans plånbok och att han inte hette Christopher. ”Ni ser väl att vi inte har samma näsa – han är lite mer välklippt och har visserligen mörkt hår och bruna ögon. Men han är säkert minst tio år yngre än jag. Hör nu här – det är inte jag!” sa Tommy desperat. ”Jag heter fortfarande Tommy Johnson och jag vet inte hur den där Christophers körkort har hamnat i min plånbok.”

Efter många timmars väntan och telefonsamtal hade Carina och dottern insett att de varken hann eller orkade laga mat. Dottern ringde och beställde pizzor och mamma körde de tre kvarteren för att hämta dem. Det dracks inte något rödvin till pizzan den här kvällen. Carina kände att hon måste hålla sig klarvaken tills alla frågor var besvarade.

Efter att ha ringt alla polisvänner och polisstationer kom hon slutligen fram till Södermalmspolisen där ett kaxigt stationsbefäl svarade att: ”Jodå, visst har vi din man här. Vi har nyligen släppt ut en Tommy Johnson men det dröjer nog en stund innan vi släpper din man. Vi har några frågor till som vi vill ha svar på!”

Fattades bara att han sagt: ”vi väntar bara på kommissarie Colt också”, tänkte Carina. Hon tackade för den knappa upplysningen och avslutade med: ”Trevlig kväll.”

Dottern hade somnat i soffan.

Tre timmar senare stannade en taxi nere vid garageuppfarten och ut steg en mycket trött, frusen och smutsig man. Hans huvtröja var fuktig och lerig på hela magen och jeansen var lika smutsiga och blöta. Han ställde skorna innanför köksdörren, gick rakt fram till köksbordet och tömde sina fickor. Han kramade om och pussade hustrun och sa:

”Vilka idioter! Ursäkta, men jag fick inte ringa och förvarna dig om husrannsakan och då sa jag ändå att min fru kommer att få en hjärtinfarkt.”

Han fortsatte och pekade med båda händerna på sin tröja:

”Jag har legat på magen på en isig trottoar med handbojor på ryggen i mer än tjugo minuter. Sen fick jag en känga i ryggslutet. Slutligen ville de att jag som är ryggskadad skulle rulla runt och resa mig med handbojor på. Jag bad dem ringa en ambulans, men istället blev jag förflyttad till en polisbuss och sedan till polisstationen. Där blev jag förnedrad när jag bad att få gå på toaletten. De ville titta ner i mina kalsonger så jag inte gömt en AK4:a där. Suck!”

Dag gick vidare ut mot hallen och sa att han måste på toaletten

igen. Carina vek ihop pizzakartongerna men lade samtidigt märke till att han gick ut från toaletten nästan lika fort som han gick in.

Inte likt honom ... varför?

Kunde pappret vara slut, eller? Hon lämnade köket och följde efter honom in på kontoret. Hon skulle just fråga när hon såg honom stå längst inne i sovrummet. Han lät händerna glida över hennes bakdel i brons, som Ylva-Maria Thompson hade gjutit till hans 50-årsdag.

Han stelnade till när han såg att hon hade sett vad han gjorde och drog sakta ner händerna. Han såg trött och plötsligt skyldig ut. Hon sa inget men gick till väggen, lutade sig fram och tittade in mellan den avgjutna rumpan och väggen. Hon såg något som blänkte till – ett metalliknande föremål – och höjde handen av nyfikenhet men hejdades av hans plötsligt upprörda röst:

”Nej akta, den är skarpladdad! Låt mig förklara ...”

När han närmat sig toaletten hade hon snabbt kollat vad som låg på köksbordet. Bland kvitton, post it-lappar och en trisslott hade hon hittat ett äggskalsfärgat visitkort av finaste handgjorda papper. Namnet var i skrivstil tryckt i tunnaste guld. Initialerna något fylligare än övriga bokstäver. När hon läst vad som stod på kortet gick det iskalla kårar längst ryggraden.

Han lever.

Han finns på riktigt!

Carina tog upp visitkortet som hon stoppat i fickan och höll upp det framför Dags ögon. Hon sa inget men väntade på svar.

Han svalde, var tyst en stund. Sedan sa han:

”Var inte orolig, lita på mig. Christopher Silfverbielke kom med tåget från Tyskland igår. Han sov över hos en gammal farbror på Ballonggatan i Solna. Hans pistol försvinner härifrån i morgon. Han har köpt hus i Vittaryd.”

Resten får du veta i höst!

POETRY SLAM MED MERA

av Mary Lindkvist

– Poetry slam, vad är det?

Vi är ett tiotal personer som skriver egna dikter, läser upp dem för varandra och får poäng. Dikterna skall ha ett intressant innehåll, läsas med känsla och uppläsningen får ta högst tre minuter. Vi får inte ha några attribut, som till exempel: En tokrolig hatt, totemask, ett benrangel på en T-tröja eller något annat. Dessa är de huvudsakliga reglerna. Vi träffas tre gånger per år och tävlar. Den, med de flesta poängen, vinner och går till final. Det är poetry slam och utövas en gång per år över hela landet.

Då jag började skriva hade jag en gammal Halda. Ett arve-gods efter min pappa. Han avled 1973 och Haldan hade redan då, sett sina bästa dagar. Jag skrev dikter. Jag skrev och skrev, men insåg att ingenting var användbart och rök ut papper efter papper. Med en viss schvung och ett fräsande, lämnade papperet Haldan. Även nu skriver jag dikter, deletar dem, men nu hörs inget. Det lämnar endast ett ljudlöst tomrum efter sig.

År 1990 anmälde jag mig och blev medlem i ett Sollentuna författarsällskap. De utlyste en tävling i Poetry slam. Det lät spännande. Elva anmälde sig och jag anmälde mig. Jag skrev en dikt med sju verser på fem rader i varje. Att rappa dikter hade så smått gått ur tiden, men det hade inte jag, utan jag rappade min dikt. Den fick godkänt. Jag vann distriktsmästerskapen och var med i finalen. Den gick av stapeln i Avesta den 19 maj 2004.

Alla deltagarna hade läst sina dikter och så var det min tur. Jag gick igång på första versraden. Jag rappade och stampade

takten än med vänster- än högerfoten och det gjorde de övriga deltagarna i salongen också.

Applåder dånade, taket nästan lyfte sig och golvet gungade. Något pris fick jag inte, men jag fick något mycket bättre. En av ungdomarna som fått både pris och blommor, kramade om mig uppe på scenen och gav mig "sina" blommor och folket jublade. Sådan är dagens ungdom, då den är som bäst.

Tävlingen var slutförd och den stora prisutdelningen skulle ske dagen efter. Jag gick upp på mitt rum, somnade och sov gott. De här två dagarna blev fyllda av allehanda upplevelser, som jag ansåg kanske värda några rader.

Fyra dagboksblad

Avesta 19 maj.

2004-års SM i poetry slam.

Jag var med.

Ålder 15 till 55 år.

Men jag var med. Jag läste min rapp. Hjälp. Hjälp. Hjälp.

Men fick inget pris.

Poetryslamveteranerna, sedan många år Dom fick pris.

Avesta 20 maj

På parkeringsplatsen stod en ensam bil.

Den var min.

Bilen hade krossad framruta.

Den var hel i går.

Polisen kom och antecknade skadan. Jag skrev under

Bilglasmästaren kom och bytte glas.

Jag betalade.

Avesta 21 maj

Mobilen ringde. Älskling, jag är på parkeringen.

Det var Han.
Smyg förbi receptionen.
Rum nummer 72 Det är mitt.
Han kramade, han kysste, han smekte mig.
Jag säger inte mer
Tillbaka till Poetryslamtävlingen.
Och jag var med.
Ur min ficka försvann min plånbok? Den var min.
Samma polis, men nu tyckte han synd om mig.
Det tyckte jag mé.

Avesta 22 maj
Alla läste. Alla hade roligt.
Men inte jag.
Förrän arrangören frågade: Vill du läsa din rapp? Han
frågade mig.
Jag läste med patos och med glöd.
Det gjorde jag utan skam.
Så slutade 2004-års SM i Poetry slam.

Den 19 april 2011 var första tävlingen för årets Poetry slam.
Den gick av stapeln i konsthallen. Dit kom en man med hög
hatt. Han hette Adam. Det blev hans tur och han läste med för
överdrivna gester. Vi förstod inte vad han sa, vi visste inte ens
på vilket språk han läste. Vi var lite konfunderade. Proven var
slutförda, dikterna poängsatta och vi skildes åt. Alla gick åt sitt
håll och jag åt mitt.

Efter en olyckshändelse haltar jag lite och Adam såg det och
tog mig varsamt under armen och ville följa mig till bilen.

– Neej tack, sa jag flera gånger. Jag klarar mig själv, sa jag
mycket avvisande.

Under det käbblandet hade vi kommit fram till bilen. Jag
måste ju låsa upp för att komma in. Han var snabbare än jag
och satt redan i bilen då jag satte mig.

Jag placerade min igenstängda handväska på ”hyllan” mellan sätena och som vanligt lindade jag axelremmen runt växelspaken. Allt helt automatiskt.

– Jag skall följa dig hem, sa Adam. Jag skall hjälpa dig, sa han.

– Tack, det var vänligt, men jag klarar mig alldeles själv, meddelade jag i en mycket avvisande ton.

– Jag älskar dig. Jag skall följa dig hem.

– Det får du inte alls. Ut! Ut med dig omedelbart. Ut!

Han vägrade och det fanns naturligtvis inte en enda själ på parkeringsplatsen. Klockan var nio och det var kolmörkt.

– Jag kör dig till busshållplatsen och där skall du ut, ut ur min bil!

Han satt framåtlutad och höll vänster hand på sitt vänstra knä. Det såg underligt ut.

– Jag skall hjälpa dig hem. Jag älskar dig. Jag vill ligga med dig.

Som sänd från himmelen, kom 607:an nerför backen och stannade vid hållplatsen.

– Det är sista bussen för i kväll, ropade jag. Du hinner.

Han vräkte sig ur bilen och han hann, det såg jag och drog en lättnadens suck.

Dagen efter, vid tretiden, skulle jag åka och handla. Kollade som vanligt att mobilen fanns på sin plats i handväskan och fickagendan, men var hade jag min plånbok. Jag började leta. Var är den? Jag letade överallt. Till slut letade jag i badrummet och i tvättkorgen. Med andra ord, jag ”hyperletade”, men plånboken fanns inte. Jag satte mig och funderade. Jag hade köpt en bulle och kaffe i kaféet på konsthallen kvällen innan. Då hade jag alltså haft plånboken, tänkte jag. Det hade inte funnits någon annan än Adam i min bil mellan konsthallen och mitt garage. Varför hade han suttit så konstigt med handen på sitt knä? Nu förstod jag, han tog med högerhanden under sin vänstra arm och länsade min handväska. Tystnaden bröts då mobilen ringde.

– Min älskade Mary. Jag älskar dig, jag vill ...

Han upprepade dessa meningar om och om igen, som ett mantra.

– Var tyst med dig, din tjuv. Var har du fått tag på mitt telefonnummer?

– Jag älskar dig. Jag vill ligga o.s.v.

– Du har stulit min plånbok. I den hade jag mina visitkort med namn, adress, mobilnummer. Du är en tjuv. Nu har jag dig. Erkänn! Erkänn! Var kommer du ifrån? Är du ifrån Irak?

– Nej, jag är turk. Du menar att jag är en tjuv? Jag älskar dig. Jag vill ligga o.s.v.

– Det finns ett ICA-kort, det finns en femhundring, två hundralappar och massor med mynt också. De pengarna skall jag leva på hela den här månaden. Begriper du? Du har tagit min änkepension. Du är en stortjuv, men ICA-kortet är spärrat redan. Där har du inget att hämta. Erkänn! Erkänn!

– Neej. Jag ingen tjuv. Jag älskar dig. Jag vill ligga med dig.

Jag kan inte dra ur jacken eller stänga av mobilen. Jag är övervakare för två personer som behöver komma i kontakt med mig. Adam ringde mig många gånger. Jag svarade alltid och hoppades att han skulle erkänna. Efter en vecka sa han:

– Om jag erkänner, får jag ligga med dig då?

– Jag skall ha min plånbok med alla pengarna. Var bor du? Hur dags skall vi träffas?

– Klockan ett på Kapellgatan 15, inne i stan.

Jag var i rätt tid, på rätt plats. Där fanns han naturligtvis inte. Kapellgatan 15 är adressen till Socialnämnden. Här satt jag med lång näsa. ”Inget ont utan det har något gott med sig.” Nu tror jag mig veta, att han kanske får socialbidrag och hans personnummer bör finnas där. Då ringde min mobil. Det var han.

– Jag fick förhinder. Möt mig på övergångsstället på Stureplan. Jag är där.

– Jag kommer om tio minuter och då skall du vara där och det första du skall göra är att ge mig plånboken med pengarna. Begriper du vad jag säger?

– Uumm.

Han var på övergångsstället och hoppade in i bilen. Bakomvarande bilar tutade förstås. Alla på en gång. Jag rallystartade med Stureplan på höger sida och snabbt uppför Sturegatan. Efter två hundra meter hasade han sig ner på sin plats, drog med schvung ner blytlås och började gräva i sitt skrev. Han skulle blotta sig. Jag tvärbromsade med den påföljden att han föll framåt och slog skallen i instrumentpanelen och kved. Bakomvarande bilar tutade och tjöt och jag skrek:

– Dra upp blytlåset din idiot.

Sedan knöt jag vänsternäven och svingade den tills den var en centimeter från hans vänstra öga. Han blev dödsförskräckt och jag sa:

– Om du gör en enda rörelse till för att blotta dig, garanterar jag att du får en blåtura av format. FÖRSTÅTT! skrek jag.

– Uummm.

Jag fortsatte uppför Sturegatan till Karlavägen och nu var jag rädd. Mycket rädd. Han märkte det, blev kavat och sa helt fräckt:

– Vi åker hem till dig. Jag vet var du bor. Jag har din adress. Jag stannade tvärt, men på den olämpligast tänkbara plats: Karlavägens T-banestation. Han slank, som en oljad ål ut ur bilen och försvann ner i tunnelbanelabyrinten och jag efter. Han tog förmodligen två steg i taget nerför trappan. Jag måste ta rulltrappan. Jag såg tågets dörrar stängas och starta så sakta och försvinna i fjärran. Perrongen var tom. Jag satte mig på en bänk och flåsade ut. Nu med lång näsa för andra gången på en och samma dag. Han ringde mig klockan två på natten.

– Jag älskar dig. Jag vill ligga med dig.

Han sa ingenting om händelsen kvällen innan. Ingenting alls.

– Nu ringer jag polisen och anmäler dig, sa jag helt kort. Jag har ett mycket bra signalement på dig och i bilen finns det fingeravtryck.

Polisen, som tog emot anmälan, visade extra intresse, tyckte jag. Han förhörde mycket på signalementet som jag gav. Lite för mycket och för många gånger, ansåg jag.

– Nationalitet? Vet du det?

– Turk. Han är från Turkiet. Han heter Adam Medir.

Polismannen nickade igenkännande.

– Hur vet du det?

– Han sa det själv, då vi satt i bilen.

– Förhöret är slut, men kommer du på något mera, kontakta oss, sa polisen.

Turken ringde mig två gånger på kvällen och erbjöd sina tjänster. Jag bad honom dra så långt som möjligt, men då han ringde klockan halv tre på natten, då talade jag om för honom att han var en tjuv och nu med tillägget: Gravt ofredande också. Erkänn!

Jag drog ur telefonjacket och gick till sängs. Sömn var inte att tänka på. Klockan nio på morgonen fick jag ett SMS. Han lämnade ett meddelande: ”Jag erkänner stölden”, löd det.

Jag höll mobilen i mina händer, som om det vore en liten fågelunge. Jag körde ner till polisen och de fick själva läsa av meddelandet och göra ett tillägg i min anmälan.

Efter några dagar mötte jag en man, som hade tävlat i Poetry slam året innan. Jag berättade vad som hänt och han sa omedelbart:

– Oj, har du råkat ut för ”turken”. Han har alltså utökat sitt revir.

Adam ringde många gånger och ville lämna pengarna. Till slut bestämdes att han skulle komma hem till mig.

– Jag älskar dig. Jag vill ligga o.s.v.

– Ja, du får komma hem till mig, ljög jag, där jag stod i köket. Om sanningen skulle fram, så började jag bli lite orolig. Tänk om han menade allvar den här gången? Mobilen ringde:

– Nu är jag på väg till dig, sa han insmickrande. Nu är jag vid Karolinska sjukhuset och har tagit 607:an, sa han. Vad har du för kod?

– 4711, ljög jag. (Det var ett nummer på en mycket välkänd au de Cologne på mitten av 1900-talet.)

Han var alltså på väg till mig. Klockan var en kvart över tolv. Nu ringde jag polisen. De hade ingen bil inne, meddelade jourhavande. De var på jakt efter två sexåringar, som var på egen utflykt och mammorna var mycket oroliga, och Adam ringde.

– Jag är inte hemma, ljög jag. Jag trodde inte att du skulle komma. Jag är i centrum och handlar.

– Du sa ju att du skulle vara hemma, replikerade Adam irriterat. Vad har du för kod?

– 4711, ljög jag igen. Han var arg.

– Du är välkommen, sa jag, där jag stod i mitt kök.

– Du ljög för mig, men nu har jag fått det rätta numret 1965 och stjärna och jag är snart utanför din dörr.

Då blev jag rädd. Mycket rädd. Jag var inne i min hall och Adam och jag befann oss endast en ytterdörr från varandra. Jag tassade ut i köket och stängde köksdörren ljudlöst bakom mig. Han ringde flera gånger på dörren, han knackade, han bankade och tittade in genom brevinkastet. Det hörde jag. Återigen ringde han.

– Jag är i centrum och handlar, ljög jag, men jag kommer. Lugna dig. Sätt dig ner.

Han ringde efter fem minuter.

– Jag är i garaget i centrum, ljög jag, för att lugna honom.

Polisen måste få tag på ungarna och det på momangen, tänkte jag och tittade ut på korsningen mellan Ribbings väg och Skyttevägen, men någon polisbil såg jag inte till, och Adam ringde.

Jag pratade med honom om det jag köpt. Han ville inte höra på utan avbröt mig och upprepade: Jag älskar dig. Jag vill ligga o.s.v.

Jag la på och han ringde igen med tre till fyra minuters

mellanrum.

Jag svarade på alla hans påringningar för att uppehålla honom:

– Nu är jag i Kajsa Bergkvists rondell, ljög jag.

Jag ringde polisen igen. Dom hade fortfarande inte hittat ungrackarna och svetten lackade i pannan på mig och klockan var en kvart i två och jag stod i köket och Adam ringde.

– Nu är jag på Danderydsvägen, sa jag nästa gång.

Nu började jag verkligen bli riktigt nervös. Efter fem minuter ringde han igen. Vad skulle jag säga nu då?

– Jag har blivit påkörd bakifrån, hasplade jag ur mig.

– Nu har i alla fall polisen kommit och de förhör grabben, som körde på mig, ljög jag. Jag kan inte prata med dig längre. Jag la på och han ringde omedelbart.

– Nu kommer bärgningsbilen, ljög jag och svetten rann överallt på min kropp där jag stod i köket och tittade neråt korsningen Ribbings väg och Skyttevägen, men ingen polisbil syntes till. Nu bankade det på min ytterdörr och ringde många och långa signaler och någon ropade i brevinkastet.

Han har fått hispan, tänkte jag. Tänk om han slår in dörren. Om han kommer in i köket. Jag hade ingen reträttväg. Jag var fast i ett hörn i mitt eget kök. Jag tappade balansen, slog ut med armarna och dängde till Ampelliljan så att den i golvet och jord och kruksplitter spred ut sig framför mina fötter. Det var alldeles tyst där ute. Dödstyst. Hade ampelliljan avslöjat mig?

Så ringde mobilen igen.

– Det är polisen. Nu är vi här. Det var vi som bultade, ringde och ropade i brevinkastet.

– Jag trodde att Adam hade fått hispan, sa jag.

– Det kan jag förstå. Kan du komma ner? Orkar du det? Vi har fått tag på en man här.

– Är han under medellängd? frågade jag.

– Stämmer.

– Har han klotrunt huvud?

– Stämmer.

– Heter han Adam Medir?

– Stämmer, sa polisen efter att ha rådfrågat mannen. Då väntar vi på dig här nere.

Jag tog hissen ner och kom ut på den solbelysta gården. Det blåste lite och det svalkade gott. Det var inte lätt att stå öga mot öga med Adam, efter allt det jag ljugit för honom, men poliserna var stora och bredaxlade och såg mycket förtroendeingivande ut.

– Hur är det med dig? Frågade en av poliserna.

– Det får vi ta sen, sa jag. Har ni hittat ungarna?

Poliserna tittade på mig och log.

– Ja, och de är välbehållna. Kan du tänka på det också? Det var bra gjort av dig att uppehålla Adam tills vi kom.

– Ja, i två timmar och sju minuter, sa jag och tittade på klockan. Sedan blev det förhör. Ingående förhör. Det avslutades med att jag fick lova att anmäla om han ringde igen. Det lovade jag. Adam fick lova att inte ringa till mig mera och det lovade han.

Förhöret avslutades klockan 14.50 och han fick följa med till polisstationen. Jag såg då polisbilen försvann nerför backen. Äntligen tänkte jag, tog en kopp kaffe och satte mig på balkongen. Jag tittade ner på gården. Där hade vi stått öga mot öga, Adam och jag, men nu var det slut. Klockan var 16.50 och mobilen ringde.

– Jag älskar dig. Jag vill ligga o.s.v. Nu skall jag ligga med dig. Nu, förstår du vad jag säger?

– Har dom släppt ut dig redan?

Jag blev förtvivlad. Otaliga gånger hade jag sagt att han var knäpp. Han var helt obegriplig, men nu kom jag ihåg den där apparaten. Erik Rydal, en god vän till mig, ringde mig då han sett artikeln i tidningen om stölden och turken och erbjöd mig en liten behändig bandspelare.

– Vänta i telefonen ett ögonblick, sa jag och tog fram inspelaren och krefsade lite på telefonluren.

– Vad gjorde du?

– Jag tog fram bandinspelaren, så nu kan du prata. Jag glömde att ge den till poliserna, men nu kan jag göra det.

– Vad spelar du in för något?

– Vårt samtal förstås. Nu har jag sex stycken. Nu åker jag ner till polisen med de inspelade samtalen och de kommer att fälla dig.

Omedelbart avbröt han samtalet och jag pustade ut. Nu har han fått nog av mig, tänkte jag. Jag åt middag ute på balkongen och sedan skulle jag minsann åka ner med bandet. Jag stod i hallen och tog på mig skorna. Då ringde det på dörren och jag öppnade. Där stod han, Adam. Polisen hade alltså släppt honom efter endast tre timmar. Nu stod han här och riktade en pistol mot mig.

– Jag älskar dig. Jag vill ligga med dig, sa han och kom närmare.

Jag blev ursinnig och i ett språng var jag över honom. Hissdörren öppnades och brevbäraren kom ut. Jag fick snabbt tag i Adams högra handled, den med pistolen, och vred den uppåt. Han tappade balansen, vacklade baklänges in i hissen, föll och dörren stängdes. Ett skott brann av. Det ekade i hisschaktet. Brevbäraren tog trapporna.

MÖRDAREN SOM SKREV DET PÅ NÄSAN

av Nettan Wall

Sofia hade varit på bio med två av sina vänner, trots att det var mitt i veckan och skoldag nästa dag. Det var toppen att det fanns en biograf i Sollentuna. De hade sett den nya Snövit-filmen Snow White and the Huntsman. Det var inte en barnfilm, som man skulle kunna tro, utan ett Fantasy-äventyr. Sofia och hennes vänner var helt uppslukade av Fantasy. Hon var verkligen inget barn, hon var sexton år, nästan vuxen ju. Utanför biografen sa hon: ”Hej då”, till Emma och Rebecka, som bodde åt andra hållet. Emma gav Sofia en kindpuss och sa: ”Sov så gott, dröm om Linus”.

”Knappast”, replikerade Sofia, ”jag är så över honom.”

”Hej då, ses i morgon”, ropade Emma och Rebecka, medan de skuttade iväg i armkrok. Sofia rundade biografen. Sofielundsvägen låg öde framför henne, den var inte särskilt frekventerad efter mörkrets inbrott. Gatlyktornas sken hade svårt att tränga igenom den täta dimman. Några enstaka bilar susade förbi och hjälpte till att lysa upp. Hon gick och tänkte på matteprovet i morgon. Ångest! Nu först började hon få dåligt samvete för att hon hade gått på bio istället för att plugga inför provet. Hon grimaserade när hon tänkte på att de hade stått och pratat i drygt en timme efter biobesöket, fast hon hade lovat sig själv att gå hem direkt efter filmen. Nu var det för sent. Hon var på tok för trött för att orka öppna matteboken ikväll. Det gjorde inte saken bättre att hon låg efter i matten, men det var matlärares fel, inte hennes. Hon rös till när hon tänkte på deras slemmiga matlärare, Julius, en skäggig, svettig gubbe i fyrtio-

årsåldern. Både Sofia och hennes klasskamrater drog sig för att be om hjälp, för Julius var äckligt närgången, skulle alltid lägga armen om en och ta på en och han hade en otäck andedräkt som påminde om något dött och ruttet. Sofia gick i första ring på Sollentunas fria gymnasium. Det var perfekt att skolan låg så nära bostaden. Kanske skulle hon hinna titta lite i matteboken på morgonen i alla fall. Ett oväntat, odefinierbart ljud, avbröt hennes tankar. Hon vände sig hastigt mot ljudet, men kunde inte se något. Sofia stod blickstill och lyssnade, men det var tyst nu. Något djur kanske, tänkte hon, eller så spökade det. Hon kisade med ögonen, men såg fortfarande inget. Hon promenerade vidare och vid Vittraskolan fortsatte hon ut på Sollentunavägen. Hon fick en diffus känsla av att vara iakttagen. Hon svalde hårt. Kanske var det mörkret och dimman som påverkade henne. Hon ökade på takten. Vid Pingstkyrkan genade hon, tog trapporna ner mot kyrkporten, hon var nästan hemma nu. På Merkurigränd bodde hon, i ett av de mörkgula radhusen i kvarteret Träbjälken, där alla vägar hade namn efter planeter. De orangea bokstäverna på Pingstkyrkans stora ljusskylt blinkade i mörkret. ”Tack Jesus för alla väder”, stod det och tavlan visade att temperaturen var +9 grader. Nu hade hon stora svårigheter att ta sig fram på grund av den dåliga sikten. Det var mörkt runt kyrkan och den utebelysning som fanns, gav bara ett svagt sken. Vid ett par tillfällen trampade Sofia fel och snubblade till, men hon lyckades stå på benen. Plötsligt hörde hon ett prassel bland träd och buskar. Det lät som kvistar knäcktes. Någon rörde sig bland träden. Så skymtade hon en siluett mellan ett par trädstammar. Hon var inte ensam. Snabbt vände hon på klacken och gick vidare med varje nerv på helspänn. Ljudet av steg som närmade sig bakom henne fick hjärtat att hamra i bröstkorgen. Sofia snabbade på stegen. Hon var riktigt rädd nu. Någon följde efter henne. Trots att hon gick så fort hon bara kunde i det nattsvarta mörkret, kände hon att förföljaren närmade sig. Sofia kunde höra rosslande andetag i nacken. Han var hack i häl nu

och plötsligt kände hon hur han grep tag om midjan på henne och drog ner henne på marken. Hon skrek och vrålade, men det fanns ingen i närheten som kunde hjälpa henne. Mannen släpade henne längs vått, kallt gräs in i ett snår. I ett virrvarr av lövverk och småsten, skakades hon tills tänderna skallrade mot varandra. Mannen ruskade om henne så att huvudet dunkade mot marken. Det kändes omöjligt att tänka klart. Sofia kastade en blick upp mot mannens nedvända ansikte där i dunklet, medan han ryckte och slet i henne. Hon såg hans knytnäve komma emot sig och kände hur slagen träffade henne i ansiktet. Hon vände huvudet åt sidan, slöt ögonen och försökte försvinna – försvinna bort någon annanstans, till en annan värld, bort från smärtan och skräcken. Hon låtsades som om hon inte alls var där och inte var med om det som skedde. Det var som om hon var utanför sin egen kropp. Hon hörde snabba andetag och ett par väsande repliker, som hon varken kunde eller ville uttyda. Sofia var omtöcknad och kände att hon höll på att glida in i medvetelslöshet, men häpnade till när hon plötsligt hörde en egendomligt bekant röst från mannen som överföll henne. Han hade slutat viska och talade klart och tydligt nu. Sofia försökte placera ett ansikte till rösten, men precis som hon började bli klarare igen och nåddes av insikten, träffades hon av ett hårt föremål i bakhuvudet och allt blev svart.

Mamman satte på vattenkokaren, för att göra sig en kopp kamomillte. För hundra gången tittade hon på klockan. Pappan vankade av och an i hemmet. Sofias lillasyster låg och sov gott uppe på sitt rum.

”Hon borde ha varit hemma för länge sen”, muttrade mamman från köket.

”Du vet hur Sofia och hennes kompisar kan sitta och snattra och glömma bort tiden”, svarade pappan i ett försök att lugna mamman, men han var inte övertygande.

”Fortfarande inget svar på mobilen”, sa mamman ängsligt.

”Har du prövat att ringa till Rebecka eller Emma?” frågade pappan.

”Ja, jag ringde Emmas mobil, men den är avstängd och Rebecka blev av med sin mobil på skoldansen förra helgen.”

Båda föräldrarna var vakna när polisen kom. De polismän som var tvungna att ge det fruktansvärda beskedet till familjen, berättade att deras dotter hade hittats vid Pingstkyrkan. Sofia hade varit medvetslös, men vaknat till i ambulansen. Hon hade varit omtöcknad när hon mumlade ett enda ord ”matte”. På väg till sjukhuset hade hon avlidit och de hade trots upprepade försök, inte lyckats återuppliva henne. Polisen berättade också att Sofia, med största sannolikhet, blivit våldtagen.

Emma och Rebecka visades in i ett rum på gymnasie-expeditionen. Där möttes de av en kvinnlig polis. Hon hade långt ljust hår och mandelformade blå ögon. ”Kommissarie Malin Frisk”, presenterade hon sig som.

”Du ser inte ut som en polis”, sa Emma.

Malin log. ”Vad jag förstår har ni blivit informerade om vad som hänt”, sa hon. Båda tjejerna nickade.

”Jag förstår att det här är jobbigt, men det är viktigt. Sofias mamma berättade att ni tre var på bio igår kväll. När skildes ni åt?”

”Jag bor på Kanalvägen och Emma bor på Bagarbyvägen, så vi gick åt olika håll efter bion”, sa Rebecka.

”Vilken tid var det?”

”Jag var i alla fall hemma kvart i ett”, sa Emma.

”La ni märke till någon eller något speciellt, när ni lämnade biografen igår kväll?”

De skakade på huvudet.

”Vet ni vad Sofia kan ha menat med matte, det var hennes sista ord?”

”Nja, Sofia går på Sam... förlåt, jag menar gick”, sa Emma.

Hon slog ned blicken och bet sig i underläppen.

”Jag går Estetiska programmet”, sa Rebecka.

”Medieprogrammet här. Vad jag skulle komma till är att de har mycket matte på Sam och Sofia ville först inte följa med på bion, för hon hade inte pluggat tillräckligt inför provet hon skulle haft idag. Nåt annat kommer jag inte att tänka på”, sa Emma.

”Men du ...” Rebecka vände sig till Emma: ”Tänk om hon syftade på Julius?”

Emma nickade instämmande och sa: ”Det skulle inte förvåna mig, han är den snuskigaste läraren på hela skolan.”

De båda vännerna berättade allt de kunde komma på om den perversa matteläraren. De besvarade också polisens frågor om Sofia.

Efter skolan bestämde sig Emma och Rebecka för att gå till centrumet och ta en fika. Sen tänkte de ordna med blommor och ljus att lägga vid kyrkan, där deras vän så tragiskt bragts om livet. När de gick över Turebergs torg såg de uniformerade poliser vid biografen. I samma ögonblick som de gick in i den stora silvergråa centrumbyggnaden, pep det till i Emmas jackficka. Hon tog upp mobilen och ryckte till när hon tittade på displayen. Hennes ögonbryn åkte upp och hon puffade till Rebecka med armbågen: ”Det är ett sms från dig.”

De utbytte förundrade blickar.

”Vad står det, läs”, uppmanade Rebecka.

”Det står bara Ha ha ha”, sa Emma.

”Vad sjukt asså”, utbrast Rebecka.

Flickorna blev stående där innanför centrumentrén. De tittade storögt på varandra. Då pep det till i mobilen igen. Emma läste meddelandet högt: ”Skrattar bäst som skrattar sist”.

”Vad är det här?”

De bestämde sig för att ta den där planerade fikan trots allt. Emma köpte en Powersmoothie på Naked juice bar och se-

dan gick de in på 2GO, där Rebecka köpte en läsk och en påse Hanami. Väninnorna slog sig ner vid det konstgjorda vattenfallet, mitt bland palmer, blomster och grönska.

”Ska vi svara?” frågade Emma.

Rebecka log skälmskt: ”Skriv att jag vill ha tillbaks min mobil”.

Efter att ha diskuterat en stund, kom de överens om att bara skriva ”Wzup?” Emma log busigt mot Rebecka när hon skickade iväg sms:et. Flickorna smuttade på sina drycker och åt lite prawn crackers, medan de väntade med spänning på det eventuella svaret. De blev uppspelta när mobilen pep på nytt. Emma ryckte åt sig mobilen som låg på bordet mellan dem. Rebecka sa otåligt: ”Kom igen Emma, vad står det?” Hon betraktade nyfiket kompisen och såg hur färgen började försvinna från hennes kinder. Emmas underläpp darrade och efter några sekunder hade hon blivit kritvit i ansiktet. Emma sa inget – istället räckte hon mobilen till Rebecka. När hon också läst meddelandet, satt de båda vännerna där, helt förstummade och såg allvarligt på varandra, tills Emma slutligen bröt tystnaden: ”Vad ska vi göra?”

Rebecka letade i sin ryggsäck och hittade visitkortet hon fått av den kvinnliga polisen. Hon läste telefonnumret högt, medan Emma knappade in det. ”Pst, kolla där borta, det är Linus och hans gäng.” Vid spiraltrappan stod Linus tillsammans med fem andra killar. De var ett par år äldre än dem själva. Sofia hade länge varit kär i Linus och så på skoldansen förra helgen, hade de dansat med varandra. Linus hade kysst Sofia när de dansade tätt intill varandra och efter det hade de varit oskiljaktiga. De hade hånglat hela natten. Sofia hade svävat uppe i det blå, men sen, veckan därpå, hade Linus varit jättekonstig. Han undvek Sofia, sa inte ens ”Hej”.

”Dom kollar hitåt”, sa Rebecka.

”Linus verkar annorlunda, jag undrar hur det känns för honom att Sofia dött?”

”Han är säkert påverkad av det, konstigt vore det annars.”

”Vi går någonstans lugnare”, föreslog Emma och de åkte rulltrappan upp till andra våningsplanet. De satte sig i varsin skinnfåtölj vid glasträcket.

”Titta där”, sa Rebecka och pekade neråt. ”Där är den där tönten som bjöd upp Sofia på skoldansen.” Killen satt ensam vid ett bord med en grön bricka med Hamburgertallrik, läsk och servetter. ”Vi var rätt så elaka mot honom”, sa Emma skamset.

”Äh, han borde väl tåla ett skämt, vi skojade ju bara med honom.”

”Snarare drev med honom.”

”Ja, ja, men hur kunde han ens tro att han skulle haft en chans på Sofia?”

”Jag tycker faktiskt synd om honom.”

”Mm.”

Emma snurrade ett varv i fåtöljen, sedan tryckte hon på lurknappen på mobilen.

”Sollentunapolisen kommissarie Malin Frisk.”

”Hej, det här är Emma, jag vet inte om du kommer ihåg mig? Du pratade med mig och min kompis Rebecka på gymnasieskolan idag.”

”Jodå.”

”Det är så att Rebecka blev av med sin mobiltelefon på skoldansen förra helgen ...”

”Hon kan göra en anmälan på Internet, eller så kan ...”

”Nej, asså, jag menar ... det är någon som messar mig från Rebeckas mobil nu, nån som håller på och skickar sjuka sms.”

”Okej, hur lyder meddelandena?”

”De första två var ganska fåniga. Vi trodde någon ville skoja lite ... på ett lekfullt sätt alltså, första var jättekort, bara Ha ha ha. Det andra var ett ordspråk Skrattar bäst som ...”

Malin avbröt henne: ”Förlåt vad sa du? Ta om det första meddelandet”. Hennes röst hade förändrats. Hon lät väldigt angelägen.

”Ha, ha, ha”, upprepade Emma.

”Var är du nu?” undrade Malin.

”Jag och Rebecka är i Sollentuna Centrum, på plan två, utanför Companys.”

”Stanna där, jag kommer.”

Bara fyra minuter senare, kom Malin och en kollega till henne. Flickorna fick följa med till polisstationen och deras föräldrar kontaktades. I närvaro av Rebeckas båda föräldrar och Emmas mamma talade flickorna om allt de visste. Emma började skaka när hon läste det tredje meddelandet högt: ”Sofia förtjänade att dö, de där orden jag skrev på hennes näsa, gäller er också. Akta er subbor, ni två står på tur”.

Rebecka skruvade på sig. ”Hade han skrivit något på Sofias näsa?” frågade hon.

Malin verkade tveka. Hon tycktes laborera med sig själv hur pass mycket hon skulle avslöja. Till slut svarade hon: ”Ja, med svarta bokstäver, det stod Ha ha ha på offrets ... jag menar er väns näsa”.

Malin vände sig mot Emma: ”Vi skulle behöva din mobil”.

Emma räckte henne mobilen.

Emmas mamma krävde att hon stannade hemma från skolan. Rebecka fick poliseskort. En uniformerad polis följde henne enda fram till den vita porten. Där på Turebergsvägen stod en annan polisbil parkerad vid gymnasiet. Rebecka trängde sig fram genom de smala korridorerna. När hon skulle lägga in sin ryggsäck i skåpet, stelnade hon till. Någon hade skrivit med svart spritpenna på hennes halva av det vita skåpet. Det stod: Ha, ha ha. Rebecka såg sig omkring. De som var i närheten, var upptagna med sina egna skåp. Hon samlade sig och fixade med sifferkombinationen till hänglåset. När hon öppnade skåpdörren, small det till. En våldsam detonation hördes och en kraftig tryckvåg kastade henne bakåt. Rebecka slog huvudet

hårt i skåpraden bakom. Hon försökte kravla sig upp på benen igen. Efter ett par försök, lyckades hon resa sig upp, men då slog höga eldslågor upp från skåpet som exploderat i hetta och flammor. Rebecka vacklade till och slog händerna för ansiktet, försökte förgäves skydda sig, men det brann för häftigt. Hon hade inte en chans. Kläderna och håret fattade eld. Hon vred sig i plågor. Elever flydde i panik. Skolkorridoren förvandlades till ett brinnande inferno.

Brandmännen gick igenom de rykande resterna efter bombdramat. De lade kroppen på båren och täckte snabbt över den med en filt.

I askan fann de bombresterna efter hemmasnickeriet. Huvudbeståndsdelarna visade sig vara en bensindunk och ett batteri.

Emma var riktigt skärrad. Allt som hänt, var så ofattbart, så svårt att greppa. Hon hade förlorat sina bästa vänner. De var döda. Mördade. Emmas mamma hade försökt få Emma att tänka på annat. Modern hade verkligen ansträngt sig. Hon hade stannat hemma med henne i några dagar och bakat bullar, spelat spel och hyrt hem filmer. Sen var hon dock tvungen att gå tillbaka till sitt arbete på Sollentuna sjukhus. Varje morgon, innan Emmas mamma gick iväg, såg hon till att alla fönster var stängda och dörren ordentligt låst och hon uppmanade Emma att vara försiktig: ”Om du tycker att du ser eller hör något skumt, tveka inte att ringa polisen”.

Emma hade fått tillbaka sin mobiltelefon. För säkerhets skull hade modern köpt två bärbara hemtelefoner också.

Emma var uttråkad. Hon försökte plugga, men hade svårt att koncentrera sig. Hon hade tröttnat på meningslösa amerikanska tv-serier. Emma sneglade på alla fantasy-böcker i bokhyllan. Nää, hon var för rastlös för att läsa. På kvällarna brukade hon sitta framför datorn och spela sitt favospel Dungeons & Dragons.

Såhär på förmiddagarna var ingen av de hon brukade spela med online. Trots att hon inte var ett dugg hungrig, gick hon till köket och öppnade kylskåpsdörren. Då hörde Emma hur det rasslade till i brevlådan. Hon tittade på mikrovågsugnens klocka. Posten brukade inte komma vid den här tiden. Kanske var det reklam, trots att det stod klart och tydligt på ytterdörren att de inte önskade någon. Emma hade inget bättre för sig, så hon gick till hallen och såg efter. Det låg en vit papperslapp på hallgolvet. Hon böjde sig ner och plockade upp den. Någon hade skrivit med svarta bokstäver: ”Hon stack och brann”. Magen vändes ut och in och in och ut. Emma sprang till toaletten och kräktes. När hon lugnat sig lite, ringde hon till mamma och berättade.

Modern lovade kontakta polisen och se till att de fick lappen.

Dagarna gick. Emmas mamma var tvungen att jobba. Det hade varit lugnt. Inga fler attentat. Inga lappar. Inget hade inträffat över huvud taget. Emma började undra hur länge hon skulle behöva vara fången i sitt eget hem. Polisen hade ännu inte anhållit någon. Tänk om de aldrig lyckades få tag på den skyldige, skulle hon då tvingas vara på sin vakt resten av sitt liv? Någon var ute efter henne. Vem kunde det vara? Och varför? Dittills hade hon trängt undan alltihop. Nu tänkte hon på allt som hänt. Kunde Julius, matteläraren vara en våldtäktsman och mördare? Mobiltelefonen hade försvunnit på skoldansen och Julius hade varit där som vakt. Då slog det henne plötsligt, att hon inte tänkt på det tidigare ... den som skrivit meddelandet som gjort dem så skraka: ”Sofia förtjänade att dö, de där orden jag skrev på hennes näsa, gäller er också. Akta er subbor, ni två står på tur”. För det första hade han vetat saker som bara mördaren kunde veta, då polisen inte hade gått ut med att mördaren hade skrivit på Sofias näsa. För det andra hade han använt plural, det hade stått ”er” två gånger och dessutom ”subbor” och ”ni två”. Meddelandena var riktade till dem båda. Det var som om han hade sett henne och Rebecka när

han skickade sms:en. Hade han varit i närheten? De hade inte sett Julius där inne i centrumet. Däremot hade Linus och hans kompisar varit där då och den där tönten ... kunde någon av dem ligga bakom det här, eller var det någon helt annan, någon de inte lagt märke till? Vänta lite nu ... Emma mindes plötsligt skoldansen. Hon gick fram till bokhyllan, tog ner skolkatalogen och började bläddra i den. Där ... där var han. Tönten. Det stod att han hette Mats Vinge. Han gick i samma klass som Sofia. På fotot log han ansträngt. Leendet var av det pliktskyldiga slaget och nådde inte ögonen. Emma tänkte tillbaka på skoldansen. Hon själv och Sofia och Rebecka hade stått tillsammans i en liten klunga, när Mats hade kommit fram till dem. Sofia hade varit så vacker i sin nya vita klänning. De hade varit på Stinsen dagen innan och provat kläder i flera timmar. De hade köpt varsin klänning till skoldansen. Tönten hade sett så tafatt ut. Han hade inte vågat se Sofia i ögonen. Hans röst hade låtit så lustig när han sa: ”Hej Sofia, får jag lov?” De hade asgarvat alla tre. ”Aldrig i livet”, hade Sofia svarat och själv hade hon bara skrattat. ”Stick och brinn”, hade Rebecka lagt till, på skoj förstås när kraken lommade iväg. De hade skrattat så de höll på att kikna. Strax därefter hade Linus och Sofia börjat dansa och hängla med varandra.

”Stick och brinn”, hade Rebecka sagt, bara tönten kunde ha hört just de orden. På lappen hade det stått ”Hon stack och brann”. Nu kom hon att tänka på Sofias sista ord ”matte”. Mats – Matte. Med ens låg alla pusselbitar på plats. Att hon inte hade kopplat tidigare. Det var ju så uppenbart. Det måste ha berott på att hon mått så uselt efter allt. Emma måste få veta säkert. Hon tog mod till sig och slog Rebeckas nummer. Det kändes dubbelt olustigt eftersom Rebecka var död. Värst var att ringa till en mördare. Hon undrade om han skulle svara och om hon skulle känna igen hans röst i så fall. Hon trodde att hon skulle göra det, han hade en väldigt speciell röst och han hade låtit så mesig när han bjöd upp Sofia. Emma höll andan. Signalerna

började gå fram. Hon hörde att någon svarade. Snart skulle hon veta.

”Skrattar bäst som skrattar sist”, sa han. Emma kippade efter luft. För ett ögonblick tog rädslan ett så starkt grepp om henne att hon var lamslagen, men sedan stålsatte hon sig och sa: ”Hej Mats, jag vet vem du är och jag vet att det är du som är mördaren. Du kommer att få ditt straff”. Emma hörde hur han tryckte bort samtalet. Hon måste få tag på Malin, men hon svarade inte så Emma lämnade ett meddelande på hennes telefonsvarare: ”Jag vet vem mördaren är, det är Mats Vinge”.

Emma sjönk ner i vardagsrumssoffan. Nu när hon avslöjat mördaren och ringt till polisen, spred sig lättnaden i kroppen. Det var en enorm befrielsekänsla. Mördaren skulle gripas och hon kunde äntligen slappna av och börja leva normalt igen. Det var över.

Emma zappade mellan tv-kanalerna och fastnade för Simpsons. Det blev reklampaus och Emma skulle just gå till köket och värma en pizza i mikrovågsugnen, när hon hörde ett dunderbrak. Ljudet verkade komma inifrån bostaden. Hon greppade hastigt mobilen. Då såg hon honom. Mats stod där och stirrade på henne. Hans mörka ögon var fulla av förakt. Emma rusade mot ytterdörren och fumlade med låset. Mats kom efter henne. ”Skrattar bäst som skrattar sist”, sa han med sin läbbiga röst. Emma kastade sig mot dörren, han var bara en meter från henne när hon lyckades ta sig ut. Hon sprang i bara strumplästen. Mats jagade henne. Emma höll mobiltelefonen hårt i högerhanden. Med darrande fingrar slog hon 112 och tryckte på lurknappen, samtidigt som hon fortsatte springa för livet. Mats var snabbare. Det dröjde inte länge förrän hon kände tyngden av hans kropp när hon vräktes ner till marken. Emma tappade mobilen i fallet. Hennes ansikte trycktes ner; hon kände smaken av sitt eget blod i munnen. Hon försökte kämpa, men hade svårt att röra sig med den tunga kroppen ovanpå sig. Hon sprattlade och stre-

tade förtvivlat emot. Emma tog i allt hon kunde och lyckades till slut vräka honom av sig. Hon rullade snabbt åt sidan. Med ytterligare en kraftansträngning tog hon sig upp på fötter.

”Din lilla slyna”, sa Mats. Hans knytnäve träffade henne rakt i ansiktet så hon ragglade till och föll omkull igen. Allting gick runt för henne, men hon samlade de få krafter hon hade kvar inom sig och reste sig upp. Sen sparkade hon Mats i skrevet så att han vrålade högt av smärta. Medan han stod där dubbelvikt och grymtade, bestämde hon sig för att göra allt för att komma undan honom. Mobilen låg kvar på marken. Emma satte fart och fortsatte springa längs Vänortsstråket. Det var först efter ett par minuter som hon tittade bakåt. Då såg hon att Mats inte gett upp. Han kom efter henne. Emma hade ett rejält försprång, men han tog sakta in det. Hon sprang förbi Bagarbyparken. Där såg hon några barn leka. Det var två vuxna där också – två tanter med barnvagnar. Emma skrek: ”Hjälp”, så högt hon bara kunde. Hon fortsatte framåt. Mats närmade sig. En liten flicka som vinglade fram på en cykel höll på att köra rakt på Emma. Hon hoppade åt sidan i sista stund. Pulsen var hög nu. Krafterna började sina. Emma passerade en äldre man med rullator. När hon svängde in på Hvidovrestråket såg hon Mats i ögonvrån. Han var bara trettio meter bakom henne nu. Emma kände hur paniken steg i henne. ”Hjälp”, skrek hon på nytt och hoppades att någon skulle uppmärksamma hennes nödrop. Hennes plan hade varit att försöka ta sig in på bensinmacken. Hon insåg nu att hon inte skulle klara att nå fram dit. Mats hade nästan kommit ifatt henne nu. Emma strök svetten ur pannan, samtidigt som hon kämpade vidare, ett steg i taget. Då hörde hon det avlägsna ljudet av sirener. De lät starkare och starkare, de närmade sig. Just som Mats tagit in hela försprånget och var på väg att kasta sig över Emma, kom två polisbilar från olika håll. Emma sjönk utmattad ner vid vädkanten. Mats vände på klacken och började springa åt det motsatta hållet. Emma såg polisbilarnas dörrar öppnas och två poliser satte fart efter Mats.

De ropade att han skulle stanna, men Mats fortsatte springa. Det tog inte lång tid förrän polismännen hade gripit Mats. De tvingade hans ena arm bakom ryggen på honom och höll fast honom. Sedan satte de på honom handklovar och ledde iväg honom till en av polisbilarna. Malin kom fram till Emma. ”Det är över nu”, sa hon.

KROKODILSKINN

av Maud Bjarnelind

Den unge mannen tog trappan två steg i taget och försökte tränga sig före alla andra. Han sneglade på Rolexklockan och hastade vidare.

– Flytta på dig kärring, ropade han innan han hoppade över spärren på Sollentuna pendeltågsstation.

Elsa hade hållit hårt i ledstängen och segat sig upp. Hon förbannade den trasiga hissen även om den alltid stank av urin. Nästan framme vid biljettluckan rusade en ung man förbi så nära att hon tappade balansen och törnade emot den kakelklädda väggen. I ögonvrån hann hon se mannen segla över spärren. Elsa borstade bort damm från den slitna kappan och ställde sig i kön. Mannen som redan hunnit till perrongen, spottade ut ett tuggummi och skrek:

– Nej ... första gången jag åker kommunalt och tåget är försenat!

Ansiktet hade fått en tomatröd nyans. Han rev sig i huvudet och lunkade fram och tillbaka. När ett tåg i motsatt riktning dundrade förbi höll han för öronen och tog inte ett steg förrän tåget hunnit en bit ifrån. Först då petade han sig i öronen och grävde i fickorna efter att ha mumlat något om att han glömt sina öronproppar.

Elsa tyckte att biljettförsäljarens mustasch verkade vara lika tjock som hennes fläta. Fast hennes hår var grått och hans mustasch rödbrun. Som en pensel av ekorrhår, hann hon tänka, innan någon i kön knuffade henne framåt. Försöket att lämna jämna pengar misslyckades. Mynten var svåra att få upp,

fingrarna stela, inte bara av köld. Nu måste hon lämna den sista hundringen och det var bara början av oktober. Utanför stationen hade hon hunnit se Sluggo, en av gubbarna på parkbänken. Han hade steppat bredbent, prydd med den vanliga indianfjäders i håret och hojtat ”Det barkar åt fanders med hela mänskligheten”. Den tomma sjuttiofemman hade han hållit som en tomahawk i handen. Elsa försökte ignorera suckarna bakom. De slutade först när en metallisk röst meddelade att tåget var åtta minuter försenat. När hon öppnade glasdörren slog hon i armbågen och tappade tygkassen, men hann dra upp den igen innan någon trampade på den. Kassen var nästan tom, bara tre burkar än så länge. Hon hoppades hitta fler under dagen. Pengarna för tomburkarna drygade ut den lilla pensionen så att hon kunde unna sig en köttbit då och då. Det var inte bara öronen och ögonen som var trötta nu för tiden, tänkte hon. De få tänder som fanns kvar fick jobba dubbla skift. För säkerhets skull hade hon lagt ner en basker och en varm sjal. Sjalen hade hon hittat i containern vid Bygatan, en fin svart med röda blommor på. Det var tur att hon fick ta del av överflödet. Elsa såg mannen som knuffat henne i trappan gå av och an och prata högt i mobilen. Han såg ut som en finansrådgivare eller bankman, tyckte hon, med ulster och portfölj av hög kvalitet. I motvind tog sig Elsa fram till kuren för att få lite lä. Som vanligt fanns ingen sittplats ledig. Fyra ungdomar, friska och krya, satt redan där. De hade lurat på sig men ändå spilldes musiken ut. När två av dem steg upp och började småbråka tänkte hon ta plats, men mannen som knuffat henne hann före. Han satte sig med benen brett isär och precis då plingade det till i hans mobil.

– Ja, det är Carl. Shit, jag kommer sent vet du. Måste byta vid centralen ... tåg alltså, sa han.

Han avslutade samtalet och svettdroppar rullade nerför pannan. Nu var det mycket folk på perrongen. De flesta stod stilla, förslutna i sina egna världar, drömde om mera fritid, mindre jobb. Självs hade Elsa slutat drömma för länge sedan, men

hon hoppades fortfarande kunna slå sitt personliga rekord i tomburkar. Det året när det var VM i fotboll ... Jisses så många burkar det hade blivit.

Elsa fick en lätt knuff och flyttade sig en bit. Hon kände sig minst av alla här. Kappan som hon fått hämta ut från härbärgets inne i stan värmdes gott men hade blivit för stor. Hon tittade på byggkranarna. Man skapade ett nytt område med bostadsrätter och redan när hon hört priserna hade hon hickat till. Mannen, som hette Carl, sprätte iväg sin cigarettfimp. Den landade framför hennes fötter – bara halvrukt. Elsa tog stöd mot glasväggen, böjde sig ner och tog upp den. Hon drog några djupa halsbloss och kände yrseln komma. Det var länge sedan hon haft råd med cigaretter. Men hembränt ordnade Sigge på Hörnet åt henne till rimligt pris, en sup värmdes gott innan hon lade sig i någon trappuppgång eller förråd på Fyndets koloniområde. De gånger hon fick sova på härbärgets var de allra bästa. Då ingick täcke, dusch, frukost och snälla ord. Ibland lät de henne vara kvar och måla, de timmarna var högtidsstunder för henne. Värken i fingrarna försvann så fort de nuddade vid en pensel och vykortet med skärgårdsmotiv kunde hon få en tjuga för om hon tog några varv runt Sergels torg. Hon kostade på sig ett litet skratt trots alla gluggarna, brydde sig inte ens en gång om att hålla för handen. Carl såg på Elsa med avsmak och mumlade:

– Om jag vetat att den kärringen skulle suga på min cigarett hade jag trampat på den. Sådana där gamlingar har gjort sitt. Herre Gud, när man inte ens en gång fattar att man borde gå till tandläkaren.

När tåget äntligen kom och alla kunde kliva ombord fick Elsa ingen sittplats, det var knappt hon kom på överhuvudet. Hon började mer och mer känna sig osynlig och nu hamnade hon med näsan fem centimeter ifrån armhålan på en äldre man som luktade fränt av svett. Elsa kunde se rätt ner i en bok som en flicka i lustiga afrikanska flätor läste. Hon kisade och lyckades läsa en rad ” Vi vill inte se ett samhälle där människor svälter,

men i övrigt ska inga standardkrav skattefinansieras.” Flickan slog igen boken med en smäll och fräste till kompiserna:

– Snart har vi soppkök här också. Som i USA.

Lilla gumman, tänkte Elsa. Det har vi ju redan. Ser du inte mig. Ser du inte att jag behöver gå till tandläkaren, att kläderna jag har på mig är skänkta av andra. Ser du inte att jag är mager, att plösen lossnat i skorna. Nej visst ja... jag syns ju inte.

Elsa kunde inte låta bli att studera flickans ansikte. Den ockrafärgade hyn var glansig och slät. Den breda näsan så kort att den slutade vid kindknotorna och ögonen sneda och mörka. Hon ville måla av henne, en konst bara att blanda till hudfärgen, få fram lyster. Men färger kostar. Hon fick inte hänga varje dag på härbärgen. Plötsligt märkte hon att hon visst syntes. I en väska satt en chihuahua och studerade henne med varm, brun blick.

– Jå, lilla gubben, du är i alla fall mindre än jag, mumlade Elsa. Söt är du också.

Det blev bättre med plats. Den äldre mannen som luktade svett, trodde nog att hon talat med honom, för han krånglade sig genast iväg ett par meter. När det ringde ryckte hon till. Finansgeniet satt strax bakom henne. Han lyssnade länge och portföljen höll han krampaktigt mot bröstet med ena armen. Krokodilskinn? Elsa lutade sig bakåt. Hennes nyfikenhet var inte lika trött som kroppen.

– Men helvete, jag kommer ju. Lägenheten är min. Sätt er ner ... ähhh ... trettio minuter ... skrek han och fortsatte viskande:

– Nej, nej, jag har fyrahundra tusen med mig.

Han lade ner mobilen i rockfickan med en hand som skakade lika mycket som Sigge på Hörnets. Det tjöt högt när tåget gjorde en snäv inbromsning. Hon föll mot Carls knä samtidigt som hans händer flög upp till öronen och portföljen åkte i golvet.

– Se dig för, kärringjävvel, röt han och försökte mota bort henne med armbågarna.

Innan hon hunnit reagera låg hon på golvet men fick hjälp att

kravla sig upp.

– Nästa Stockholm Central. Tåget fortsätter mot Södertälje.

Elsa släppte fram alla avstigande, det var lugnast så. Hon såg sig omkring i vagnen. Det var bara hon kvar, plus tonåringarna – och en portfölj. Hon tittade ut på perrongen och såg ryggtavlan av den där Carl. Han höll fortfarande händerna för öronen och knuffade sig fram. Vid rulltrapporna stannade han och slog ut med armarna. Och vände om. Elsa fäste då upp flätan med ett par hårnålar och tryckte på sig baskern. Hon knökade ner portföljen i tygkassen och täckte över den med en gratistidning. Sjalen draperade hon över axlarna och medan folk steg på gick hon längre bak i tåget. Hon bytte vagn och bestämde sig för att åka till Södertälje, sätta sig på ett kafé och kolla bytet. Hon var säker på att ingen märkt någonting. Hon var ju i det närmaste transparent.

Sju månader senare

Det var någonting magiskt över natten mellan den tjugonde och tjugoförsta maj. Häggen blommade samtidigt som syrenerna. Liljekonvaljerna hade redan börjat öppna sina klockor och doften i skogen var tung och söt. Elsas kolonistuga var fylld till brädden med bra-att-ha-saker. På mindre än fem kvadratmeter rymdes en säng, ett litet bord och en pinnstol. Det mesta av den resterande golvytan täcktes av banankartonger staplade på varandra och fyllda med diverse prylar. Det var precis så Elsa ville ha det. Hon läste vidare i kvällstidningen som hon hittat vid busstorget.

– Jisses, sa hon, Moder Jord ska gå under imorgon. Sjutusen år sedan Noak seglade ut med arken står det. En massa matematiska uträkningar som gjorts av en bibelkännare visar alltså att det är dags, Picasso, sa hon och öppnade dörren till buren där den blåa undulaten satt.

– Du har i alla fall vingar, fortsatte hon och fågeln klättrade ut och upp på hennes axel. Vi skiter i buren nu. Då kan du flyga upp till Gud Allsmäktige Fader när det är dags.

I februarimörkret hade hon tagit sig in i förrådet till en av kolonilotterna och blivit förvånad när det var tomt, inte ens renskinn var kvar. Hela vintern hade hon sluppit frysa. Krokodilväskans sedelbuntar hade förvandlats till varma ytterplagg och en tjock sovsäck, men den natten hackade hon de få tänder som fanns kvar. Innan hon hunnit ge sig av på morgonkröken hade dörren öppnats av ägaren till kolonilotten: Anders. Elsa hade inte behövt förklara särskilt mycket, han hade förstått hennes utsatthet och föreslagit att hon skulle ta sig an kolonilotten. Då fick hon tillgång till stugan också som var helt nybyggd, han hade ändå fullt upp på jobbet, avslutade han. Elsa mindes vad hon svarat.

– Jå tack, men jag har inte råd.

Då hade han skrattat, sagt att hyran kunde bestå i att hon gjorde i ordning lotten, satte lite frön och sånt. Och så hade det blivit. Den dagen fick Anders ett nytt namn: ”Samariten” och Elsa kände sig som Drottningen av Saba. I morgonljuset såg kolonistugan ut som ett slott och den doftade gott av ny-upsatt virke. Samariten brukade knacka på, alltid med en påse smörgåsar och frukt med sig. Och frön förstås.

Elsa gick fram och slätade till påslakanet. Hennes första riktiga säng på över tio år. Hon, den gamla token, hade köpt rosa sängkläder med prinsessmönster. Under sängen sov portföljen. Det fanns pengar kvar. Nästan allt.

– Sista natten, mumlade hon och blicken gled mot hennes stövlar.

I den ena fanns en flaska kronbrännvin som hon köpt av Sigge på Hörnet redan i påskas. Han hade haltat fram till henne och sagt ”Glad Påsk, halva priset.” Tänk att spriten fanns kvar ... man kanske skulle, så här en eventuell allra sista natt ... Men

istället satte hon sig vid bordet, tände ficklampan och började måla. Skymningen hade lagt en silvergrå kulör över kolonilottorna. Vinden flöjtade i träden, löven dansade och skuggorna som bildades hoppade kråka i planteringarna.

– Jå du Picasso, är det någon som överlever imorgon så kan det vara bra att den får se hur vacker vår natur var. Så länge den fanns kvar.

Elsa blandade smaragdgrön med sienna för att få fram färgen på ett buskage. Penseln vaggade dunlätt i hennes hand. Ett par timmar senare var hon nöjd och släckte ficklampan. När hon borstade tänderna kände hon igenom alla.

– Arton tänder kvar, sa hon till fågeln och skrockade. Det är fler än vad du har.

När hon la tillbaka tandborsten i pennfodralet hörde hon ett ljud som störde vindens jämna visslingar. Genom tyllgardinen såg hon att en bil stannat vid vägens slut.

– Jäklar, sa hon. De har bytt ut sina mopeder mot en bil.

Nu för tiden stod alltid krattan inomhus, lutad mot ytterdörren. Hon hade redan skrämt bort tonåringarna ett par gånger genom att springa bakom dem och slå med krattan. Uslingarna körde runt i planteringarna bara för skojs skull, matjorden sprutade åt alla håll och de omsorgsfullt satta fröna förlorade sitt spirande liv. Elsa tog ett fast grepp om krattan, öppnade dörren gnisselfritt och smög fram till husknuten. Hon såg en tjock man kliva ur bilen och slå igen dörren med en smäll, medan en annan stod bredvid och vevade med armarna. Han skrek något. Männen öppnade bakluckan och drog upp en svart sopsäck. De släpade sin tunga last uppför stigen och in i skogen.

– Nää, nu går jag och säger att detta inte är någon sopstation, fräste hon tillräckligt högt för att skrämman en igelkott att byta ut sitt lunkande mot en imitation av gråsten. Men så kom hon på att eftersom världen ändå skulle gå under, kunde det kvitta. En stund senare kom mannen tillbaka tomhänta och Elsa stod kvar på sin post ända tills bilen inte längre syntes. Hon passade på

att viska en ursäkt till igelkotten när den pep iväg mot skogen. Sedan gick hon in och lutade krattan mot dörren igen.

– God natt Picasso, sa hon till fågeln som frivilligt gått in i buren.

Elsa vaknade till de välbekanta ljuden av hundskall. Varje morgon i ur och skur gick ett gäng pensionärer i skogen med sina hundar. Hon kallade dem för Hundpatrullen och de kallade henne för Tok-Elsa. Nu skyndade hon sig ut och satte sig på en stubbe. Strax skulle hundarna få upp lukten av den torkade lammlungan som hon köpt till dem och komma springande. Men det kom inga, hon kunde bara höra hundskall, rop och skrik. När en polisbil syntes bakom tallarna, var Elsa säker på att hjärtat bytte färg från karmosinrött till ostronvitt. I förskräckelsen tappade hon påsen med hundgodis och snavade på en trädrot när hon skulle smita in. Poliser betyder problem, det visste hon, men ändå stod hon med näsan mot fönsterrutan. En kvinnlig polis med hund pratade med Hundpatrullen och de pekade alla mot hennes håll.

– Picasso, idag går jorden under. Jå, helt säkert, sa Elsa när hon kunde se genom fönstret hur poliskvinnan var på väg mot henne.

Hon låtsades inte höra när det knackade, satt bara tyst på sängen och strök med handen på prinsessmönstret. Polisen gick runt, knackade på fönsterrutan och sa:

– Hej där. Elsa heter du, eller hur? Jag vill bara prata med dig. Det är inget farligt.

En stund senare satt hon mitt emot polisen som presenterade sig som Nicole Lundberg. Elsa ville backa, få lite andrum, men det fanns ingenstans hon kunde ta vägen. Det var bara att sitta stilla på banankartongen och andas lugnt. I Elsas knä vilade strax ett hundhuvud, medan resten av hundkroppen vaggade fram och tillbaka.

– Hugo gillar dig, sa Nicole och nickade.

Elsa klappade hunden på huvudet. Pälsen glänste, den

påminde om glödande mörk koppar och elfenbensvitt i ett slingrande mönster. Att få måla den ...

– Som en tigerkaka ..., sa hon och fortsatte:

– Nää ... jāå, pälsen.

– Gillar du undulater, frågade Nicole när hon såg fågeln gunga i sin bur.

– Jå, svarade Elsa. Han heter Picasso. Efter den blåa perioden, om du vet?

– Jag hade två när jag var liten. De fick till och med ungar, sa Nicole och log mot henne. Du kan vara lugn, Elsa, ingen vill ha bort dig härifrån. Jag vet att du fått lov att vara här. Jag vill bara veta om du iakttagit något utöver det vanliga under natten.

Elsa tänkte på Nicoles hårfärg, om den var honungsfärgad och om ockra kunde ...

– Hallå. Nicole avbröt hennes tankar.

– Jå. En grå bil. Dom slängde sopor.

– Vilken modell var det på bilen då?

– Jag är inte så bra på bilmodeller, sa Elsa och drog i resåren i midjan. En stor.

Sista månaderna hade hon gått upp i vikt, och nu var hon nervös och svalde luft. Hon försökte sig på en rapning med halvgott resultat.

– Har du någon aning om vad klockan var då du såg bilen?

Elsa fortsatte klappa hunden. Det bråkades runt i hennes huvud. Tystnaden avbröts bara av väggklockans stadiga tickande. Till slut mindes hon att hon sett på den när hon borstat tänderna. Hon hade känt på och räknat sina tänder vid varje sekund.

– Jå, tio över tre. Två män var det. En tjock, en smal, sa Elsa snabbt.

– Mera? Kläder, rörelser, längd?

– Jag tänkte mest på sopsäcken som såg tung ut.

– Och bilen var grå, sa du.

Elsa nickade. Någon anropade Nicole på telefonen, hon bad

om ursäkt och krånglade sig upp och talade med ryggen mot Elsa.

– Ja, grå, sa hon. Men på natten är ju alla katter grå.

Elsa fick syn på portföljen. Hon knuffade den längre in under sängen med hjälp av sin fot, för det var väl onödigt att en polis skulle få syn på en sådan fin väska hemma hos henne. Hugo nafsade tag i foten. Elsa gled ner en bit och lyckades sparka in portföljen med den andra, men Hugo lade sig på mage i ett försök att trycka sig in under sängen, som om allt var en rolig lek. Just då kallade Nicole på hunden. Hon kopplade honom och lämnade ett visitkort.

– Ja, om du kommer på något mer så kan du ringa.

Elsa följde med ut, plockade upp godiset som låg utspritt på marken och gav det till Hugo. Han slukade allt på en gång och då skrattade hon utan att hålla för handen. Hundar bryr sig inte om utseenden, i alla fall inte på det sättet, det visste hon. Elsa fick ett leende tillbaka av Nicole innan hon traskade iväg med hunden vid sin sida.

– Antacitgrå, ropade Elsa efter henne.

Nicole gjorde tummen upp och polisbilen åkte iväg. Men tyst blev det inte, fåglarna drillade som besatta. Elsa var övertygad om att de sjöng in jordens undergång.

På kvällen satt hon i sitt lilla slott och lyssnade på nyheterna. Det var då hon fick veta vad som hänt i skogen. Det var inga sopor som blivit dumpade där, det var ett lik, en misshandlad människokropp som hittats. Elsa ryste och gjorde korstecknet.

Elva över elva och världen fanns fortfarande kvar. Det piggade upp henne, hon satte sig vid bordet och doppade penseln i vatten.

– Jå du Picasso. Nu ska jag försöka måla av det jag såg.

Elsa arbetade länge och till slut sa hon:

– Jå, så var det. Antracitgrå bil av större modell. Det var någon dekal på. En man hade mörka byxor ... antagligen hängslen. Han var liten men kraftig i kroppen, som en "Michelingubbe"...

förstår du, Picasso. Den andra var slank, hade mörkt hår och rock på sig ... hm... Nicole vill nog se den här teckningen, tror du inte?

Elsa lovade sig själv att ta sig ner till polisstationen redan på måndagen – om världen fanns kvar. Hon tänkte stänga av radion och gå och lägga sig. Jordens undergång var nog gårdagens nyheter, men höjde istället volymen när hon hörde ordet ”polisen”. ”Polisen är nu säker på att liket man hittat uppe i Fyndet härstammar från en välkänd kåkfarare och langare bosatt på Malmvägen i Sollentuna. Som ung var mannen distriktsmästare i tyngdlyftning men vid en bilolycka skadades benen svårt och han försvann från sportsidorna. Polisen påbörjar dörrknackning och man ber allmänheten om hjälp. Efter nyhetssändningen kommer numret till en tipstelefon att lämnas ut.”

Elsa sjönk ner på sängen. Hon ansträngde sig för att få luft och visste att hon måste tänka på något fint så att hon blev lugn. Hon tänkte på Samariten, Hundpatrullen, Picasso, Hugo och Nicole, hela färgpaletten, penslarna. Och där fylldes lungorna igen tills de nästan sprängdes. Hon tittade på Picasso och sa:

– Det måste vara Sigge, men vem ville honom nåt ont? Han gjorde ju inte en fluga förnär, annat än att han langade lite. Okej, han kunde väl bli tjurig när han drack.

Picasso svarade inte. Han hade kurat ihop sig redan vid elva-tiden.

På morgonen ruskade hon lite i buren så att fågeln skulle vakna. – Det har börjat nu förstår du, sa hon till den nyvakna undulaten som blängde på henne. Jå, på nyheterna klockan sju sa dom att en stor vulkan spyr ut aska på Island.

Hela söndagen gick Elsa omkring och plockade bland sina saker eller studerade alla ovetande som snodde runt i kolonilotterna som om allt var som vanligt. Jorden skulle gå under och snart vara lika död som Sigge på Hörnet. På kvällen sprayade

Elsa vatten på Picasso som flaxade vilt och hon skrubbade sin kropp extra noga med grönsåpa innan hon bäddade ner sig i prinsessmönstret.

– God natt Picasso. Nu är vi redo, sa hon och knäppte sina händer.

På måndag morgon visste Elsa inte om hon skulle våga öppna ögonen. Tänk om det bara var hon som överlevt, tänk om hela Sollentuna var en enda stor krater. Men så hörde hon Picassos kraxande och tog sig upp ur sängen snabbare än på mycket länge.

– Som en gasell, skrockade hon och hällde upp kallt kaffe från termosens.

Elsa tog på sig en lila kjol och blus med rosa fjärilsmönster. Hon hade köpt dem i andrahands affären i Häggvik en dag när alla hennes vykort sålts på en timme. Kläderna luktade fräscht efter att ha hängt ute hela natten. Nu var hon tillräckligt fin för ett besök hos Nicole. Målningen och lite hundgodis stoppade hon i tygkassen innan hon gick grusvägen fram, förbi villorna, rondellen och Konsumbutiken och trevåningshusen längs Bygdevägen. Vinden tog i när hon kommit längst upp på bron. Hon fick hålla hårt i baskern och det var tur att hon tagit kofta på sig. Elsa tog en omväg över busstorget för att kika i soptunnorna.

– Hallå där ... Elsa ... för fan ... Känner du inte igen mig?

Någon greppade tag i henne, hon tvingades stanna.

– Jasså, är det du Sluggo, hur är det med dig nu för tiden då?

– Med mig är det lugna puckar vet du, men med Sigge är det värre, sludrade han.

Karlen började lipa. Han stod framför henne och skakade. Visserligen berodde väl skakningarna på för lite sprit, men han grät faktiskt. Hon drog iväg med honom en bit.

– Såja, sa hon och sträckte sig efter en servett som låg ovanpå soptunnan.

Han hulkade, snöt sig och rev sig i skäggstubben. Sedan kom

det.

– Han skulle få femhundra spänn om han tog reda på vem som hade snott en sån där ... en sån där ... va fan heter det nu ... alligator.

– Alligator? Men såna finns bara på Skansen.

– Nej för fan. Killen ... han som äger byggfirman... hade blivit av med den på ett tåg. Någon kärring ... med likadan fläta som din hade knyckt den ... en fyllekärring.

Elsa tyckte att det var synd att världen inte hade gått under den tjugoförsta maj. Nu var det den tjugotredje och hon insåg att hennes dagar kunde vara räknade i alla fall. Men Sigge hade nog knipit käft, det var sådant han kunde – knipa käft. Elsas mun var torr som en dagen-efter-mun och visst skakade hon också, när hon tog adjö.

– Jag kommer förbi och hämtar upp dig till begravningen.

– Du är snäll du, ropade han efter henne, men du stinker.

Det susade i hörselgångarna. Tårarna brände och la ett skummande nät över ögonen, men nog hittade hon till Rättscentrum. Ett nybygge, dyrt, säkert någon mutaffär, tänkte hon och klev in. En kvart senare gick hon och Nicole till hennes rum. Efter dem svansade Hugo.

– Vad är det som luktar så illa? sa Nicole och höll för näsan.

– Visst ja, mumlade Elsa och gav Hugo godisbitarna som han slukade.

Utan att säga något tog hon upp målningen. Nicole studerade den och under tiden tittade Elsa sig omkring i rummet.

– Det fanns skoavtryck från två personer på marken och ett fingeravtryck är säkrat, men vi hittar inget som passar ..., sa Nicole.

– Carl, sa Elsa och suckade. Har du en sax jag får låna?

– Carl? Nicoles ögonbryn for in under luggen men hon rafsade runt i skrivbordslådan och drog upp en nagelsax.

Elsa grabbade tag i den och började klippa av flätan. Nicole bara glodde på henne.

– Jå, nån Carl har tydligen haft affärer med Sigge, erbjudit honom pengar i utbyte mot information, sa Elsa och lät en halv meter fläta åla sig ner i papperskorgen.

– Vilken information då? Och hur vet du allt det här? Flätan?

Elsa skruvade på sig:

– Sluggo sa att Sigge skulle få pengar. Jå, om han kunde hitta en portfölj av krokodilskinn som en man blev av med under en tågresa i höstas. Eller rättare sagt; hittade den som stal väskan. Mannen heter Carl och bor nånstans i Sollentuna.

Nicole trummade med fingrarna på bordsskivan. Hon tittade på målningen.

– Vi har misstanke om att en Carl von Frézon, VD för ett byggföretag, sysslar med svarta pengar, det kan vara firmabilen du såg. Färgen och modellen stämmer, dekalens plats, faktiskt Carls utseende också. Den andre ser ut som byggbasen.

Elsa kände hur röda fläckar slog upp på kinder och hals.

– Måste jag vittna?

– Nej, det tror jag inte. Får vi napp på avtrycken bör det räcka. Vi har skickat iväg en del prover för DNA-analys också. Det ordnar sig, sa Nicole och fäste blicken på henne. Jag tror du gjorde rätt som klippte av dig flätan. Du ser minst tio år yngre ut.

– Tack, men för mig räcker det om jag lever, viskade Elsa.

Hugo buffade med nosen på hennes hand varje gång hon slutade klia honom.

– Han är upp över öronen kär i dig, sa Nicole och brast i skratt.

Elsa ställde sig upp och Nicole erbjöd sig att följa henne ut men Elsa skakade på huvudet, det gjorde inte ont att gå ut från en polisstation. I dörröppningen sa hon:

– Jå, om du vill kan ni komma upp till mig nån dag så ska jag måla av er.

– Det gör vi gärna eller hur Hugo, sa Nicole och hundens svans gungade.

Nicole kom redan följande vecka och hade med sig en sprittande glad Hugo och en påse med småkakor från Balders konditori. Hon berättade att eftersom Sigge känt alla alkisar och hemlösa borde han ha känt till vem som stulit Carls portfölj. De hade varit så säkra på det, Carl och hans medhjälpare, men han hade ingenting sagt.

– I polisrapporten står att döden skett genom inre blödningar, avslutade hon.

Elsa ryckte till sig trasan som hon brukade rengöra penslarna med och hann torka redan innan första tåren kom. Hon sa:

– Han var snäll, Sigge. Kanske inte alltid så ärlig och inte heller hel och ren, men ...

– Kände du honom väl?

– Nää, sa Elsa, men jag tänker i alla fall gå på hans begravning. En tom kyrka är inget bra farväl till någon som ligger i en kista.

– Utredningen visade också att byggfirman kört med dubbel bokföring, sa Nicole. Fallet är snart uppkärlat. De är häktade båda två.

Elsa snöt sig i trasan innan hon kramade ihop den till en liten boll. Hon kände sig inte längre transparent. Idag var hon mer som regnbågen – färgrik. Hon fick ge Hugo den sista vaniljkakan och han hoppade direkt upp i hennes säng.

– Hund och kaksmulor är bättre än hur många prinsessor som helst, sa Elsa.

Nicole höjde ögonbrynen och nickade lite, som om hon förstod.

Medan Elsa målade berättade hon om Samariten och att hon skulle få nya tänder och om alla frön hon bäddat ner i jorden. Det bubblade ur henne.

– Och så har jag köpt en nattkräm. Tänkte att jag skulle försöka behandla min krokodilhy, så den blir slät och fin. Eller åtminstone mindre räfflad.

Elsa doppade penseln i en kopparglänsande färg och blandade med havannabrun.

- Perfekt färg till Hugos päls det här.
- Apropå krokodilhy ... började Nicole

